

Hoàng Hậu Đến Từ Tương Lai

Contents

Hoàng Hậu Đến Từ Tương Lai	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	23
6. Chương 6	27
7. Chương 7	30
8. Chương 8	34
9. Chương 9	38
10. Chương 10	39
11. Chương 11	41
12. Chương 12	44
13. Chương 13	48
14. Chương 14	51
15. Chương 15	53
16. Chương 16	56
17. Chương 17	60
18. Chương 18	63
19. Chương 19	65

Hoàng Hậu Đến Từ Tương Lai

Giới thiệu

Dương Ngọc Hàn Lâm là tên của nó. Sau trận lái xe cùng người anh trai Hải Thiên đã khiến nó phải

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-den-tu-tuong-lai>

1. Chương 1

- đã chuẩn bị xong chưa? (anh nó _Hải Thiên hỏi nó với nét mặt âu yếm.....>_ - đã xong rồi (nó _Hàn Lâm hồ hởi kéo cái vali căng phòng lên chiếc xe con, nó nhảy cẫng lên rồi nói) đi chơi thôi.....đi nhanh nào anh>_ - cái con bé này... từ từ thôi chứ.... (HT nói với nó một cách âu yếm và kèm theo hành động gõ nhẹ lên trán nó)

- ui.... Đau... anh hai.... (nó ứa nước mắt, giương gương mặt đầm lệ lên nhìn anh nó)

- gì... gì chứ??? chỉ gõ nhẹ thôi mà???? (tỏ vẻ ngu ngơ)

- nhưng đau thật mà.... hức... hức... (lần này thì ..) oa... oa... đau quá ...

- hả... hả... thôi thôi... cho anh sorry nhen... anh sẽ đền bù cho em????? (nhẹ nhàng nói với nó)

- thật hok..... (lau nước mắt, nó ngược nhìn anh nó)

- uk??? Thôi thôi rồi??? chúng ta xuất phát thôi??? Trên đường đi anh sẽ đền lỗi của mình??? (nói rồi Hải Thiên kéo nó lên xe... đóng cửa cái rào... hok kịp cho nó mở miệng, vì anh biết thế nào nó cũng yêu cầu những việc mà anh hok làm được.... hix..hix thằng cha này kưng khôn ra phết nhỉ)

Trên đường đi..... nó mở mui trần của xe và lò đầu ra ngoài hát (hát hay lắm ak nhen... ca sĩ còn phải thua nó đó)

- hey.... ồn ào quá.... Em có thể im lặng tý được hok... (anh nó nhăn mặt nói_ tuy trong lòng rất thích nó như vậy)

- gì chứ???? Anh nói vậy là sao???? (ngồi lại ngay ngắn, nhón đầu lên phía trước, néo anh mình một cái????)

- ui gia đau Hàn Lâm.... Anh đang lái xe đấy nhen..... (nhăn mặt nói với nó_ nhưng bất ngờ trên đường đi trời bỗng trở gió, một cơn bão lốc xoáy kéo đến, anh em nó hết sức ngạc nhiên ... lúc này trong cơn lốc xoáy có một cái hố đen Và nó bị kéo vào trong hố đen đó (vì bất cẩn chưa đóng mui trần của xe) còn anh nó thì bị hất bay đi cùng chiếc xe đến một nơi hoang mạc ...

- Hoàng Trung... mau đến đây... nhanh lên....(vị thiếu niên vừa cưỡi ngựa vừa quay đầu lại nói)

- Thiếu gia... xin người cẩn thận (người chạy phía sau phi ngựa theo và nói với vẻ mặt vô cùng băng giá)

- hí .hí .. (tiếng ngựa hí) hey gia . Hoàng Trung hình như có người ngắt xỉu ở đằng kia ..(vừa nói vừa thúc ngựa đi tới chỗ người ngắt xỉu)

- thiếu gia cẩn thận . có thể đó là thích khách đó??? (phi nhanh lên phía trước)

- hok gì (vị thiếu niên kia nói chuyện cộc lốc. Nói xong hấn chạy lại chỗ của người đang ngắt xỉu, hấn lại gần và nhìn thấy một tiểu cô nương cực kì xinh đẹp vận bộ trang phục cực kì kỳ quái, bộ đồ đó hết sức tuổi teen ở thế kỉ XXI nhưng ở đây lại cho là trang phục không kín đáo..... hấn nhìn tiểu cô nương một lát rồi quay lại nói với Hoàng Trung)... người hay đưa cô nương này đi tìm đại phu đi.... (tự nhiên quan tâm đến nữ nhân đến thế_ cũng chả hiểu mình đang làm gì, ????)

- tuân lệnh..... (vừa nói xong, Hoàng Trung bế tiểu cô nương lên ngựa rồi phi nhanh đi tìm đại phu, lúc này thì vị thiếu niên kia cưỡi ngựa và đi mất dạng)

tại phòng bệnh ..

- ai.... Da (nhỏ cổ mở mắt ra, con mắt của nhỏ lúc này nặng như đeo chì..... tuy trong tình trạng nửa hôn mê nhưng nó vẫn nghe được vài tiếng nói quanh đó)

- tôi chắc rằng vị cô nương này không sao cả??? chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày là khỏe lại .. (vị đại phu đó nói)

- uk... vậy thì tốt (mặt vẫn lạnh như băng).... người cho ta gọi cô ấy lại đây để tĩnh dưỡng mấy ngày nhen??? Đây là tiền công của người (Hoàng Trung vừa nói vừa nén vào tay vị đại phu đó một bịch tiền vàng nặng trĩch đại phu vui mừng nhận lời)

- công tử yên tâm..... tôi sẽ lo cho cô ấy đằng hoàng .. (mặt hớn hở)

- uk.... tốt.... thôi ta phải đi đây... (nói xong đi một lèo mất hút)

- (vị đại phu đứng nhìn rồi lắc đầu than thở) hey... thật khổ thân con bé.... bị người đàn ông này bỏ rơi.... Mà cũng may hẳn cũng lo cho nó (đang ngáp ngừng nói)

- cha Cha ... vị tiểu cô nương kia tỉnh lại rồi kìa?? (Phùng Triệu Hồng Loan_ con gái của đại phu nói vọng ra)

Nó lúc này như đang mơ hồ nó tỉnh lại thì thấy mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ (đầy vị thuốc bắc) và có một tiểu cô nương vận trang phục cổ trang như đang đóng phim ngồi bên cạnh nó..... nó chớp nháy mắt và hỏi....

- đây là đâu vậy . (nhỏ nói mà nhìn khắp cả căn phòng)

- đây là huyện Trường An....(Hồng Loan nhỏ nhẹ đáp)...cô nương cảm thấy trong người thế nào rồi

- (gì chứ.... “Cô nương” xưng hô gì mà cung cách quá vậy....) ak, vâng tôi cảm thấy có chút mệt mỏi

- hok sao đâu??? chỉ là cô bị suy nhược.... nghỉ ngơi vài ngày sẽ khoẻ lại thôi.... Cô cứ an tâm ở đây tịnh dưỡng (đại phu_họ Phùng lên tiếng)

- ak..... (“gì nek trời.... lại thêm một người kỳ quái”_nói đúng hơn là nó kỳ quái vì ăn mặc của nó rất kỳ lạ) xin cho hỏi.... đây là ...

- đây là thành Trường An.... Cô đang ở trong tiệm thuốc của tôi

- “ gì.... Thành Trường An.... điều này là sao” (nhỏ đang suy nghĩ)

- cô hãy nghỉ ngơi đi.... (Hồng Loan lên tiếng) Nó ngược nhìn Hồng Loan (lúc bấy giờ nó mới để ý thấy, Hồng Loan là một đại mỹ nhân: khuôn mặt của Loan tròn và phúc hậu như trăng rằm, gọi tả lên cho con người ta một vẻ đẹp thanh thoát, dịu dàng, đôi lông mày rộng như con ngài, nụ cười ngát ngây làm xao xuyên lòng người) nó thiết nghĩ: “ trên đời này cũng có người đẹp đến thế sao”

- vị tiểu cô nương này . Cô có thể cho ta biết quý danh được không???? (Phùng đại phu hỏi nó)

- (như đã quen thuộc cách ăn nói ở đây, nó liền lễ phép đáp) tiểu nữ họ Dương tên đầy đủ là Dương Ngọc Hàn Lâm.... (hix... nói như phim ý)

- à... thì ra Dương cô nương (nói đoạn nhìn con gái mình).... Hồng Loan con hãy lấy cháo cho Dương cô nương ăn rồi để cô ấy nghỉ ngơi cho lại sức

- dạ vâng .. (cô nhẹ nhàng đáp, rồi nhanh chóng bước ra khỏi phòng)

- còn cô.... Cô hãy nghỉ ngơi đi, lát Hồng Loan sẽ đem cháo tới....

- vâng.... cảm ơn đại thúc.... (hix... hix... tiếp thu hoàn cảnh nhanh quá mới đó mà xưng hô như là người của thể kỷ này ý)

- ừ.... vậy thôi!!! ta không làm phiền cô nương nữa..... (nói xong thì bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại để người khác khỏi làm phiền nhỏ nghỉ ngơi)

Sau khi Phùng đại phu ra khỏi phòng nó lập tức bật dậy nhìn nó lúc này giống như một con ngốc..... đầu óc nó bắt đầu vận hành

- “ kì lạ thật.... tại sao mình lại ở đây??? Lúc cơn lốc xoáy tiến thẳng tới chỗ mình và anh 2 thì .. A . đúng rồi là cái hồ đen đó!!! Cái hồ đen trong cái lốc xoáy ấy... nó đã đưa mình tới nơi này (ngược nhìn những đồ vật xung quanh trong căn phòng)..... theo suy nghĩ của mình có lẽ mình đã lạc vào quá khứđiều này thật bất ngờ..... giờ mình phải làm sao đây..... làm sao đây..... không mình phải bình tĩnh, không có gì đáng ngại không sao (nó tự trấn tĩnh mình khi biết rằng mình đang ở một thời nào đó trong quá khứ....)

- Dương cô nương . Cô mới tỉnh dậy, chưa khoẻ hẳn sao lại bước xuống giường (Loan cầm trên tay chén cháo.... Cô bước lại gần Lâm .)

- À.... À..... không tôi khoẻ rồi.... không sao đâu.... Tôi chỉ đi quanh phòng thôi mà .(nhỏ nói.... rồi lại gần Loan nhìn vào chén cháo..... bụng nhỏ đang réo lên)
 - (Loan nhìn nhỏ cười) chắc cô đói rồi, cháo nè, cô ăn cho lại sức (đưa chén cháo cho nó)
 - (nó bĩu môi nói) chỉ có cháo thôi à
 - hihihhi cô mới tỉnh dậy ăn cháo là tốt cho sức khoẻ nhất???? thôi cô ăn đi, bụng cô đang biểu tình kìa (Loan nói, mặt cười thật tươi đưa chén cháo cho Lâm)
 - hey..... thôi dậy cũng được mà Phụng cô nương này.....(nhỏ lên tiếng, tay cầm chén cháo mà Loan đưa cho)
 - hả? chuyện gì??? (Loan mắt ngó nhìn nó)
 - lát tôi với cô đi ra ngoài một chút được không??? (nhỏ nói mà mắt cứ chớp nháy liên tục.... coi chứ rụng lông mi hết đó???)
 - hả??? không được??? (Loan lắc đầu) cô mới tỉnh dậy chưa được bao lâu... mà đòi đi ra ngoài sẽ không tốt đâu!!!!
 - không sao đâu.... Tôi khoẻ lắm, chả bị làm sao cả, tôi muốn ra ngoài, cô đi với tôi luôn cũng được.... (nhỏ cúi mình năn nỉ)
 - nhưng mà.....(vẻ lưỡng lự...)
 - không sao đâu.... Tôi có cô đi cùng thì có thể xảy ra chuyện gì chứ??????? (núm vạt áo của Loan)
 - ừ.... Thôi được rồi... nhưng cô phải thay bộ y phục của cô đi (nhìn Lâm lắc đầu) trong nó kì quá
 - à.... ừ .(nói rồi nó cầm chén cháo lên, nó húp một muỗng đã sạch trơn chén cháo.... rồi nó lại đi thay y phục.... Loan ngồi trên ghế chờ nó _thay y phục xong nó bước ra ngoài, lúc này trong nó như tiên nữ trong lớp áo phàm nhân: nó vận trang phục màu hồng nhạt tóc mái búi phồng lên, chỉ để lia hia vài cọng tóc rối ngay vành tai, tóc sau tết lại cột xéo qua một bên, đính kèm theo là một lớp lông hồng nhạt)
 - (Loan nhìn nó trầm trồ) Dương cô nương.... Cô đẹp thật
 - (tuy không phải lần đầu nó nghe người ta khen nó đẹp nhưng lần này thì..) thank you.... Cô cũng đẹp mà..... (cúi thấp mình xuống, nó tinh nghịch châm chọc Hồng Loan)
 - ? thank you là gì vậy..... (mặt Hồng Loan ngơ ngác hỏi Lâm....)
 - hihhi .. hok có gì.... chỉ là cảm ơn cô khen tôi đẹp thôi????
 - vậy à .. thôi chúng ta đi thôi???
 - OKAY ... (nhỏ nhảy cẫng lên)
 - hả....okay ... (nhỏ này phát âm tiếng Anh cũng khá chuẩn nhĩ!!!)
 - không có gì??? Ta đi thôi ... (kéo tay Loan ra khỏi phòng ..)
- Ngoài phố ... bao nhiêu ánh mắt đổ dồn vào một chỗ, 2 tiểu mỹ nhân đi cùng nhau đã thu hút hết sự chú ý của tất cả các cánh nam nhân ở thời đại này (mỹ nhân đó là Hồng Loan & Hàn Lâm) hai nàng tưởng rằng có thể thoải mái đi dạo phố nhưng lại gặp chuyện bị nam nhân để ý và trong số đó có một người để ý tới 2 nàng, đó là Mã Trắc Tương Phong (hắn là con “chai” của Mã thừa tướng, rất hồng hắc và háo sắc) hắn lại gần 2 nàng với ý đồ ve vãn.
- hai người đẹp . đang đi đâu thế???? Có thể đi cùng bốn thiếu gia làm vài ly rượu được không (ặc....ặc.... hồng hắc thiệt..... ban ngày mà dám tán gái một cách trắng trợn
 - công tử... xin lỗi, chúng tiểu nữ có chuyện không thể đi cùng công tử.... mong công tử.... (Hồng Loan nhẹ nhàng lên tiếng.....)
 - (tên thuộc hạ đi cùng hắn lên tiếng) cô có biết ai đây không..... được thiếu gia nhà ta mời đi uống rượu là điểm phúc của 2 cô đó???????

- im miệng (hấn hét tên nô gia) ở đây cho phép người lên tiếng à (quay lại nhìn 2 người đẹp với ánh mắt thêm thương) xin lỗi 2 tiểu thư... tên nô bộc nhà ta vô phép quá ...
- thì đúng rồi.... chủ nào thì tớ nấy thôi (nó này giờ không nói gì bây giờ mới chịu lên tiếng)
- ấy người đẹp đừng nói vậy chứ (hấn đưa tay lên vuốt mặt Hàn Lâm một cái)
- (nó vốn võ nghệ đầy mình nên theo phản xạ thần kinh nó bắt lấy tay hấn, bẽ vập tay hấn ra sau rồi đẩy hấn ra xa) dám giở trò với cô nương à muốn ta theo người à.... chờ 10000 năm sau đi con . - (hấn nhếch miệng cười .. tuy đau nhưng hấn vẫn chưa bỏ cái suy nghĩ của gái) cô nương thật mạnh mẽ, quả thú vị (ặc... ặc...) cô hãy đi theo ta.... Ta sẽ làm tất cả mọi chuyện vì cô nương .
- cái gì ... tất cả..... (nó định nói gì đó nhưng không, nó nghĩ lại_ hấn đã nói thế thì phải làm cho hấn bẽ mặt..... thế là cô nói nhỏ vào tai của Hồng Loan gì đó..... rồi Loan chạy đi lát sau nàng quay lại với một mớ đồ linh khỉnh) có thật là công tử làm tất cả mọi chuyện vì tiểu nữ không???
- (hấn cười tươi, vì tưởng mỹ nữ đã nhận lời đi theo mình ...) thật mà... cô nương cứ nói đi ta sẽ làm tất cả vì cô nương ...
- (nhỏ cười thầm..... lần này thì người chết chắc vì đã nói như vậy) công tử nói thật nhen.... Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan tri, lời đã nói không được làm sai đó nhen????
- (hấn hớn hở nói) ừ.... thật... cô nương mau nói đi (vui mừng ra mặt)
- (giả vờ ngoan hiền) thật ra thì chuyện tiểu nữ nhờ công tử làm rất dễ làm
- cô nương cứ nói đi, đừng úp úp mở mở nữa.... (tay phất nhẹ chiếc quạt ra quơ quơ vài đường..... mặt hớn hở như hốt được vàng.... Vì cứ tưởng được mỹ nữ để ý đến)
- được . (nhếch miệng cười) công tử hãy làm cho tiểu nữ 3 việc thứ nhất: công tử không dùng tay, không đụng vào cái bình, không dốc ngược bình..... nói chung là không đụng vào cái bình mà lấy quả trứng trong bình ra cho tiểu nữ (đồ đã có sẵn đó nhờ Loan chuẩn bị)
- hả??? (nghe xong mém xỉu....)
- thứ hai: công tử không dùng lửa mà hãy làm iếng xốp này tan chảy... (đưa ra miếng xốp to dùng)
- gì.... Gì..... (đứng không vững nữa)
- thứ ba: công tử hãy nâng hòn đá to hơn công tử lên cao trong thời gian 2 nén nhang (mặt mỉm cười .. xinh ơi là xinh)
- cô đang giỡn mặt với bốn thiếu gia đó hả??? (khí thế hùng hực hét) đừng nghĩ được ta để ý tới mà làm phách nhen????
- hả??? chả phải công tử nói sẽ làm mọi chuyện vì tiểu nữ sao mới có tí chuyện mà đã la hét om sòm mà không riêng gì công tử, chỉ cần ai làm được 3 việc này thì tiểu nữ sẽ tình nguyện đi theo người đó?
- Đám con “chai” này giờ đứng đó nghe thế cũng mừng nhưng lại ỉu xiu trở lại (vì biết sẽ chả có ai làm được) có người nói ...
- cô nương ơi.... Cô nói thế chả khác nào cô ở giá
- nè..... đại thúc (người này còn rất trẻ, nghe Lâm kêu thế như muốn xỉu) phận nữ nhi ai chẳng muốn có vị phu lang văn võ song toàn, ta cũng không ngoại lệ.... vì thế 3 việc mà ta nói ra đây là một thử thách rất nhẹ nhàng ..(nhẹ ớ thế kỉ XXI á) .
- thật ngang bướng.... rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt..... được rồi ... người đầu bắt hai nàng ta về phủ cho ta (ra lệnh cho nô bộc của mình. những người đứng đó xem mà thấy tội cho 2 vị cô nương ...)
- ta ngăn người à . cứ tự nhiên xong vào đây đi (nhỏ vừa nói xong thì tung cước, nhỏ vốn là một võ nữ: karater, quyền thái, nhu đạo, quyền thuật Trung Quốc, kiếm thuật.....nhỏ đều đạt đến đỉnh cao.... mấy tên kia chưa chịu được 2 đòn đã ngất xỉu hết còn hấn thì)
- được lắm cô.... cô ... dám hãy đợi đấy.... (phất tay áo, hấn bỏ đi một lèo)

- gì chứ!!! Đang chơi vui mà (nhỏ nhón gót chân lên nói vọng theo người hấn)
- Dương cô nương... Dương cô nương...(Hồng Loan nắm kéo tà áo nó và gọi nó)
- hả? gì thế Hồng Loan tỷ tỷ?? (lại thay đổi cách xưng hô)
- chuyện lớn rồi, cô nương gây ra chuyện lớn rồi(nói với vẻ mặt hoảng hốt)

2. Chương 2

- gì chứ....tỷ làm gì mà hoảng hốt thế hả? (lúc này đám đông đã tản ra.... Ai làm việc nấy)
 - Dương cô nương.... (nhìn nó lắc đầu).... tại cô không biết ấy chứ tên công tử vừa rồi là Mã công tử con trai của đại thần thừa tướng trong triều đình đó!!! đừng tới hấn kể như tiêu đời????
 - hứ thứ đó mà có gì phải sợ chứ???? (nó hất cằm, nói chuyện với vẻ hống hách)
 - (lại lắc đầu>_ - thôi thôi .. tỷ đừng nói nữa.... hãy quên đi chuyện vừa rồi..... ta đi chơi thôi
 - cô nương còn tâm trạng để đi chơi à.... (nhìn nó và hỏi)
 - sao lại không . Ta đi thôi ...(nói xong kéo tay Hồng Loan đi loang quanh khắp nơi)
- Lúc này .. một vị thiếu niên trông rất ư là tuấn tú đang lẩn trốn sự truy đuổi của một đám quan binh .. (Du Tử Lang “ Hyon Bin”: là hoàng tử của nước Sy Ah Jin.... Hyon Bin tới Trường An nhằm mục đích thăm dò vương triều của Quân Bảo với lý do cầu thân “ kết duyên cùng Quảng Ngọc công chúa” ...) anh vừa núp sau gian hàn bán đồ..... (bán đủ loại) thì quan sát được việc thú vị của Lâm & Loan ... anh cười thầm và nghĩ
- “ nữ nhân ở đây thật thú vị, ta thật sự rất muốn có được nàng ...”
 - hoàng tử ...(Hồ Duyên Trúc Tuyên “Ka Yeon”: con gái tể tướng của nước Sy Ah Jin ... rất thích Hyon Bin) người thật quá đáng . Dám lên đi ra ngoài một mình mà không nói cho tiểu nữ biết
 - (bật đứng dậy . chỉnh lại y phục....) Ka Yeon..... ta chỉ đi dạo thôi mà..... không cần phải khẩn trương vậy chứ!!!!
 - người nói sao chứ người có biết là ta đang ở đâu không.... Lúc nào người cũng phải cẩn thận chứ ... (nói như hét vào mặt Hyon Bin)
 - hey.... Ta biết rồi... biết rồi..... trở về Thiên Cung thôi .. (nói mà mặt nhăn như khi ăn ớt.... bước đi thật nhanh nhưng không kém phần uy nghi)
- Ở thế kỉ XXI, tại bệnh viện Fuda
- Hàn .. Lâm . Hàn Lâm .. (người con trai nằm trên giường bệnh kêu tên người con gái một cách hoảng hốt_người con trai đó là Hải Thiên, sau khi bị cơn lốc đẩy xa..... anh đã được người nhà tìm thấy và đưa vào bệnh viện và điều tất nhiên là anh vẫn còn đang trong tình trạng hôn mê ... hôm nay là đúng một tuần anh bất tỉnh ...)
 - Bác sĩ sao con trai còn chưa tỉnh lại . (bà Dương “mẹ của Hải Thiên & Hàn Lâm” nói trong nước mắt)
 - bà yên tâm... Tình trạng sức khỏe của cậu ấy rất ổn.... chỉ là cậu ấy chưa muốn tỉnh dậy mà thôi. (cầm sổ hồ sơ, lật qua lật lại rồi nói với bà Dương)
 - vậy là sao hả bác sĩHải Thiên Chưa muốn tỉnh dậy ... trời ơi . (bà Dương than khóc_vốn dĩ bà đau lòng như vậy chỉ vì bà đã mất chồng, nay con gái cưng mất tích và đứa con trai thì nằm trên giường bệnh bảo sao bà không đau lòng)

- thưa bác sĩ ...cậu Dương đã tỉnh lại rồi (một cô y tá bước vào báo tin bà Dương nghe con mình đã tỉnh thì vui mừng đến nỗi mên xỉu)

Phòng Bệnh K102.

- Hải Thiên . Con trai của mẹ .. (Bà Dương tiến vào phòng bệnh mà Thiên đang nghỉ__ bà bật khóc và chạy lại ôm con trai mình khi nhìn thấy Thiên đang ngồi)

- Mẹ .. (Thiên ngượng mặt anh ấp úng nói) mẹ làm gì vậy . người ta nhìn kìa ...

- thì kệ người ta (bà Dương ngẩng mặt lên nhìn cậu con trai....)

- mẹ thật là y như con nít ..(Thiên phì cười nói)

- ừ thì tôi con nít vậy đó . Còn cô cậu thì sao . tại sao lại xảy ra chuyện này ..cô cậu có biết là tôi lo lắng lắm hok.... (bà Dương tuôn ra một tràng làm Thiên hơi ngượng ngùng..... nhưng rồi anh lại trở về nét mặt nghiêm nghị ...)

- em con đâu rồi hả mẹ??? (anh nhìn xung quanh phòng anh như đang tìm kiếm một ai đó ... và khi anh không thấy người đó anh mới mất bình tĩnh và nói với giọng to tiếng) THẬT RA EM CON ĐANG Ở ĐÂU..... MẸ MAU NÓI CHO CON BIẾT ĐI

- Thiên à Em con (bà Dương như ngập ngừng . bà tránh né ánh mắt của Thiên .)

- EM CON ĐÂU (hix... ai nghĩ ông này là anh trai của nhỏ chứ)

- thật ra thì . Chúng ta chỉ tìm thấy con, còn em con thì (bà Dương ngẹn ngào nói__ nước mắt bà cứ tuôn ra)

- CÒN EM CON THÌ SAO (Thiên nắm chặt lấy vai bà Dương và thúc hỏi ...)

- cậu Dương... cậu hãy bình tĩnh lại, cậu làm mẹ cậu đau đó (vị bác sĩ xen vô khi thấy tinh thần của Thiên bị kích động ..)

- (Thiên như đã lấy lại được bình tĩnh .. anh dần thả tay ra khỏi người mẹ anh Anh ôm đầu nói ...) thật ra là đã xảy ra chuyện gì.

- anh Dương hiện tại thì em gái của anh đã mất tích..... nói đúng hơn là người ta chỉ tìm thấy anh đang nguy kịch tại một bãi biển gần hoang đảo chứ không thấy em gái anh đâu (vị bác sĩ nói thay cho bà Dương, vì ông biết lúc này bà ấy sẽ không nói được điều gì)

- mất tíchnói nghe thật buồn cười (anh ngẩng mặt lên cười nhẹ một cái), con người__trừ khi chết đi thì không thể nào mà mất tích mà không tìm thấy được (anh nói như giải thích lòng mình)

- cậu Dương, cậu đừng quá kích động, có thể sau một thời gian nữa sẽ tìm ra em gái anh thôi (vị bác sĩ đó cũng thông cảm và an ủi anh)

- tìm thấy hừ.... (anh hừ nhẹ một cái, lúc này nét mặt anh như thể băng đá) mẹ

- chuyện gì thế con..... hix...hix (bà Dương sụt sùi lâu nước mắt rồi nói)

- mẹ làm thủ tục xuất viện cho con đi

- hả? không thể được??? no...no... sức khỏe của con còn yếu lắm!!! (nói với vẻ mặt giẫy nẩy .)

- bà yên tâm .. cậu Dương có thể xuất viện được rồi, tình trạng sức khỏe của cậu ấy không có gì đặc biệt cả??? (ông bác sĩ nói chen vào) có thể cho cậu ấy về nhà tịnh dưỡng cũng được???? - mẹ nghe rồi chứ??? Con rất khỏe đấy??? (ặc....ặc.... anh em nhà này khỏe như voi à .. mới đó nằm giường bệnh mà đã khỏe lại rồi ... khỏe)

- ừ ... vậy thôi được rồi .. mẹ sẽ làm thủ tục xuất viện cho con (lần này thì hết khóc rồi)

- con cảm ơn mẹ (hoá khí đã giảm bớt)

- mời bà theo tôi làm thủ tục xuất viện (cô y tá mặc đồng phục áo hồng nhẹ nhàng nói với bà .)

- ừ... cảm ơn cô ... mẹ đi làm thủ tục đây

- ừ .. mẹ cứ đi (vừa nói vừa hất tay Khi mọi người đã ra ngoài hết ...) Hàn Lâm thật ra giờ này em ở đâu (ánh mắt nhìn về phía xa xăm như đang đợi chờ ai)

Tại tiệm thuốc nhà họ Phùng.

- hắt xì..... hắt xì.....hắt xì..... gì vậy nè chả lẽ mình bị cảm rồi sao (nó đang ngồi suy tư trong phòng đột nhiên)

- Hàn Lâm muội..... có chuyện lớn rồi... chuyện lớn rồi ... (Hồng Loan hoảng hốt chạy xông vào phòng nhỏ, vừa nói vừa thở)

- hả??? tỷ tỷ từ từ thôi có chuyện gì mà tỷ hoảng hốt dữ vậy .. (nó hỏi với vẻ mặt ngơ ngác bất cần đời của nó)

- là.... Là.... Đám người.... đám... người.... phíatrước .họ...

- (nhỏ cầm ly nước lên đưa cho Hồng Loan) nè!!! tỷ uống đi rồi bình tĩnh nói uội hay là đã xảy ra chuyện gì??? chứ tỷ cứ nôn nóng thì muội sẽ chẳng giải quyết được chuyện gì đâu??? (nó từ tốn nói)

- (nóc hết ly nước. Loan đặt ly xuống bàn rồi nói????) Đám người họ Mã ấy . họ tới đây cầu hôn em kìa

- phụt (nhỏ đang uống nước ... nghe nói thế phụt hết cả ly nước ra ngoài .) tỷ nói sao đám người đó (nhỏ trợn trắng con mắt)

- muội.... giờ ta tính sao đây. hấn ta. (nét mặt hoảng hốt nhưng không làm mất đi vẻ đẹp kiều diễm.)

- tỷ đừng lo. Đã có muội đây. Ta ra ngoài thôi. (kéo tay Loan đi ra ngoài. Hàn Lâm đã sống ở đây được một tuần lễ, mọi người ở đây ai cũng yêu quý cô ấy. đặc biệt là Loan rất thân thích với Lâm. Vì Lâm có bộ óc thông minh nên cô học ngành y và điều chế thảo dược một cách nhanh chóng.)

Tại Nhà Chính

- a..... Hàn Lâm cô nương (tên công tử nhảy cẫng lên vì trông thấy nó)

- (nó như muốn ói) tiểu nữ Hàn Lâm xin vãn an Mã công tử (2 tay nhỏ đan lại đặt trước vòng eo phía bên phải rồi nhẹ nhàng nhún xuống một cái__ nhỏ giả vờ ngoan hiền...)

- (tên họ Mã lật đật đưa tay đỡ nhỏ. miệng mỉm cười. lúc này ai cũng thấy lạ với hành động ngoan hiền của nhỏ__trừ tên họ Mã) Lâm muội muội không cần đa lễ. (ặc.... kiu tui zới bà kon???)

- (nhỏ như muốn ói) công tử nói thế sao được, phận tiểu nữ không dám trèo cao, tuy tiểu nữ được công tử yêu mến nhưng lễ nghĩa vẫn phải thực hiện cho ra gia giáo (đối đáp một cách trôi chảy)

- Lâm cô nương quả là một người thực nữ.(hấn mỉm cười khen nó)

- công tử quá khen

-Dương cô nương. Dương cô nương.(Phùng đại phu lên tiếng.)

- dạ . Phùng đại thúc gọi tiểu nữ???? (nhìn lão họ Phùng nói__nhỏ này mai mốt làm diễn viên thì hốt cả đồng bạc chớ ít)

- (ông nhẹ nhàng nói) Vị Mã công tử đây có ý muốn cưới cô nương làm vợ đó? Cô thấy thế nào? (ông nhìn nó nói với vẻ mặt thương tiết)

- (nhún vai một cái) chả thế nào cả? cứ thuận theo ý trời...

- Lâm muội nói đúng!!! (tên Tương Phong nói chen vào) ta nên thuận theo ý trời. Mà ý trời lại muốn ta lấy muội nên chúng ta hãy chuẩn bị cử hành đại hôn lễ đi. (nói mà vui mừng ra mặt)

- nếu công tử đã muốn thế thì hãy làm 3 việc mà tiểu nữ đã nói đi??? (nhìn hấn chả chút thiện cảm, nó còn bộc lộ sự tức giận vì thái độ của hấn__thay đổi 3600)

- Lâm muội muội nói đùa đó hả??? (hần nhếch miệng cười, một nụ cười thật đáng sợ_rồi hần nói nhỏ gì đó với gia nhân ..) nếu muội còn cố chấp không làm vợ ta thì đừng có trách sao ta độc ác.
- công tử, công tử đừng ép bức tiểu nữ. mà các vị công tử ở đây. (một đám người đứng trước cửa xem chuyện_có cả nam lẫn nữ) nếu ai chưa có vợ thì cũng có thể thử sức mình làm 3 việc đó cho tiểu nữ, nếu ai hoàn tất cả 3 việc thì tiểu nữ xin theo người ấy. (Nó vừa nói dứt lời thì trong đám người đó bước ra 2 vị thiếu niên anh tuấn, tướng mạo bất phàm, cả 2 người đồng loạt lên tiếng) - không phiền cô nương có thể nói lại 3 việc đó không? (dứt lời thì cả 2 người nhìn nhau. Nói sơ lược về 2 người này, họ chính là Quân Bảo & Hyon Bin. Quân Bảo thì khi xuất cung nghe được chuyện “mỹ nữ kén chồng” này khá thú vị nên đến tìm nàng gặp mặt, ai có ngờ lại được chứng kiến cảnh hay. Còn Hyon Bin “ chưa từng gặp mặt Quân Bảo nhen? mới đến nơi này có mấy ngày à” sau khi gặp nàng ở trong thành, anh chàng cảm thấy thú vị với nàng nên lên Ka Yeon ra ngoài đi tìm nữ nhân này).
- hả? (nó ngạc nhiên nhìn 2 anh chàng đẹp trai, nó nghĩ: “ thì ra cũng có người muốn tham gia vụ này. được rồi, đã thế thì mình cứ nói ra, dù sao cũng chẳng ai ở đây có thể làm được việc này nếu không có kiến thức sơ bộ ở thế kỉ XXI) các công tử muốn làm thử hả? (nó mở căng tròn đôi mắt ra nhìn.)
- (không hẹn mà 2 chàng nhà ta đồng thanh lên tiếng) ừ!!! Ta muốn thử??? (lại nhìn nhau)
- các người muốn gì???? Lâm muội muội là vợ của ta đó nhen?? (tên Tương Phong lại nhảy vào, hần nói như sợ 2 người này cướp mất món đồ chơi của hần vậy đó)
- công tử, công tử nên cẩn trọng lời nói (nó liếc xéo Tương Phong và nói một câu hết sức nhẹ nhàng, nói xong nó quay lại phía Quân Bảo và Hyon Bin nói) việc tiểu nữ nhờ công tử hết sức nhẹ nhàng. (mỉm cười). thứ nhất: nhị vị công tử không dùng tay, không đụng vào cái bình, không dốc ngược bình..... nói chung là không đụng vào cái bình mà lấy quả trứng trong bình ra cho tiểu nữ. thứ hai: các công tử không dùng lửa mà hãy làm iếng xốp này tan chảy. thứ ba: nhị vị công tử hãy nâng hòn đá to hơn công tử lên cao (tầm khoảng qua đầu mình) trong thời gian 2 nén nhang.
- hả??? (Quân Bảo há hốc mồm nhìn nhỏ_lúc này ai tin người này là vua một nước nhỏ, còn riêng Hyon Bin thì không ngạc nhiên gì mấy, vì anh đã biết trước rồi chỉ hỏi cho có lệ mà thôi)
- sao thế??? Nhị vị Công tử không làm được à! (nó nói với vẻ mặt khinh bỉ)
- ta nghĩ cô nương nên bỏ 3 điều kiện này đi? (Quân Bảo đã lấy lại tư thế, hần nói)
- tại sao ta phải bỏ? (cô nàng bĩu môi hỏi_về mặt tức giận, không hài lòng thể hiện rõ nét trên khuôn mặt đẹp tựa thiên thần của nàng ấy)
- hừ... tại sao à!!! tại vì nếu còn 3 điều kiện đó ta e là nàng sẽ phải “ ổng chè” đó, hahahaha??? (cười thật to, thật sảng khoái)
- (véo..một cái ghế bay tới chỗ hần, cận vệ Hoàng Trung được phen trở tài, dùng nội lực phá nát cái ghế.) both selected names “tên cà chớn” (thở hốn hốn)
- (hần nhìn nó nói mà lắc đầu)cô nương nói gì vậy?bớt xelétit nem là sao????
- là cái tên đần độn, ngu xi (không hiểu tại sao nó lại tức giận mà hét lên đến như vậy__ tên Quân Bảo này chắc sắp “đi ra” với nó rồi đây!!!)
- nực cười. Nàng cả gan thật, dám chọc giận ta... (hần biểu lộ sắc thái của một vị quân vương ra nói chuyện với nó_tiết là nó hok biết hần là vua. 2 người đang đấu khẩu với nhau thì...)
- cô nương đã đưa ra điều kiện này thì chắc mình phải làm được chứ??? (Hyon Bin lên tiếng khi thấy nó không thêm để ý đến mình)
- (nó hất cằm, quàng tay lại nói) đương nhiên là ta làm được, chỉ có bọn đàn ông ngu xi, ngốc nghếch các người mới không làm được thôi!!! (chỉ vì bức mình tên Tương Phong ngu xi và cái tên đáng ghét kia mà nó quơ đũa cả nắm)
- (đám con trai bức xúc, có người lên tiếng) vậy cô thử làm cho tụi tụi xem đi??

- đúng vậy!!! Lâm muội nếu muội làm được thì ta sẽ không làm phiền muội nữa, còn nếu muội làm không được thì phải về làm vợ ta???? (ặc...ặc... tên này khôn khùng khiếp???)

- được thôi (nó nói mà không suy nghĩ....) các công tử hãy nhìn đây, nhìn cho sáng mắt. (nó nói với giọng mỉa mai, trong khi đó ai cũng căng mắt ra nhìn thử xem nó sẽ làm gì_nó đặt cái bình có đựng một quả trứng(chưa luộc chín đó nhen) lên bàn. Nó lấy một gáo nước đổ đầy vào trong bình, lúc này quả trứng chịu tác dụng của áp suất bình, áp suất khí quyển từ bên ngoài và thể tích nước tràn vào làm cho quả trứng được nâng lên. Ai nấy cũng đều ngạc nhiên về điều này, họ nghĩ rằng nhờ là tiên có phép thuật, trong khi đó nhờ tự đắc...) thế nào, các vị công tử đã nhìn rõ rồi đấy chứ??? hứ

- Lâm muội, sao muội làm được vậy??? (Hồng Loan cũng thắc mắc không kém đã hỏi, cô hỏi một câu hỏi mà mọi người ở đây ai cũng muốn biết)

- chuyện này, muội có nói tỷ cũng không thể hiểu được đâu?? (nhỏ lắc đầu nhìn Loan)

- thật kỳ lạ!!! chuyện này là sao.... (hần trầm ngâm nhìn quả trứng đã lấy ra khỏi bình_riêng Hyon Bin, tuy đã biết trước là nhờ sẽ làm được nhưng cũng không khỏi ngạc nhiên, lúc này nó tiến lại gần Quân Bảo, đánh cái chát vào lưng hần_việc làm của nhờ khiến cho Hyon Bin hơi đau...)

- CHẤT... thế nào hả? nhà người khâm phục ta chưa?? Đúng là cái bọn...(nó ngắt quãng)

- (hần nhăn mặt nói) cái bọn gì hả???

- thì là cái bọn “ngu xi tứ chi phát triển” ý mà, hahahaha??? (nhờ 2 tay chống nạnh mà cười khanh khách)

- (hần nhìn nó căm thù không nói gì, chỉ nghĩ...) “ được rồi, đã thế ta sẽ triệu nàng nhập cung để hành hạ cho bồ ghét”

- sao thế? ngạc nhiên đến nỗi không nói được câu gì à?? Hihhihi (mặt nhờ vui đến mức không còn để ý tới ai ngoài hần)

- nàng hãy làm tiếp việc thứ 2 đi (Hyon Bin tức giận khi thấy nhờ như vậy, giận cá chém thớt, anh hét lớn làm nó và Quân Bảo phải giật mình...)

- (nó ngược mặt lên nhìn Hyon Bin rồi nói) à... ừ tiểu nữ sẽ làm ngay (nói rồi nó lấy một lọ đựng thứ gì đó ra và đổ lên miếng xốp, miếng xốp tan chảy và chẳng mấy chốc thì biến mất. đợt này mất chữ A miệng chữ O của mọi người nhìn nó khinh ngạc đến là phát khiếp)

- (đám người xì xầm) làm sao cô ta có thể làm được việc này? Cô ta là tiên sao???

- Dương cô nương, lão phu rất... (Phùng đại phu lên tiếng nhưng bị nó nói chen)

- đại thúc rất muốn biết con làm cách nào mà miếng xốp biến mất phải không (nhanh nhẩu quá)

- ừ (gạt đầu qua loa_không ngờ cuộc hỏi duyên của Mã Trác Tương Phong lại có nhiều điều thú vị đến vậy)

- thật ra rất dễ...ta dùng một lượng muối “đồng sunfat” khan (tinh thể màu trắng) để hấp thụ nước có trong cồn (thời này chưa biết cồn là gì_cồn có trong rượu) nung nóng nhẹ làm khan hoá chất này, chú ý không nên nung quá nóng, vì nếu nung quá nóng thì sẽ làm đồng sunfat bị phân huỷ thành đồng II oxit. Sau khi thu được cồn, ta lấy vỏ quýt ngâm vào trong cồn, lúc đó ta sẽ thu được lượng chất LIMONENE có thể làm tan chảy xốp (nó giải thích một hơi mà chả có ai hiểu mô tê gì hết, mặt người nào người nấy càng ngày càng dần vì không hiểu nó nói gì?) - thật là rắc rối (hần nói)

- do người ngu nên mới không hiểu đó thôi? (nhờ nhìn hần rống lên cái)

- cái gì??? (hần nhướn đôi mày lại, sự tức giận của hần đã lên tới cực điểm, hần nói với Hoàng Trung điều gì đó, sau khi hần nói xong Trung đi nhanh ra khỏi đám đông, nói chung là đi thực hiện nhiệm vụ mà hần giao cho) cô hãy chuẩn bị tinh thần đi

- tôi luôn sẵn sàng (nhờ cười te toét)

Lúc này có một người đang âm thầm thực hiện âm mưu đen tối: đó là Tương Phong và một người đang ghen tức với Quân Bảo: đó là Hyon Bin. 2 người này như muốn phá vỡ sự nói chuyện vui đùa của nó với hần.

- giờ thì mọi người đi theo tiểu nữ ra ngoài, tiểu nữ sẽ làm việc thứ 3 ọi người xem (nó nói và kéo Loan đi theo mình ra ngoài.)
 - cô có dám chắc là mình có thể làm được việc đó không vậy? (hấn nói với giọng mỉa mai).
 - có thể là nàng ấy sẽ làm được? vì 2 việc kia nàng ấy đều làm được thì chắc việc này cũng vậy? (Hyon Bin lên tiếng phản bác lại lời nói của Quân Bảo với vẻ mặt lạnh như tiền)
 - hừ... chưa biết chắc có được hay không? (vẫn không bỏ thoái ngang ngạnh, rống cổ lên mà cãi)
 - ta biết chắc Lâm muội muội sẽ không làm được (Tương Phong cũng chen vào góp vui, vẻ mặt lộ rõ điều tức giận)
 - được hay không thì sẽ biết ngay thôi? ở đây không phải cái chợ để ấy người buôn chuyện? (nhỏ nói)
- Ngoài trời... nó đang loay hoay làm cái gì đó, làm cái việc mà mọi người ở đây không thể nào hiểu nổi, nó giang tay ra như ôm hoàng đá vậy, nó nhảy bật người lên, nói chung nó làm những việc mà không ai có thể hiểu nổi... xong khi có hành động kì lạ, nó lại bước vô làm một vật gì đó (dây nhợ tùm lum)... sau khi làm xong, nó đã nâng được hoàng đá (lớn hơn nó rất nhiều) lên.... Lúc này thì
- điều này không thể được. (Tương Phong hét lên, mặt nổi giận bưng bưng)
 - tại sao lại không thể được??? thưa công tử?? (nó nhìn Mã công tử không chớp mắt, nó biết rằng tên công tử này đang tức ói máu)
 - đúng vậy? tại sao không được? (Hyon Bin vui mừng ra mặt mà hỏi)
 - tại vì...tại vì... (hấn ấp úng nói không nên lời)
 - tại sao chứ? Rõ ràng là lúc đầu tiểu nữ đâu có nói là không cho dùng các dụng cụ khác để nâng vật lên đâu (nó hiểu sự thắc mắc của mọi người ở đây).
 - “ quả là một nữ nhân thông minh” (hấn nghĩ vậy)
 - mọi người, tránh ra... tránh ra (một đám quan binh xông vào, tên cầm đầu hét lớn) ai là Hàn Lâm?
 - (nhỏ ngạc nhiên khi nghe nhắc đến tên mình, nhỏ lại gần vị quan sai và nói) tôi là Hàn Lâm, không biết vị quan sai này....
 - huyện lệnh phu nhân hôm qua bị mất đồ (trang sức quý báu) và có người báo lại rằng người lấy cắp đồ chính là cô nên chúng tôi khám xét phòng cô và bắt giải cô lên công đường...
 - gì chứ... lấy cắp, thật quá hoang đường!!! quan sai ca ca, huynh có nhầm ai đó với tôi không vậy (nhỏ nói mà mắt cứ chớp nháy nhìn tên quan áp giải, nó không hiểu vì sao lại có chuyện này?? Nó nghĩ: “rắc rối lại đến với mình rồi đây”)
 - không thể nào nhầm được. (nói rồi 1 đám sai nha xông vào nhà Phùng đại phu lục soát_nói về điểm này tấ, sau khi bị Hàn Lâm chơi xỏ, tên công tử họ Mã về nhà ầm ức, hấn đã bàn chuyện với huyện lệnh phu nhân (chị hấn), nhờ bà giúp hấn, và hấn đã bày ra cái bẫy này, hấn nghĩ là hôm nay hấn sẽ đến cầu hôn nàng, nếu nàng chấp thuận thì mọi việc xem như bỏ qua còn nếu không thì kế hoạch cứ tiến hành_và điều tất nhiên đã xảy đến, đám quan sai tìm được một cái hộp cẩm thạch trông rất quý báu... và) Lâm cô nương mời cô theo chúng tôi lên công đường...
 - được thôi... (nó nói mà chẳng có chút biểu hiện gì, vì cái cảnh này nó đã thấy quen trên các bộ phim cổ trang rồi, nó hiểu rằng đây là cái bẫy đã xấp sẵn cho nó... và ai cũng ngạc nhiên trước thái độ bình thản của nó, nhất là hấn, hấn nghĩ: “ nữ nhân này thật ra đang nghĩ gì đây”. mọi người đang ở nhà Phùng đại phu liền kéo đến công đường coi xử án.)
- Tại Công Đường.
- thăng đường .. (đám quan quân truyền lệnh thăng đường, Hàn Lâm_nó đứng dưới công đường nhìn lên, nó cảm thấy rất phấn khởi vì nhìn thấy nơi xử án của thời xưa, không giống như toà án ở thế kỉ XXI, nó đang suy nghĩ mong lung thì)

- RẦM (đập bàn) nữ nhân to gan, đứng trước mặt bốn huyện mà không thi lễ... (tức khí rồi)
- (khí phách nganh nhiên_nói) tiểu nữ xưa nay trừ thân phụ mẫu và trưởng huynh ra thì không quỳ lạy trước ai cả??
- nàng thật to gan (liếc nó) người đâu, đánh ả cho ta? (nén xuống một tấm thẻ bài màu đỏ và ra lệnh)
- tuân lệnh (đám quân sai nhận lệnh, đang định đánh nó thì...)
- dừng tay... không được vô lễ... (tiếng của một người vang lên, không phân biệt được nam hay nữ_ người đó vừa bước vào trong công đường, ngay lập tức tên quan huyện đang ngồi trên ghế bỗng nhảy xuống chỗ hần cung kính ra lễ, còn Hyon Bin thì tính xông vào cứu nàng mà bị tên kia giật mắt công “anh hùng cứu mỹ nhân”)
- không biết Mã Thuận đại nhân (là tổng quản thái giám trong cung_ là người hậu hạ bên cạnh hoàng thượng) đến đây có chuyện gì không?? Sao người không báo trước cho hạ quan nghênh đón (nịnh hót nghe mà mắc ói)
- người thật là... người gây ra tội lớn rồi đấy? (nói rồi chỉ tay vào tên quan huyện)
- tội lớn... (tên quan hoảng hốt_ hần hỏi) không biết Mã đại nhân có thể nói rõ được không, tiểu nhân không hiểu...

3. Chương 3

- hey, ông còn không hiểu gì nữa, ông phải tự biết mình đã gây ra tội gì chứ?(nói xong, Mã Thuận tiến lại chỗ Hàn Lâm, hần cung kính thi lễ với nó). hạ thần“Mã Thuận thái giám quan”xin than kiến Dương phi nương nương, Dương phi nương nương, hoàng thượng đang chờ người ở trong hoàng cung, hạ thần thỉnh nương nương hồi cung.
- ta biết rồi! (trong bất ngờ nhất thời, nó trả lời theo quán tính của mình, ai nấy cũng ngạc nhiên hết sức, tên quan huyện lúc này đang run sợ...) nhưng ta có chuyện cần giải quyết, chưa thể quay về hoàng cung được!!! (nó nghĩ : “mình đang nói cái gì vậy trời, mà thôi mình đã phóng lao thì đành phải theo lao tới cùng thôi, huhuhu)
- chuyện gì mà nương nương cần phải đích thân giải quyết vậy, cứ giao cho đám hạ quan xử lí là được rồi. (tên Mã Thuận nói)
- hừ... cũng chẳng có việc gì quan trọng cả (liếc nhìn tên quan huyện rồi mỉm cười) chả là ta có chút hiểu lầm với quan huyện đại nhân đây thôi. (tự động đi lên ghế ngồi của quan huyện mà ngồi)
- dạ....dạ.... (tên quan huyện như cứng họng hần không dám nói gì)
- DẠ DẠ gì, người đã biết tội người chưa? (giọng hồng hách_vì nó là vợ của người có quyền lực nhất mà)
- (quỳ sụp xuống) tiểu nhân đã biết tội, mong Dương phi nương nương tha thứ
- hừ, tha thứ cho người à! được thôi, người thân là huyện lệnh đại nhân mà lại dám vu oan cho người vô tội, bênh vực vợ mình để làm điều xàm bậy, người đã không làm đúng bổn phận làm quan, vì ta chỉ là một quý phi nương nương, không thể nào xen vào quốc sự của triều đình nên ta chỉ sử tội người nhẹ thôi, còn lại thì do hoàng thượng phán quyết. người đâu (hét lớn) đem quan huyện cùng phu nhân quan huyện ra đánh 100 roi cho ta, còn nữa, hãy giam giữ quan huyện và phu nhân vào nhà lao 10 ngày không cho ăn uống gì hết... mau y lệnh đi (nói một dãy. Mém xiu)
- nương nương xin người tha tội (tên quan huyện kêu khóc)
- còn không mau y lệnh (giọng nó đầy vẻ quyền uy)

- các người không nghe thấy gì à (Mã Thuận nói chen thêm)
 - dạ (đám quan sai lập tức y lệnh)
 - việc đã giải quyết xong, người có thể theo hạ thần hồi cung được rồi chứ (Mã Thuận cúi mình, ngược đầu lên nhìn nó)
 - ừ, ta biết rồi !! (nó lòng đang thắc mắc tên vua ấy là ai mà lại “tấn phong” nó làm quý phi trong khi chưa một lần gặp mặt, nó quyết định đi theo Mã Thuận nhập cung để làm sáng tỏ sự việc này, tên Tương Phong khi nghe nói nó là quý phi nương nương thì không dám ho he điều gì, lặng lẽ rút binh, còn Hyon Bin thì hơi ngạc nhiên và có phần ghen ghét với tên hoàng đế kia, Hyon Bin nghĩ: “ rồi sẽ có ngày ta chiếm được nàng từ trong tay người, Thuận Phong (niên hiệu của Quân Bảo) hoàng đế à ”. Còn Quân Bảo thì
 - “ thật là chán ngắt, ta cứ tưởng cô ta sẽ phản ứng dữ dội, ai ngờ lại chấp nhận mình làm quý phi rồi còn lặng lẽ theo Mã Thuận nhập cung nữa chứ! kiểu này thì chẳng có gì thú vị cả”
 - “ chẳng phải lúc đầu người muốn nữ nhân này nhập cung sao???? (Hoàng Trung đã làm xong nhiệm vụ, trở về bên cạnh Quân Bảo lúc nào không hay)”
 - “ừ...đúng là lúc đầu ta muốn nàng ấy nhập cung nhưng giờ ta thấy sao mọi chuyện quá dễ dàng nên ta không còn thấy hứng thú gì nữa”
 - “vậy nàng ấy... (Trung nói ngập ngừng)”
 - “ta không thích nàng ấy, hãy cứ để nàng ấy ở trong thánh cung đi” (nói rồi Quân Bảo bước đi nhanh ra khỏi công đường, và lúc này mọi người giải tán cũng gần hết, riêng cha con họ Phùng thì sau khi nghe lời dặn của Hàn Lâm thì cũng quay về)
- Tại Thế Kỉ XXI. Phòng chủ tịch tập đoàn đá quý Hồng Ngọc, một cô gái xinh đẹp bước vào phòng chủ tịch nói.
- thưa chủ tịch
 - chuyện gì?(người đó lạnh lùng hỏi_mắt và tay cứ dán vào máy vi tính)
 - dạ có thám tử Văn Nhật đến tìm ạ!
 - (nghỉ tay đôi lát, mắt ngược nhìn cô gái) mời vào. (đáp nghe gọn ơ)
 - vâng.(cô gái nhẹ nhàng đáp và đóng cửa lại...sau 1phút có một người độ chừng 21 tuổi bước vào)
 - xin hỏi ông đây có phải là Hải Thiên không vậy?(Văn Nhật_thám tử nổi tiếng trên thế giới nói)
 - (đang cặm cụi làm việc, nghe tiếng hỏi, Hải Thiên dừng công việc đứng dậy và đưa tay ra)đúng vậy. tôi chính là Hải Thiên, còn ông đây là...(nói bỏ lững câu)
 - à! Tôi là thám tử Văn Nhật (cũng đưa tay ra bắt tay với Hải Thiên)
 - uk. mời ông ngồi. chúng ta có thể bàn tỷ chuyện được chứ? (ngồi xuống bộ ghế salong trưng bày trong phòng.)
 - ừ! Chúng Ta nên vào vấn đề chính.(vừa nói vừa mở cặp lấy ra một xấp hồ sơ đặt lên bàn) vụ cô em gái ông mất tích, tới giờ chúng tôi vẫn chưa tìm thấy manh mối nào cả nhưng...(lại bỏ lững câu)
 - nhưng sao thưa thám tử?(Hải thiên nôn nóng hỏi)
 - nhưng thật kì lạ. nếu cô ấy bị bắt cóc thì lẽ ra đám người bắt cóc phải gọi cho gia đình đòi tiền chuộc rồi chứ?đằng này đã hơn 2tuần mà chẳng thấy động tĩnh gì cả không phải là kì lạ lắm sao(đăm chiêu) - (Hải Thiên trầm mình suy nghĩ) ừ! vậy thì ta nên làm gì đây (tay chống cằm ngược mặt hỏi Văn Nhật)
 - ừ... điều này thì còn phải chờ xem tình hình như thế nào đã?
 - Còn chờ gì nữa chứ? Chúng ta phải chờ đến khi nào? (Thiên nóng mình bật đứng dậy hét lên)
 - anh hãy bình tĩnh (nhìn Thiên mà nói)

- hừ... bình tĩnh à...được... (Thiên ngồi xuống và nói một cách nhẹ nhàng mà đầy uy vũ)
- chúng tôi đã mở rộng nơi điều tra xem em gái anh đang ở đâu rồi... tôi tin chắc chỉ ít lâu sau sẽ có tin tức về em gái anh (Văn Nhật nói)
- tôi cũng mong sẽ như thế nếu không thì....(Thiên bỏ lơ câu, anh ngược nhìn ra cửa sổ khẽ nói)... Hàn Lâm em đang ở đâu?

Ở QUÁ KHỨ.

- hey aaaaaaaaaa. thật là chán quá mà.

Lão hoàng đế chết tiệtcccccccccc (nó hét thật lớn).

Cái lão hoàng đế chết tiệt, đã triệu người ta vào cung mà hơn cả tuần cũng không thấy vát cái bản mặt đến. aaaaaaaaaa (nó hét và ngược nhìn xung quanh, bỗng nó nảy ra một ý định_một ý định trốn khỏi hoàng cung)

lão tử chết tiệt(ý nói hoàng đế) !! đã thế bỗng tiểu thư sẽ trốn ra khỏi cung cho biết.... (miệng nói và tay chân hành động. với kinh nghiệm tích tụ nhiều năm xem phim cổ trang nó đã nhận ra rằng muốn trốn ra khỏi hoàng cung thì cần phải cải trang, nó đã cải trang thành một cung nữ và trốn thoát ra khỏi hoàng cung một cách nhẹ nhàng_cái này gọi là vào thì dễ mà ra càng dễ hơn)

còn Quân Bảo, từ khi triệu nó vào hoàng cung hẳn ta xem như đã quên nó và ngày đêm chỉ lo việc chính sự triều đình. Hôm nay sau khi phê chuẩn một núi tấu chương hẳn mệt mỏi nằm dài ra, Mã Thuận thấy thế liền nói

- Thưa bệ hạ! (cúi mình nói)
- Chuyện gì? (vẫn nằm dài mà nói)
- tiểu nhân thấy bệ hạ nên đến gặp Dương phi nương nương đi ạ! (ngẩng mặt nhìn Thiên mà nói)
- (nhíu đôi mày lại hẳn nói) Dương phi nương nương, nàng ấy là ai? (tên này tặc hết sức)
- tuần trước bệ hạ đã sắc phong nàng ấy làm quý phi và triệu vào cung mà (ngạc nhiên nhìn Quân)
- gì? Có chuyện đó à? Sao ta không nhớ (hẳn đưa tay lên bóp trán làm dáng vẻ suy nghĩ)
- (Hoàng Trung đứng bên cạnh khẽ nói) thưa bệ hạ! Dương phi nương nương chính là người con gái kén chồng đặc biệt đó ạ?
- a.... (bật đứng dậy vỗ tay bóp bóp mấy cái) ta nhớ rồi mà sao ngươi lại nói ta đi gặp nàng ấy? (mặt đăm chiêu lại ngồi xuống ghế nhìn Mã Thuận nói)
- dạ... dạ... tại đã hơn một tuần mà người chưa đến gặp Dương phi nên.... (vẻ hơi run sợ vì ông biết mình đã nói chuyện không nên nói)
- ừ... người nói đúng ta nên đến gặp nàng ấy. Người đâu. (bật đứng dậy nói)
- DẠ (một đám quân hộ vệ ở ngoài thưa lên)
- chuẩn bị sa giá đến thánh cung (nói với sắc mặt lạnh lùng)
- TUÂN LỆNH.... (đám người đó đồng thanh nhận lệnh)

Tại Thánh Cung.

- HOÀNG THƯỢNG GIÁ LÂM.... (tiếng của một vị công công truyền lệnh vang lên khắp thánh cung nhưng tiếc rằng nó đã trốn khỏi hoàng cung nên chẳng ai ra nghênh tiếp, thấy lâu sao nàng ấy không ra nghênh đón mình vào cung hẳn ta nóng giận la hét)
- Dương phi! nàng thật là quá quắt. (xông xông vào tấm cung của nó và hẳn ngạc nhiên vì chẳng có ai trong cung này cả chỉ có một lá thư để ở trên bàn hẳn cầm lá thư lên đọc)
- (lời nó nhen) “ kính gửi lão vua đáng ghét”

- (ầm...ầm...) gì chứ! Lão vua ta chỉ mới 18 tuổi thôi mà (hấn nhăn mặt nói)
- “ ta là người thích tự do bay lượn không thích bị gò bó bởi quy luật của hoàng cung nên ta sẽ không ở lại nơi này mong người hiểu và đừng cho người đi tìm ta bởi vì người có tìm thấy ta thì ta cũng sẽ không theo người về cung. Kí bút Hàn Lâm”
- Cái Gì Chữ? (đập bàn cái rầm, vò nát lá thư) nàng quả là bướng bỉnh, thú vị thật.... Hahahaha (ngẩn mặt lên cười như điên) Người Đâu (hét lớn)
- DẠ (đám lính xông vào cúi mình trước hấn nói)
- các người nghe đây các người hãy lục soát khắp cả thành này và tìm Dương phi nương nương về đây cho ta. Nếu các người tìm không được nàng ấy về thì đem cái đầu của mình về đây cho ta (hấn nóng giận nói)
- (đám binh sĩ run sợ nhận lệnh) TUẦN LỆNH
- Bẩm hoàng thượng (Hoàng Trung lên tiếng)
- Chuyện gì? (hấn ngồi xuống ghế_hét)
- người muốn tìm Dương phi nương nương về thì hãy tới tiệm thuốc nhà họ Phùng.
- là sao? (hấn nhìn Trung với vẻ hơi ngạc nhiên)
- Vi thần nghe nói con gái của Phùng đại phu là Hồng Loan cô nương rất thân thiết với Dương phi, chỉ cần ta bắt giữ họ ắt hẳn Dương phi sẽ tự tìm về đây (hấn nói và nhìn biểu hiện của chủ tử mình)
- ừ... người nói đúng (hấn đã bình tĩnh lại)... truyền lệnh của trẫm tới tiệm thuốc bắt giữ cha con họ Phùng về đây cho ta (hấn truyền lệnh)
- không được bệ hạ (Mã Thuận nói xen)
- tại sao không được (hấn nhìn Mã công công hỏi với vẻ mặt gắt gỏng)
- thưa hoàng thượng cha con nhà họ Phùng chẳng phạm phải tội nào mà tự nhiên ta lại cho người tới bắt giữ họ ắt hẳn lòng dân sẽ không phục (Mã Thuận nói)
- vậy thì sao chứ? Ta là vua muốn bắt giữ ai là quyền của ta (hấn nói một cách ngang tàn)
- theo hạ thần nghĩ hoàng thượng nên ra chỉ dụ mời hai cha con họ nhập cung với lí do là Dương phi nương nương nhớ họ và muốn gặp họ như thế sẽ tốt hơn là đi bắt họ (Mã Thuận cúi mình đưa ra ý kiến với hấn)
- (hấn dăm chiêu suy nghĩ) ừ...ừ... Người nói đúng! người hãy thay trẫm làm việc này trẫm giao cho người mọi quyền quyết định
- hạ thần nhận lệnh (cúi mình xuống nói)
- hồi cung (phất tay áo ra sau. hấn khoan thai bước đi những bước đi đầy uy lực)
- cung tiền hoàng thượng (Mã thuận nói. Sau khi Quân Bảo đi mất dạng Mã Thuận xoay người nhìn vào đám binh lính mà nói) các người hãy đi đến tiệm thuốc nhà họ Phùng trong thành và mời hai cha con họ nhập cung với lí do là Dương phi nương nương muốn gặp mặt họ. Nên nhớ các người không được gây thương tích cho họ đó BIẾT CHƯA (Mã Thuận cố ý nhấn mạnh từ Biết Chưa)
- tuân lệnh (đám binh lính nhận lệnh, nhận lệnh xong thì thi hành)

Ở Ngoài Hoàng Cung. Sau khi trốn thoát ra khỏi cung một cách an toàn nó đã không quay về tiệm thuốc nhà họ Phùng (vì nó biết thế nào lão hoàng đế đó cũng đến đây tìm nó_ nó đoán đúng thật) và nó cũng đã mua một căn nhà nhỏ trong thành để sống (nó trộm một ít tiền và đồ trang sức quý giá trong cung ra ngoài bán lấy tiền, chứ không thì nó chết đói thì sao, nó khôn ra phết ấy chứ! IQ 230 mà lị). Nó cũng bắt đầu mua bán (kinh doanh) để kiếm tiền sống trong thế giới này. Và Nó quyết định sẽ mở một tiệm dệt vải để kiếm sống...

Và lúc đầu thì...

Nó dựa vào đầu óc thông minh và đầy kiến thức cơ bản của mình mà chế tạo ra máy dệt chạy bằng sức nước (bản sao của Các-rai).... Và cứ thế nó sống qua ngày ở cái thế giới này bằng nghề dệt vải vì vải nó dệt ra rất đẹp (thuộc vào hàng cao cấp) nên bọn buôn vải tranh nhau mua hàng. Còn ở Hoàng Cung lúc này.

- thảo dân cùng con gái là Hồng Loan xin than kiến hoàng đế bệ hạ vạn tế vạn tế vạn tế.(cả 2 cha con cùng cúi người xuống thi lễ)

- (Quân Bảo ngồi trên điện nói vọng xuống) trẫm miễn lễ

- tạ ơn hoàng thượng.

- người là Phùng Khắc Khoan đại phu trong thành Trường An này?

- thưa vâng (cúi người đáp)

- ta hỏi người? (vẫn tư thế hiên ngang không chút biểu cảm)

- vâng thần xin đợi lệnh!

- Dương phi nương nương có về chỗ người lần nào kể từ khi nhập cung không? (nói mà sắc thái biểu cảm vẫn không có chút thay đổi)

- dạ! (ngạc nhiên ngẩng đầu lên, cứng họng không thể nói lúc này Hồng Loan mới lên tiếng)

- khải bẩm hoàng thượng! Dương phi nương nương kể từ khi nhập cung không hề về chỗ ở của cha con tiện nữ. mà có chuyện gì xảy ra với Dương phi nương nương vậy? thưa hoàng thượng (Loan đối đáp với hoàng thượng mà không chút mảy may run sợ)

- à....không có gì? (im lặng hồi lâu) thật ra thì Dương phi nương nương nàng ấy đã xuất cung, ta cứ nghĩ nàng ấy tới chỗ hai cha con người nên hỏi vậy! người đâu. Đưa cha con họ đến thánh cung nghỉ ngơi đi (truyền lệnh xong đi vào trong đại điện không để cho cha con họ Phùng có cơ hội hỏi có sự)

- THẬT LÀ TỨC CHẾT ĐI MÀ (hấn la hét bên trong thẳm cung hấn đập phá hết mọi đồ đạc, bây giờ trông hấn y như là Diêm Vương)

- hoàng thượng xin người hãy bình tĩnh lại (Mã Thuận nói)

- đúng đó hoàng thượng, người nên bình tĩnh lại (Hoàng Trung nói theo, vẻ mặt lo lắng)

- học...học... (hấn ngồi xuống ghế đập bàn cái rầm rồi nói ra với âm ngữ lạnh như băng)... Dương phi! nàng là một nữ nhân khiến ta phải ra nông nổi này? Được. Nàng đã trốn rồi thì đừng để ta tìm ra, nếu không thì.... (hấn bóp chặt nắm tay) Hoàng Trung người hãy cử một đội quân tìm nàng ấy về cho ta, bất luận bằng mọi giá cũng phải tìm cho được nàng ấy? (hấn hét)

- hạ thần tuân lệnh (nhận lệnh xong y lập tức thi hành)

Lúc này, ở khắp mọi nơi trên kinh thành đều có binh lính đi truy tìm nó và trời như không phụ lòng hấn một tên lính đã bắt gặp nó. Tên đó đuổi theo nó và nó thì chạy trốn... nó chạy chạy mãi rồi lọt vào một kĩ viện có tên là Hồng Lô Viện.

- các người nói sao? Xuân Yên đã bỏ trốn theo Phan Hùng à... (tiếng mụ Bạch bà chủ Hồng Lô Viện vang lên)

- dạ...dạ - thưa dạ cái gì nữa hả? trời ơi là trời sao tôi khổ vậy nè trời... (đang than trời kêu đất thì Bạch bà nhìn thấy Hàn Lâm xông vào khuôn viên phía sau kĩ viện để trốn quan binh, và bà nhìn nó với ánh mắt đầy tia gian xảo bởi lẽ bà đang gặp nguy bởi vụ Xuân Yên_ kĩ nữ đệ nhất ở Hồng Lô Viện đã bỏ trốn nay bà gặp nó_một nữ nhân còn đẹp hơn Xuân Yên thì lý nào bà lại bỏ qua, bà kéo tay nó vào trong và kêu người trang điểm lại cho nó, trong khi đó nó ngờ người ra chẳng hiểu mô tê gì cả? còn hấn đang ở trong cung phê diệt một núi tấu chương thì nhận được tin của nó và hấn bỏ cả công việc xuất cung.)

- Thưa hoàng thượng! tên lính này chính là người đã nhìn thấy Dương phi nương nương xuất hiện ở gần đây? (Hoàng Trung cung kính nói, hấn lúc này mặc một bộ y phục màu trắng y như thường dân nhưng lại toát ra vẻ khí thế của một quân vương)

- Người đã gặp nàng ấy ở đâu? (nói mà toát ra cả hàn khí)
- thưa! thần đã gặp Dương phi ở một con hẻm gần chợ, thần có đuổi theo người nhưng nhưng tới khu “hoa nguyệt” thì mất dấu.
- được rồi! Hoàng Trung.
- vâng. hạ thần chờ lệnh (cúi người cung kính)
- ta cùng người đi đến “ hoa nguyệt” gì đó bắt nàng về đây?
- (Trung rùn mình khẽ cười nhẹ trong đau đớn_nói) hoàng thượng! thần nghĩ nơi đó không hợp với ngài đâu?
- tại sao (nói một cách ngắn gọn)
- dạ... (Trung hơi ngấp ngừng đỏ mặt bởi vì anh biết nơi ấy là nơi nào nơi mà các lăng tẩm hay ra vào....)
- không thưa dạ gì nữa? đi thôi (dứt khoát hất lời Trung đi. Và Trung đành phải đi theo vì sự an toàn của chủ tử)

Tại Hồng Lâu viện (vào lúc mặt trời vừa lặn xuống) lúc này khách khứa đông nghịt những kĩ nữ ăn mặc hở hân ra trước cửa tiếp đón các vị công tử ăn chơi trác táng và hần_ Quân Bảo cũng không ngoại lệ. Lúc đầu hần hơi ngạc nhiên về nơi này nhưng về sau thì không mấy ngạc nhiên nữa và ánh mắt của hần bắt đầu tập trung vào tìm kiếm nữ nhân của mình. Hần đảo mắt qua một lượt, không nhìn thấy nữ nhân của mình đâu thì hần định bỏ đi nhưng ..

- Trân trọng chào đón các vị công tử (tiếng của mụ Bạch bà vang lên....) hôm nay chúng tôi có một a đầu mới gia nhập môn quy nên...mong các công tử sẽ chiếu cố.
- (từ đám thanh niên trai trẻ cho đến các lão gia ham vui lên tiếng) mau kêu nàng ấy ra đây cho bọn ta xem mặt đi?
- các công tử từ từ nào. Làm gì mà nôn nóng dữ vậy? (Bạch bà ẻo lả nói)

Hần nhìn thấy cái cảnh ở Hồng Lâu Viện phát chán định bước đi thì Bạch bà lên tiếng:

- nào... mọi người hãy chào đón Dương Ngọc Hàn Lâm kĩ nữ mới của Hồng Lâu Viện chúng tôi?

Vừa nói Bạch bà vừa chỉ tay lên lầu. Còn hần thì cự lại không đi nữa khi nghe thấy tên của nó. Cả không gian trong kĩ viện dường như ngưng lại, một mỹ nữ xinh đẹp như tiên đang từ trên lầu đi xuống và người đó chính là nó_nó diện một bộ trang phục màu ngọc tím để lộ bả vai, tóc mái nó tết phồng lại thành nhiều con rết tém gọn sang bên phải, tóc sau cũng tết lại và một ít để phía trước còn một ít thì để phía sau (bó bông lên), nó còn cài lên mái tóc của mình một đôi kim thoa hình cánh hoa làm tôn lên vẻ đẹp hết sức quyến rũ của nó. Người nào người nấy nhìn vào nó cũng thêm khát ao ước được có nó, còn hần thì lồng ngực như đang đánh lô-tô, mặt đỏ bừng hần cảm thấy như khắp thân hình mình nóng lên. Nó cầm chiếc khăn màu tím nhạt và lỡ tay đánh rơi (không phải nó cố ý đâu nhen!!) thế là đám nam nhân tranh giành chiếc khăn ấy và tất nhiên chiếc khăn ấy rơi vào tay của hần_ Quân Bảo

- nào nào (bạch bà vỗ tay bốp bốp vài cái làm mọi người sức tỉnh cơn mê tình) mọi người bắt đầu cuộc chơi đi chứ? (bà mỉm cười nhẹ nhàng như đang thách thức đám nam nhân kia)
- một vạn lượng (một người trong đám đó đưa ra một cái giá khởi đầu)
- một vạn rưỡi (người tiếp theo cũng không chịu thua kém)
- hai vạn lượng (người tiếp)
- (dường như hần đã hiểu rõ luật chơi ở kĩ viện, chỉ cần có tiền là có được nàng ta hần lên tiếng mà ai cũng bất ngờ) mười vạn lượng vàng...
- (Bạch bà đang đứng cạnh Hàn Lâm bỗng té khụy xuống tại lần đầu thấy được số tiền lớn cỡ vậy!!) hay quá... phen này mình phát tài rồi... (bà lớn tiếng nói) Còn ai đưa ra giá cao hơn vị công tử này không. (dứt lời)

- mười một vạn lượng vàng (tiếng nói mang âm vị trầm vang lên, một vị công tử anh tuấn bước vào kĩ viện, người đó chính là Hyon Bin anh chàng lâu nay cũng tìm kiếm nó khi biết nó trốn khỏi hoàng cung và hôm nay anh lại gặp nó ở Hồng Lô Viện)
- thật tốt quá... (hihhi đợt này ta phát tài chắc rồi)
- hai mươi vạn lượng (Quân Bảo cũng không chịu kém cạnh tiếp tục ra giá? Và để tên kia không có cơ hội chiếm được nàng hần đã xông tới bế nàng đi lên lầu (vẫn còn ở kĩ viện)còn Trung thì trao ngân lượng cho Bạch bà, Bạch bà hớn hờ lo đếm tiền, Hyon Bin thì tức giận đuổi theo nhưng đã bị mũi kiếm của Trung chặn lại ngăn hành lang.
- cảm phiền công tử không nên làm phiền chủ tử của ta (đưa cán kiếm ra dọa Hyon Bin)
- các người biết ta là ai không? Sao dám vô lễ thế hả? (Bin tức giận hét anh ta dường như quên mất thân phận đặc biệt của mình)
- dù công tử có là ai đi nữa thì cũng không thể nào bằng chủ tử của ta? Mong công tử hãy lui ra “đạo kiếm vô tình” ta không muốn gây thương tích cho công tử? (Trung nói mà sắc mặt biến đổi vô lường)
- hừ... (phát tay áo ra phía sau) được rồi các người hãy đợi đấy (nói rồi Bin bỏ đi vì anh biết rằng nếu anh mà làm lớn chuyện thì đằng nào cũng hư bột hư đường cái chuyện mà cha con anh đã tính toán)

4. Chương 4

Còn Hàn Lâm sau khi bị Quân Bảo bế vào một căn phòng bày trí hết sức bắt mắt thì mới sực tỉnh, nó bật nhảy khỏi vòng tay Quân Bảo và hét lên (biết mình đang ở kĩ viện)

- thật tệ tiện. ai cho phép người chạm vào người ta. (nó hét hết cỡ làm bọn người đứng ở ngoài nghe được liền cười khích khích)
- hừ nói người ta tệ tiện mà sao không nghĩ đến mình (hần ngồi xuống cái ghế bên cạnh bưng ly trà lên nhấp nửa miệng)
- cái gì? Mà người là ai sao ta thấy người quen quen (nó bắt đầu trầm ngâm khi nhìn thấy khuôn mặt quen quen này)
- nàng quên ta là ai rồi sao? nữ nhân kén chồng (hần mỉa mai nói)
- AAAAAA ta nhớ ra rồi? là người tên xác lão đến phá kế hoạch hôn sự của ta? (nó hét như chưa bao giờ hết)
- (hần bật đứng dậy ghé sát mặt nó) nàng nhận ra ta rồi à?
- (bất chợt nó run sợ nhưng nó cũng lấy lại được bình tĩnh mà nói) người làm cái gì thế? Tránh xa ta ra? (nói rồi đẩy hần ra xa)
- (tuy bị nó đẩy ra xa nhưng với sức của một người đàn ông đang thời... thì hần càng xích lại gần nó và khẽ nói) nàng. Ta đã mua nàng thì nàng là nữ nhân của ta, là người của ta.
- (như trong vô thức nó chợt đưa tay ra và đấm thẳng vào mặt của hần một cái rõ đau) tên đáng ghét! Người nói vậy là sao?
- (hần lấy tay chùi đi vết máu bên miệng của mình và nói) là sao ư? rồi nàng sẽ biết...hừ...

Hần cười nhẹ rồi tiến lại gần nó và như để nó không có cơ hội chống cự, hần nhanh tay điểm vào huyệt đạo khiến nó không thể nào nhúc nhích được nữa. Lúc này, hần đưa bàn tay to lớn của mình vòng qua eo của nó, ôm sát nó vào người (thực hiện màn thoát y...hihihi) và cơ thể của nó lúc này như dính chặt vào cơ thể của hần. hần kiss nó (ý nhằm thời này phải gọi là hôn) đầu lưỡi của hần như hoà quyện trong miệng nó và

hắn từng bước đưa đầu lưỡi ấy xuống phía dưới người nó_ nó trong tiền thức đau đớn nhưng không thể nào thoát nên lời chỉ biết ngậm ngùi mà khóc và hắn khẽ nói bên tai nó)

- Đây là hình phạt cho những ai chạy trốn khỏi ta?

Dứt lời hắn càng làm tới như một con mãng thú, một mãng thú làm đau đớn thể xác ngọc ngà của nó. Sáng hôm sau, sau khi hắn ép buộc nó phải làm chuyện nó không hề thích với hắn thì nó dường như không còn là nó_ nó rất đau, đau về tinh thần lẫn thể xác, nó nằm trên giường nghiêng chặt răng, tay nắm chặt chiếc mềm mắt nó khẽ đổ lệ nó như thắm nguyện rửa hắn, và như đón biết được ý nghĩ của nó sau khi mặc y phục vào hắn tiến lại gần và nói

- nàng muốn ta tiếp tục làm chuyện ấy à? (nhếch miệng cười)

- (nó khẽ giật mình khi nghe hắn nói vậy bởi vì nó vẫn còn nhớ tới cái cảm giác của tối hôm qua một cảm giác kinh khủng nó khẽ nghiêng đầu nhìn hắn với ánh mắt hình viên đạn) người... người (nó dường như nói không nên lời)

- sao nào? Nàng muốn tiếp tục à (hắn lại cười, khuôn mặt hắn hết sức vui vẻ khi thấy nó trong bộ dạng này) nàng còn không nhanh vận y phục vào thì ta sẽ.... (khẽ nói và áp sát xuống mặt nó)

bất chợt nó tung một cước karater bổ từ cổ hắn xuống rồi nhanh như chớp nó nhảy ra khỏi giường tay cầm y phục khoát lên người, chỉ trong chớp lát nó đã mặc xong y phục (y như phim kiếm hiệp á).... sau khi nhận cú cước của nó hắn đau đớn và nhăn mặt nhìn nó, thấy bộ dạng của hắn như vậy nó khẽ nói)

- cho đáng đời nhà ngươi! Ta sẽ không tha cho ngươi... ta sẽ

- hừ... sẽ như thế nào? Hahahahaha (hắn nói và cười vang. Bỗng)

- thưa thiếu gia.... Chúng ta nên về thôi (Hoàng Trung đứng bên ngoài nói vọng vào)

- ta biết rồi. (hắn nói vọng ra) ta đi thôi Dương Ngọc Hàn Lâm.

- gì chứ! tại sao ta lại phải đi theo ngươi? (nó nói và quay mặt đi không thèm nhìn hắn)

- gì? Nàng không theo ta? (hắn nói và nhìn nó)

- đúng! ta sẽ không theo ngươi? (nó cứng rắn nhắc lại một lần nữa)

- được (nhanh như cắt hắn tiến lại gần nó nhắc bóng nó lên và đi ra ngoài kĩ viện. Lúc này ở ngoài đã có sẵn xe ngựa chờ hắn và nó_ nó la hét)

- thả ta ra... thả ta ra... tên cường đạo đáng ghét kia... có ai cứu tôi không? (nó vừa la hét vừa dấn vào lưng hắn mấy cái (cú dấn sụn lưng chứ chả ít) và người ở trong kĩ viện dù nghe nó kêu cứu nhưng cũng mặc kệ vì bọn họ đã nhận tiền của hắn)

- (hắn đưa nó lên xe và nói) đi thôi

hắn vừa dứt lời tức thì tên phu xe cho xe ngựa chạy còn nó thì không làm gì ngoài việc la hét.

- nàng mà còn la hét thì đừng có trách ta độc ác (hắn lườm nó mà nói)

- ngươi làm gì được ta chứ? (nhỏ bướng bỉnh nói)

- hừ làm gì à.... Ta sẽ không làm gì nàng nhưng.... (hắn cố ý nói ngập ngừng như để kích thích sự tò mò của nó)

- nhưng sao... (quả đúng như hắn đoán nó hỏi hắn)

- hừ chắc nàng không quên Phùng đại phu và con gái của ông ta Hồng Loan chứ?

- (nó như cứng đờ lại khi nghe hắn nhắc tới hai người này nói vội hỏi) người đã làm gì hai người họ? (nắm lấy áo của hắn hỏi)

- nàng từ từ thôi! không cần nóng vội vậy chứ? họ sẽ vẫn an toàn khi nàng còn nghe lời ta (hắn nói mà chẳng biến sắc)

- gì...người...người(nói rồi nó chột thôi và ngồi xuống im lặng bởi vì nó biết nếu nó làm cho hắn nổi giận thì hắn sẽ làm mọi việc _tên này ghe ghớm quá)

- HOÀNG THƯỢNG HỒI CUNG (tiếng Mã Thuận nói vang vọng khắp hoàng cung.)

Nó đang ngồi trong xe ngựa thì bỗng nghe tiếng “hoàng thượng hồi cung” thì giật mình... nó thầm nghĩ.

- “ chẳng lẽ ta đang ở hoàng cung sao ta lại nghe câu hoàng thượng hồi cung nhỉ!”

- nàng đang ở trong hoàng cung đó? (hắn nhìn nó mà nói)

- HẢ? hoàng cung.... (“ trời đất ơi!!! Mình đã cố gắng trốn khỏi nơi này mà nay lại bị cái tên oan gia đáng ghét này đưa vào hoàng cung, thế này thì đời mình coi như hết.....) - nàng hãy thôi cái bộ mặt ngu ngốc ấy đi (hắn nhìn nó biểu lộ hết cảm xúc trên khuôn mặt đẹp tựa như hoa và nói)

- (lúc này nó như vực tỉnh) người... thật ra người là ai?

- hử? sao nàng lại hỏi ta là ai?

- tại ta thấy rất lạ!

- lạ chỗ nào?

- lạ ở chỗ, người là ai mà lại hiện nganh đi vào trong cung mà không bị quan binh kiểm tra? (nó đưa tay lên xoa xoa cằm suy nghĩ)

- hahahaha... nàng tò mò về thân phận của ta đến vậy ư?

- ừ! (nói mà không cần suy nghĩ)

- chuyện này thì... (hắn tiến lại gần nó với một âm mưu...)

- nè...(nó hét lên) chỉ cần người nói cho ta biết người là ai thôi? Có cần người phải tiến sát ta vậy không? (nó nói với cái mặt hết sức bình thản vì nó đã quen chuyện này)

- hihhihi... nàng có cần khẩn trương như vậy không? Lát về tới hoàng cung thì nàng sẽ biết? (hắn ngồi lại vị trí cũ miệng mỉm cười)

Thánh Cung (nơi nó sẽ ở sau này).

- thỉnh mời hoàng thượng và Dương phi nương nương nhập cung (Mã Thuận nói)

- cái gì? Hoàng thượng? hắn ta ở đâu... (nó nhìn dáo dác xung quanh)

- hắn ta ở trước mặt nàng nè! (Quân Bảo lên tiếng khi thấy cái bản mặt ngố của nó)

- (nó ngược nhìn hắn, chỉ tay vào hắn và nói) người..... thì ra người là.....

- ta chính là đương kim thánh thượng, nàng còn thắc mắc gì về thân thế của ta không (hắn gạt tay nàng qua một bên và nói)

- .BỐP (nó đưa tay ra tát hắn một cái rõ đau trong khi hắn chưa biết mình làm gì sai với nó, giả nai thí mồm hihhihi)

- Dương phi nương nương (Mã Thuận hoảng hốt vội chạy lại bên hắn)

- Nàng thật là to gan đó? (hắn nói trong cơn tức giận)

- hừ... người là một người tiểu nhân đê tiện, bĩ ổi vô liêm sỉ... người như người không xứng đáng làm vua trị vì thiên hạ (nó nói mà quên mất mình đang nói với ai)

- Dương phi nương nương người nên cẩn trọng lời nói, đừng nên phát ngôn bừa bãi (Mã Thuận như run sợ cho nó và cố nhắc nó)

- hừ...hành động vừa rồi của nàng thật đáng “tru di cửu tộc” nhưng ta vẫn muốn nàng phải sống.(hắn lạnh lùng nói) Người đâu! Hãy đưa Dương phi nương nương giam vào lăng cung cho ta (dứt lời hắn tiến lại gần nó và nói) nàng đừng tưởng sẽ có cuộc sống bình an khi chọc giận ta? (nói rồi bỏ đi một lèo)

- thừa Dương phi nương nương. mời người đi theo tiểu nhân (giọng một tiểu thái giám vang lên)
- ừ ta biết rồi... đi thôi (nó nói mà mắt chẳng hề rời khỏi Quân Bảo)

Tại Lân Cung.

- Nương nương đây là lân cung... người
- được rồi được rồi... ta biết mình cần phải làm gì? Người lui ra đi (nó nói với vẻ tức tối)
- dạ... (tên thái giám rụt rè e sợ)
- (nó bước vào lân cung và bất chợt một luồng gió mạnh thổi qua người nó_nó hét và lấy tay che mặt) chuyện gì vậy trời?

Và luồng gió đó như sự sắp đặt của số mệnh đưa nó trở về tương lai. Ở Tương Lai, Hải Thiên vui mừng chạy thật nhanh đến bệnh viện Fuda vì nhận được tin đứa em gái đã mất tích gần hơn cả tháng nay đang ở bệnh viện.

- Hàn Lâm (hét lên và mở cửa xông vào phòng bệnh, chạy lại ôm đứa em gái của mình)
- (cô nhóc đã tỉnh lại, cô bàn hoàng khi thấy anh mình xúc động vậy_cô ôm Hải Thiên vào lòng như an ủi và nói) anh hai... anh hai... anh không cần phải xúc động đến vậy chứ?
- (Hải Thiên buông Hàn Lâm ra, hai tay nắm chặt lấy bờ vai của nó và nói) sao anh hai không thể lo lắng cho em được? Suốt hơn tháng trời qua, anh hai luôn cho người đi tìm kiếm em mà chẳng thấy, nay em trở về đương nhiên anh rất vui mừng nhưng hơn cả tháng nay thật ra em ở đâu. Sao không liên lạc cho anh
- (nó nghe Hải Thiên nói mà hoảng hốt) anh hai nói sao? Em đã xa nhà hơn một tháng rồi sao?
- (như bất ngờ trước lời nó...) Ừ... đã hơn một tháng rồi!
- (nó đưa tay lên đầu xoa xoa....) sao em không nhớ gì hết thế này? Em chẳng biết chuyện gì đã xảy ra? tại sao kí ức của em hoàn toàn trống không trong suốt một tháng qua vậy nè! (nó vò đầu bứt tóc)
- (thấy nó như vậy vội nói) thôi...thôi... em không cần suy nghĩ nữa đâu! cứ để tự nhiên đi? rồi cũng có ngày em nhớ lại mà!
- (ngược nhìn anh hai_nói) nhưng mà anh....
- (Hải Thiên chen vào nói) thôi nào? Không cần nói gì nữa, em về là cả nhà mừng lắm rồi! (cúi xuống gần mặt nó_nói) em hãy nghỉ ngơi tịnh dưỡng đi đừng lo lắng điều gì nữa, mà mẹ cũng sắp đến đây rồi đấy?
- (nghe nhắc tới mẹ mặt mày nó rạng rỡ lên nói) thật vậy hả anh hai? - ừ... mẹ rất nhớ em đó!
- em cũng nhớ mẹ quá! (nó ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mặt Hải Thiên mà nói)
- anh biết rồi? thôi em nằm xuống nghỉ ngơi đi, lát mẹ đến anh sẽ gọi em dậy (đỡ nó nằm xuống giường)
- anh hai nói thật nhen? nhớ gọi em dậy đó? Không là chết với em (vừa nói nó vừa đưa tay chỉ vào mặt Hải Thiên hù dọa)
- hihi... anh biết rồi...

Tại Vương triều.

- người nói cái gì? (đang đọc tấu chương...)
- dạ... dạ... Dương phi nương nương đã bỏ trốn (Mã Thuận nói mà không dám ngẩng mặt lên)
- bỏ trốn.... lại bỏ trốn (đập bàn cái rầm.... mặt hấn đằng đằng sát khí) các người canh chừng nàng ta thế nào vậy? có nhiều đó mà cũng làm không xong.
- (quỳ sụp xuống Mã Thuận nói với giọng run sợ) thưa... chúng nô tài vô dụng... mong hoàng thượng tha tội.
- Hàn Lâm (nói nhỏ mà chẳng nhỏ) nàng đã như vậy thì đừng trách ta độc ác.... (ném chén trà vào tường)

- BÁObẩm hoàng thượng có tin khẩn ...
 - chuyện gì? (liếc nhìn tên lính với một ánh mắt sắc bén khiến hắn ta run sợ cứ cúi người xuống mà nói)
 - dạ... bẩm hoàng thượng, có tin báo ở biên giới mới gửi về.
 - sao? Biên giới xảy ra chuyện gì? (ngồi xuống ghế...)
 - dạ...theo tin của Từ tướng quân trấn giữ biên giới vùng phía Bắc thì vua Hung Nô đang kéo quân sang đây xâm chiếm nước ta.
 - cái gì?
 - dạ... (vội quỳ sụp xuống)
 - ta biết rồi! Tuyên Phương Hoàng Trung nghe lệnh (hét lớn.)
 - hạ thần đợi lệnh (đứng ở đâu lờ ra không biết...hihihi)
 - lập tức truyền lệnh, điều hai mươi vạn tinh binh chuẩn bị xuất quân theo ta đến vùng biên giới phía Bắc trấn áp bọn xâm lược.
 - hoàng thượng, người thân chinh điều binh khiển tướng đánh giặc sao? (hơi ngạc nhiên)
 - ừ... người còn thắc mắc gì nữa không (lườm hắn với con mắt như sắp rớt ra)
 - dạ không... hạ thần lập tức thi hành. (nói rồi đi ra ngoài một lèo)
 - Mã Thuận...
 - dạ... có hạ thần (đang đứng cạnh Quân Bảo, nghe gọi liền cúi mình xuống cung kính thưa)
 - mọi chuyện về Dương phi nương nương ta giao cho người. Khi ta trở về thì phải có nàng ấy ở đây? (nhìn hắn ta mặt không thay đổi sắc thái)
 - vâng... hạ thần tuân lệnh.
 - được rồi. người lui ra đi, ta muốn được yên tĩnh một mình. (ngã người xuống ghế)
 - vâng...(Mã Thuận lui đi để hắn ở đấy một mình)
- Tương lai.
- Hey ...
 - xem ra em có vẻ vui nhỉ!
 - đương nhiên rồi! (nó đối diện với Hải Thiên và nói)
 - thôi đi cô nương! Cho tôi xin đi (anh nó nhăn mặt nói)
 - anh nói cái gì? (nhéo vào tay anh nó)
 - ui da đau... cái con nhỏ này (nhăn mặt la ó)
 - hai đứa làm gì vậy? y như con nít ấy? (mẹ nó nói)
 - mẹ à... anh hai bắt nạt con (nó vừa nói vừa giả vờ khóc ngã vào lòng mẹ)
 - hừ... có cô bắt nạt anh hai cô thì có (mẹ nó ra vẻ bênh anh nó)
 - mẹ à... con có phải là con mẹ không vậy? sao thấy mẹ toàn bênh anh hai không à! (nó nũng nịu nói)
 - thôi nào cô nương... đừng nhõng nhẽo mẹ nữa... hôm nay nhà ta tổ chức tiệc mừng em trở về đó? Ta về nhanh thôi kéo mọi người đợi? (anh nó nói với vẻ mặt cực kỳ baby)
 - ừ... thôi được rồi, nỡ tình anh lấy công chuộc tội mở tiệc chào đón em nên em tạm tha cho đó? hừ, chúng ta đi thôi mẹ (lại choàng tay mẹ mình nó kéo bà vào xe)
 - hừ thiệt tình.... (Hải Thiên ngao ngán lắc đầu nhìn cô em gái “dễ xương” mình)

- mau đi thôi anh hai(nó đã chui vào xe mà vẫn cố nhoi ra ngoài nói)
 - ừ... anh biết rồi.
- Tại Nhà họ Dương.

5. Chương 5

(Lật Kiến Doanh Phương & Lật Kiến Doanh Viên: hai chị em sinh đôi nhà họ Lật Kiến, bạn rất thân của Hàn Lâm)

- con nhỏ ngốc kia (Doanh Phương la lớn khi nhìn thấy Hàn Lâm bước vào)
- Hàn Lâm (Doanh Viên cũng vừa khóc vừa chạy lại ôm nó)
- thôi nào 2 cô nương làm gì mà giữ vậy? (nhỏ cười te toét)
- con nhỏ ngốc này? Còn cười được à? (Cả hai đồng thanh lên tiếng)
- hihih... (gãi đầu cho bớt què)
- (Lạc Cổ Thượng Hiền: là bạn “chai” rất thân với Hàn Lâm ...)
- ề! Bé Lâm? (Thượng Hiền vừa cầm ly rượu chạy lại vừa lên tiếng)
- (nó chu mỏ ra nhìn Thượng Hiền với vẻ căm tức) tên kia! Ai là bé Lâm hả?
- ý từ từ? gì mà nóng dữ cô nương (hắn vừa nói vừa vòng tay qua eo của nó và kết cục phải nhận là...)
- BỐP.... ai cho phép cậu xâm sỡ em gái tôi vậy? (Hải Thiên ra vẻ tức giận)
- Ôh my good! Anh hai!
- ai là anh hai của cậu hả? (Hải Thiên làm mặt lạnh)
- ồ... anh đừng nói thế chứ? sớm muộn gì chúng ta cũng là anh em một nhà mà! (cười te toét)
- BỐP.... (ăn thêm một phát nữa, sao tên này thích ăn đòn dữ ta) ai là anh em một nhà với người hả? (nó cho hắn ăn một cú đấm khá đau đó!)
- ui da...(đau quá nên kêu thành tiếng) Sao hai anh em nhà này thích dùng bạo lực thế hả?
- (không hện mà cả hai cùng lên tiếng) cậu nói cái gì? (chực sẵn nắm đấm)
- ui da... hành hung bạo lực... cứu tôi với... Doanh Phương & Doanh Viên mau cứu tớ với! (núp sau bóng hai chị em sinh đôi)
- thôi nào! giỡn tới đó thôi? (Doanh Phương lên tiếng)
- đúng đó! cậu mới khoẻ đây, giỡn quá coi chừng mệt? (Doanh Viên cũng góp phần nói theo)
- hey... thôi được rồi... không giỡn nữa (nó nói)
- ừ... mà chừng nào cậu đi học trở lại vậy (Thượng Hiền đang núp sau lưng của 2 chị em sinh đôi lò đầu ra nói)
- ngày mai tớ sẽ đến trường.
- cái gì (không hện mà cả 3 đồng thanh)
- có gì mà các cậu ngạc nhiên dữ vậy!
- cậu mới khoẻ lại, sao không ở nhà lo nghĩ ngơi tịnh dưỡng mà lại đi học sớm thế? (Doanh Phương nói)

- ừ! đúng đó! với chỉ số IQ của cậu thì từ từ học cũng được mà (Doanh Viên cũng chen vào)
 - em thấy rồi đấy? anh cũng nghĩ tốt nhất em nên ở nhà thêm một thời gian nữa đi? (Hải Thiên nhìn Lâm mà nói)
 - em đã quyết định rồi. Mai đi học không bàn cãi nữa!
 - nhưng mà....
 - các cô cậu còn làm gì vậy? Sao nhân vật chính mà còn đứng đó? (mẹ của Thiên & Lâm lên tiếng)
 - tụi con biết rồi (đồng thanh cả đám lên tiếng rồi nhảy vào nhập tiệc)
- Vùng Biên Giới ở Phía Bắc.
- khải tấu hoàng thượng, quân Phiên do Thiên Nô lãnh đạo đã đóng quân ở huyện Du Long Nhật (Hoàng Trung lên tiếng)
 - bọn chúng có bao nhiêu quân mã? (Quân Bảo đang xem địa thế, xem quân binh có thể đóng doanh ở đây được không?)
 - theo như mật thám báo lại thì bọn chúng có gần 10 vạn tinh binh và hơn 30 ngàn ngựa chiến.
 - (ngẫm nghĩ giây lát) ừ cũng khá nhiều đấy?
 - bẩm hoàng thượng, người đã có kế sách gì cho trận chiến này chưa? (Hoàng Trung nói chuyện với Quân Bảo rất tự nhiên)
 - chưa... trẫm còn chưa có kế sách gì? Trẫm còn đang chờ hành động tiếp của bọn chúng mới định ra kế sách? (Quân Bảo nói) Hoàng Trung....
 - dạ có thần.
 - hãy truyền quân đóng doanh ở đây!
 - tuân lệnh. (y lập tức thi hành)
- Trường Thiên Phúc. - (anh hai nó chở nó tới trường, theo giám sát nó từng li từng tí) woa ... đã lâu không được đến trường rồi.... (nói rồi nó chạy vào cổng và....)
- kính chào hội trưởng (đám học sinh của trường xếp hàng ở đó lúc nào cúi mình kính chào nó)
 - Hàn Lâm mừng cậu đi học trở lại (Doanh Phương lên tiếng)
 - ừ....mà các cậu đang làm gì vậy? sao người nào người nấy đều mang balo thể? (nó ngạc nhiên nhìn mọi người)
 - cậu đi học lại mà không có thời khoá biểu của lớp à? (Thượng Hiên lên tiếng như trách móc nó)
 - hơ...(nó gãi gãi đầu cho qua lệ)
 - thôi đi bà cô... cô đi học kiểu gì vậy chứ? học kiểu này mà lúc nào điểm cũng cao chót vót à! (Thượng Hiên than trách)
 - (đánh vào ngực Hiên một phát) thôi đi ông tướng đừng ở đó đóng kịch nữa! mau nói cho tôi biết là lớp đang làm gì đi?
 - sáng nay lớp ta có tiết ngoại khoá ngoài trời nên cô nói cả lớp ra phía sau núi gần ngôi miếu thờ thổ địa để học. (Doanh Viên nói)
 - à... vậy ta đi thôi! (quay đầu định đi thì thấy anh hai chưa chịu về nên nó nói) anh hai! sao anh còn ở đây thế? Sao không về đi? (mắt nó mở tròn xoe)
 - anh không về! anh sẽ đi theo em? (Thiên lạnh lùng nói)
 - cái gì? NO anh không được đi? (nó nói mà mắt vẫn còn mở to)
 - tại sao anh đi theo em không được? (cúi nhìn nó)

- (nó áp úng nhìn anh nó nháy mắt lia lịa) anh à... em đâu còn nhỏ nữa.

- tôi đi theo không phiền gì mọi người chứ? (ngẩng mặt lên nhìn đám học sinh với ánh mắt nẩy lửa, người nào mà không cho ổng theo chắc chết)

- không phiền gì đâu? (cả đám cúi người đồng thanh nói)

- vậy được rồi, ta đi thôi! (nói rồi dẫn đám học sinh đi, y như người dám hộ tụy nhóc)

Sau Núi Gần Đền Thờ Thổ Địa.

- sao mình thấy không khí ở đây âm u quá nhỉ? (Doanh Viên nói với dáng vẻ run sợ)

- có ma sau lưng cậu kìa? (Lâm hù dọa Viên)

- đâu... đâu... (Viên sợ quá nhảy cẫng lên)

- hahahaha.... Ban ngày mà làm gì có ma mày (Lâm nói, Cả đám cười)

- con quỉ... dám chọc tao (Viên bậm môi dọa nạt nhỏ)

- hihhi... (đang đùa thì tự nhiên nó nghiêm túc lại_nói) thôi nào! mọi người hãy chia nhau ra tìm hiểu khu vực này đi

Giọng nó y như người lãnh đạo, khi mọi người tản ra gần hết thì nó cũng đi loang quanh khắp nơi và nó đã để ý đến một cái hang động... nó đi vào đấy! kéo theo cả Hải Thiên vào. Bất chợt có một luồng gió nhẹ như khơi gợi lại ký ức ở quá khứ của nó... nó nhớ lại mọi thứ và rồi bỗng nhiên nó như bị kéo ngược vào quá khứ. Kéo theo cả Hải Thiên vì lúc đó nó nắm chặt tay anh mình. Hải Thiên hơi bất ngờ về việc này, anh chỉ biết ôm chặt Hàn Lâm để nó khỏi bị tổn thương gì. Ở quá khứ... ở chiến trường.

- muôn tâu bệ hạ, người nên rời khỏi đây đi ạ! (Trung nói với vẻ hốt hoảng)

- ta không đi đâu hết, dù có chết ta cũng phải ở đây (Quân Bảo quát. Đêm hôm đó, sau khi đóng quân, đội quân của Quân Bảo bất chợt bị địch tấn công từ bốn phía và kết quả..... như ta đã thấy... nhưng bất chợt từ trên bầu trời của chiến trường loé lên một ánh sáng.... Và...)

- chuyện gì vậy? (đám binh sĩ nói, ánh sáng càng lớn ra)

- hey... đây là đâu đây.... (rớt xuống đất rồi ngồi dậy nói_Lâm)

- chuyện gì vừa xảy ra vậy Lâm (Thiên đưa tay ra sau đầu xoa xoa)

- Dương phi nương nương (tiếng của Hoàng Trung vang lên khiến cho cả nó và Quân Bảo đều giật mình nhìn thẳng vào mắt nhau)

- Tại sao nàng lại ở đây? (Quân Bảo hét mà trong lòng thắc mắc)

- hey...a.... (một tên lính Phiên cầm đao bổ vào người nó...)

- Hàn Lâm..... cẩn thận... (Hải Thiên đang lúc nửa mơ nửa tỉnh thì thấy em gái mình gặp nguy hiểm, anh liền xông vào đỡ nhát đao đó! Tuy nhiên, vì anh cũng là một cao thủ võ thuật nên nhát kiếm tầm thường kia chẳng làm được gì?) em không sao chứ Hàn Lâm.. (nắm chặt lấy bắp vai nó hỏi)

- (nó để tay sau đầu xoa xoa) em ...em không sao, còn anh anh có bị gì không?

- anh không sao cả? (nói rồi Thiên nhìn xung quanh và thấy bất ngờ trước cảnh tượng này, đúng lúc đó một mũi tên bay tới...)

- Dương phi nương nương, người hãy cẩn thận (Hoàng Trung phi ngựa nước đại đến đánh bật mũi tên ra) người hãy mau đi theo chúng tôi? (Hoàng Trung nói và đưa ra một con ngựa cho họ)

- anh hai ta đi thôi? (nó nhảy lên ngựa và đưa tay ra kéo Thiên lên ngựa trong khi Thiên chẳng hiểu gì cả?)

Doanh Trại Của Quân Bảo.

- tại sao nàng lại ở đây? (Quân Bảo hét lớn khi thấy nó đi với một người con trai trên cùng một con ngựa, lúc này anh hết sức tức giận)

- tôi ở đây thì liên quan gì tới anh chứ? (Thiên đỡ nó xuống ngựa, nó vừa xuống ngựa vừa nói)
- không liên quan gì à! (hắn tiến lại gần nó, bất chợt hắn nhận một luồng sát khí từ phía của Thiên tuy nhiên hắn vẫn không run sợ, vẫn hiên ngang bước tới và tất nhiên nó run sợ núp sau lưng của Thiên)
- cậu là ai? (Thiên hỏi một câu hỏi hết sức ngớ ngẩn...)
- (hắn sững người trước câu hỏi của Thiên nhưng....) hừ...câu đó phải là do ta nói chứ? Người là ai? Người có biết hậu quả đụng vào nữ nhân của ta sẽ có kết cục gì không? (tia sát khí bắn qua phía Thiên)
- (Thiên cũng chẳng thua kém) ai là nữ nhân của ngươi?
- hừ (nhếch miệng cười) người giả ngốc hay là ngốc thật thế hả?
- hai người thôi đi..... (nó hét lớn và sau cú hét người nó như mềm nhũn ra quỵ xuống)
- (Thiên đứng gần nó vội....) Lâm em không sao chứ (đỡ nó ngồi xuống) - cái gì? Hai người còn dám thân thiết trước mặt ta à? (người hắn đầy sát khí, ngọn lửa ghen bốc lên)
- hoàng thượng! người nên bình tĩnh, hình như Dương nương nương đang bị bệnh (Trung ra vẻ khuyên can Bảo)
- kệ nàng ấy! ai bảo trong cung giường êm nệm ấm không chịu lại đi bỏ trốn với người nam nhân này? (hắn tức giận nói)
- người nói vậy bạ gì thế hả? (Thiên vừa loay hoay lo cho Lâm vừa nói với vẻ tức giận)
- hừ... ta nói vậy bạ gì à? Đôi câu nam nữ các người thì lấy gì mà hiểu? (nói mỉa mai)
- câu nam nữ? thật vậy bạ, ta là anh trai của Hàn Lâm tại sao người lại nói vậy? thật là sỉ nhục (bề nó đứng dậy miệng nói mà người đầy sát khí)
- người nói sao? Người là ca ca của nàng ấy? (vui mừng như có hội hắn hơn hử hỏi lại lần nữa) người có thật là ca ca của nàng ấy không?
- hừ ta Dương Tôn Hải Thiên anh trai của Dương Ngọc Hàn Lâm! (nói mà mặt cứ như Diêm Vương vì ông đầu có ưa cái ông vua này)
- thật sao? (vui quá mà, giờ hắn như thiên thần)
- hoàng thượng à? Dương phi người...(Trung nói)
- à... người đâu! cho truyền ngự y đến trại của trẫm, nhanh lên.... mời người theo ta đến trại để ngự y thăm khám cho nàng (nói dịu dàng hẳn đi)
- ừ... (hết biết cách gì để giúp Lâm hạ sốt nên đành lòng đi theo hắn...)
- nàng ấy sao rồi? (trong trại hắn, Trịnh đại phu đang bắt mạch)
- đúng vậy! em gái tôi sao rồi? (Thiên cũng lo lắng nên hỏi)
- khải tấu hoàng thượng. Dương phi nương nương chẳng qua chỉ vì kiệt sức nên mới xỉu thôi, không có gì đáng ngại. thần sẽ kê một đơn thuốc cho người....(sau khi bắt mạch cho nó Trịnh đại phu nói)
- ừ... người lui ra đi...(hắn nói)
- tuân lệnh (cúi người thi lễ rồi lui ra)
- ta muốn biết chuyện này là sao? (Thiên hỏi hắn khi Trịnh đại phu đã lui ra ngoài)
- (nhìn Thiên hắn nói) người chưa biết chuyện gì sao?
- nếu ta biết chuyện gì đã xảy ra với Lâm thì người đã không còn trên thế gian này rồi! (ngồi xuống ghế, Thiên nói với giọng lạnh như tiền)
- hừ.... người nói vậy là sao? Em gái người là vợ của vua thì người nên hãnh diện chứ! (tên này cũng không thích Thiên)

- cái gì? vợ vua... (Thiên bất ngờ)
- ư...ư... (nhỏ tỉnh dậy vì nghe tiếng hét lớn của Thiên)
- Lâm/nàng không sao chứ?(không hẹn, cả hai đồng thanh lên tiếng)
- ư... đây là đâu.(nó cảm thấy mệt mỏi, lời nói nó kéo dài và nặng trĩu như chì)
- đây là doanh trại của ta!Sao nàng lại ở nơi này(hắn thắc mắc hỏi nó)

6. Chương 6

- sao... doanh trại của người! OH MY GOOD (nhỏ đang trong trạng thái hoảng loạn)
- Lâm! anh cần một lời giải thích của em? (Thiên đứng khoanh tay nhìn nhỏ với ánh mắt triều mến và nói)
- ư.... Em....(nhỏ mệt mỏi nhìn Thiên như không muốn nói)
- BẢO.....(một tên lính chạy vào phá vỡ không gian trò chuyện của 3 người)
- chuyện gì? (Quân Bảo nói một cách ngắn gọn và đầy uy lực của một vị quân vương)
- dạ.... khải bẩm hoàng thượng quân Phiên đang kéo về phía này...
- ta biết rồi.... (Quân Bảo cắt ngang không để tên lính nói tiếp)
- hừ... thật phiền phức... ở đây thật nguy hiểm! (Thiên nói)
- xin người yên tâm... sẽ không.....(Hoàng Trung nói)
- cảm ơn! (Quân Bảo hét lớn khiến cho Trung giật bắn người run sợ. Có thể nói tình thế lúc này cực kì cấp bách và nguy hiểm....Bảo đang rối trí không biết làm gì trong tình huống này...hihihi khôn 3 năm đại 1 giờ đây mà)
- hừ... là vua của một nước mà trong tình huống này lại như vậy? (Thiên cười nhẹ, mỉa mai nói)
- kìa anh hai! (Lâm lay tay của Thiên)
- ai nói với người là ta rối trí chứ? (chỉ tay vào Thiên và nói_quả thật rối trí mà còn cố cãi)
- hừ(nhếch miệng cười lạnh)... vậy thì người thử nói cho ta biết kế hoạch của người đánh đuổi đám người đó đi? (ngồi xuống bên cạnh giường của Lâm)
- ơ... ta.....(Bảo ngập ngừng nói)
- thôi được rồi! Xem bộ tướng của người thì chắc chẳng nghĩ ra được kế hoạch gì hay ho đâu nhỉ! (Thiên ngồi trên giường bình tĩnh nói chuyện với Bảo) ta và em gái ta chưa muốn chết nên....(đứng dậy nói nhỏ vào tai của Bảo điều gì đó!)
- (nghe Thiên nói nhỏ vào tai mình một kế sách đánh Phiên rất ư là hoàn mĩ) thật... thật hoàn hảo... tốt tốt tốt...
- người đã nghe kĩ những gì ta nói rồi chứ? (Thiên nói xong liền lùi lại ngồi xuống giường của Lâm)
- ừ... ta đã nghe hết không bỏ sót một câu, một chữ nào (Bảo gật gù đáp)
- vậy sao còn không mau thực hiện kế sách đi, đứng đó làm gì?
- ê... ta là vua hay người là vua mà sao người dám sai khiến ta vậy hả? (hắn tức giận_nói tuy nhiên vẫn truyền lệnh cho quân sĩ đi thực hiện kế sách vừa rồi)
- hừ... (Thiên không nói chỉ hừ nhẹ rồi quay mặt đi)

- anh hai....(Lâm khẽ lay nhẹ tay áo của Thiên, Thiên thấy em mình gọi tưởng nhỏ lại bị gì nên lo lắng hỏi)
- chuyện gì? Em bị đau ở đâu hả?
- không (nhỏ lắc đầu, cái miệng chu lại) lúc nãy anh nói cái gì cho hấn ta vậy?
- nè.... Ta là Quân Bảo...không phải hấn này nọ...mà người là nữ nhân của ta mà lại không biết tên ta là gì à? (hấn đứng đó cố chen vào câu chuyện của hai anh em)
- hừ... cậu thật nhiều chuyện đó? (Thiên liếc nhìn hấn bằng ánh mắt của tia tử ngoại đủ làm cho người ta đuôi mù)
- anh hai.... thật ra anh đã nói gì với Quân Bảo thế? (nhỏ sợ có chiến tranh thứ2 xảy ra nên nói đẩy qua chuyện khác)
- ừ... chẳng có gì đâu...(anh mỉm cười nhẹ nhàng nói với nó)
- anh hai xạo, em không tin, (nó nhõng nhẽo dựa dựa trên giường bắt Thiên phải nói ra)
- nè... nàng có phải là con nít đâu mà khóc hoài vậy hả? (hấn ta nóng mặt nói)
- cái gì chứ? người....(nó lấy tay lau giọt nước mắt nhìn hấn)
- thôi đi...(Thiên hét lớn) thật ra ta chỉ nói với hấn cách tiêu diệt đám người đó thôi! Không có gì cả? - Sao...(lần này tới lượt nhỏ hét) anh... sao có thể thế được.... ta
- anh biết em đang định nói gì? Nhưng giờ anh em ta cũng đang ở nơi nguy hiểm này... anh không muốn em cũng gặp nguy hiểm nên...
- nên anh mới chỉ cho hấn ta kế sách tiêu diệt đám người kia (nó nhìn thẳng vào mắt Thiên và nói)
- ừ...(gật đầu)
- Ôi.... Anh đúng là anh hai của em (nhỏ nhảy nhón lên ôm lấy Thiên để lại một người lửa khói bốc đầy người)
- ơ... Lâm...(hơi bất ngờ trước thái độ của em gái mình)
- anh... anh đã dùng kế gì vậy nói cho em biết với? (nhỏ chớp chớp đôi mắt_kiểu này chắc lông mi rụng hết chứ chẳng dễ hyhyhyhy)
- ơ... thật ra anh chỉ áp dụng kế sách của Từ Thứ(còn gọi là Đan Phúc) trong Tam Quốc Diễn Nghĩa vào trận chiến này thôi (nói mà gượng cười)
- (nhỏ ngã rầm....) trời ơi! chứ không phải anh nghĩ ra kế sách hả?
- nè... hai người này giờ nói gì thế hả? (Bảo đứng nghe mà chẳng hiểu gì cả)
- im...(cả hai anh em đồng thanh hét lên)
- nè...nè...gì chứ... ta là vua đấy! (Bảo sắp tới tranh cãi với hai người này)
- là vua thì cũng kệ ông... tôi không có sợ ông đâu? (nhỏ đứng dậy chống nạnh hét_hét xong khụy xuống)
- kia! Lâm (Thiên mặt hoảng hốt, tay đỡ Lâm)
- nàng... nàng có sao không... (hấn chạy lại hất Thiên ra ngoài đỡ lấy nhỏ với mặt hoảng hốt)
- người.... (lần này sắc thái của Thiên biến đổi....)
- hoàng thượng, Dương phi nương nương và Dương quốc cụu nên đi nghỉ đi ạ (Trung thấy hoàn cảnh hết sức nực cười này liền lên tiếng để kết thúc cái cảnh nháo nhẹt này)
- đi nghỉ... ừ... Hoàng Trung người hãy đưa Dương huynh đến trại khác nghỉ ngơi đi? (tay đỡ Lâm nằm xuống giường)
- vậy còn người thì sao? (Thiên nhăn mặt hỏi hấn)

- đương nhiên là ta ở đây cùng phi tử của ta rồi! (nói một cách thản nhiên hết sức)
- CÁI GÌ....(đồng thanh cả hai anh em lên tiếng)
- không cần ngạc nhiên vậy chứ? (hắn vẫn thản nhiên nói)
- (cả hai anh em Thiên & Lâm nhìn nhau rồi.....) BỐP..... ra ngoài....(tổng cổ hắn ra ngoài mà không chút câu nệ)
- cái gì chứ? (hắn hét lớn)
- hoàng thượng... xin người bình tĩnh... nương nương đang thọ bệnh (Hoàng Trung ra vẻ khuyên can, anh hết sức ngạc nhiên về cử chỉ của hai anh em Thiên & Lâm, họ dường như cư xử không một chút câu nệ tiểu tiết)
- hừ... (hắn không nói gì... về mặt tức giận bỏ qua trại khác)

Sáng Hôm Sau.

- khải tấu hoàng thượng. Nhờ kế sách bày trận hoả công của người mà chúng ta đã thắng trận và hoàng tử Thiên Nô đã chịu đầu hàng, kí kết hiệp ước cam chịu tiểu bá hống năm dâng cống phẩm cho nước ta. (một vị tướng quân bấm lại tình thế)
- tốt... (hắn không nói gì)
- Quân Bảo.....(nhỏ chạy vào doanh trại, nhỏ này bình phục nhanh ghê)
- gì.....(hắn nói ngắn gọn, hình như không muốn nói chuyện với nhỏ)
- gì thế? Sao mà lạnh lùng giữ vậy (nhỏ nhảy lại bẹo mặt hắn, lúc này bá quan ai cũng run sợ)
- nè... nàng làm gì vậy (hắn lúng túng nói)
- làm gì đâu... chọc người chơi ý mà...hyhyhyhy (nhỏ cười khúc khích khi thấy hắn như vậy)
- thôi đi (hắn hét làm nhỏ giật mình và...)
- oa...oa...oa...làm gì giữ vậy chứ? tui chỉ muốn làm cho ông bớt căng thẳng thôi mà, có cần hung dữ vậy không? (nhỏ khóc y như con nít)
- ơ... ta.... hừ (thấy nhỏ khóc như thế hắn liền lòi nhỏ đi)
- nè... người lòi ta đi đâu vậy? hix hix (nhỏ thút thút nói)
- đi theo ta rồi biết... Trung mọi chuyện ở đây giao cho người
- tuân lệnh (Hoàng Trung vừa dứt lời thì đã không thấy bóng dáng của hai người họ đâu, nhưng bù lại thì một hung thần xuất hiện)
- người...(tay chỉ vào Trung) tên hoàng đế đó đâu (Thiên lù lù xuất hiện và lên tiếng làm mọi người ai ai cũng giật mình chết khiếp)
- ơ... hoàng thượng vừa mới cùng Dương phi....
- ta biết rồi! (không để Trung nói hết lời Thiên cắt ngang câu nói rồi bỏ đi một lèo)
- hix...hix... mấy người này là thánh hay sao mà mình chưa nói hết câu đã hiểu vậy trời? (Trung kêu khổ)

Tại một hồ nước cạnh nơi đóng doanh.

- woa.... Đẹp quá... (nhỏ bay nhảy khắp nơi, nhỏ lúc này y như một cánh chim chỉ biết đến bầu trời xanh) - này cẩn thận đó! (hắn nói....vừa dứt lời thì nhỏ xẩy chân ngã xuống hồ) ta đã nói là cẩn thận rồi mà. (hắn thản nhiên không nhảy xuống hồ cứu nhỏ mà nói với vẻ trách mắng)
- (nhỏ thấy vậy tức quá bèn....) cứu ta với...ta không biết bơi... (nhỏ vẫy vùng trên mặt nước và dần dần chìm xuống)

- nè...nàng...nàng không biết bơi à... (thấy nhỏ chìm xuống hần hoảng quá bèn nhảy xuống hồ, hần lặn sâu xuống mà chẳng thấy nàng đâu hần lại ngoi lên lấy hơi rồi lại lặn xuống....hần hét) Lâm nàng ở đâu... (hần hoảng hốt la và quay mặt đi định lặn xuống lần nữa thì....)
 - Bùm... ta ở đây nè... (nhỏ ngoi từ mặt nước lên một cách đột ngột làm hần giật mình ôm lấy nàng)
 - ta xin lỗi... (hần khóc...khóc trước mặt nhỏ)
 - hả? người...(chưa dứt lời thì hần hành động “kiss” nó làm nó lúng túng không có phản ứng gì? Và lúc này Thiên xuất hiện....)
 - người làm cái trò gì vậy hả? (hét lớn khi thấy cảnh hết sức gợi cảm của hai người.....)
 - Ơ.... (nó vội buông Bảo ra, mặt đỏ lên lúng túng.....) anh hai....
 - (hần cũng buông nó ra...mặt đỏ lên y như trái cà chua) sao người lại ở đây...(cả hai người cùng bước lên bờ)
 - hay nhỉ! (nhếch miệng cười, đưa thẳng tay đâm vào mặt Bảo một cái rõ đau...)
 - ui da...(đau ra phết)
 - anh hai... anh làm gì vậy? (Lâm chạy lại cản Thiên)
 - (Thiên nhìn Lâm và anh vội cởi cái áo ngoài ra mặc vào cho nó, bởi lẽ nó té xuống nước người nó bây giờ ướt sũng và hiện rõ đường cong của người con gái, Thiên lườm Bảo...) người đã làm gì em gái của ta...
 - ta có làm gì đâu chứ? (hần lau sạch vết máu ngay miệng và nói)
 - vậy hả? (tia lửa xẹt dường như chiếu qua hai người này)
 - Quân Bảo à...chừng nào thì ta về hoàng cung vậy? (nhỏ hỏi lảng đi chuyện khác)
 - ừ... lát sẽ xuất quân trở về... (vẫn nhìn Thiên đối đầu)
 - vậy thì LET GO thôi (nhỏ chạy lại cùng lúc kéo tay Thiên & Bảo đi) trở về hoàng cung (nhỏ nói và cúi người xuống thở...) hú hồn....
- Ngoài thành Trường An, các vị quan văn quan võ và cùng “Ngũ Diện Cung Phi” ra đón hần trở về từ chiến trường....
- Hoàng thượng vạn tuế.....vạn tuế vạn vạn tuế... (đám quan đồng thanh lên tiếng)
 - (hần bước xuống ngựa nhìn bá quan rồi nói) bình thân....

7. Chương 7

- (Ngũ phi nương nương đồng bước lên, một nàng mặc y phục màu hồng bước lên đầu và nói) chúng thần thiếp xin thỉnh thánh thượng về chánh điện dự yến tiệc, mừng thánh thượng chiến thắng khải hoàn....
- ừ... ta biết rồi!! (hần nói một cách lạnh lùng không thèm nhìn mấy nàng lấy một cái)

Giới Thiệu Một Số Nhân Vật

La Di Dung: quận chúa Bách Tế, nàng là ngũ phi nương nương, rất dễ thương và dễ ghét.....hyhyhy

Tây Lạc Thủy: công chúa Ả Rập, nàng là tứ phi nương nương, rất hay nghịch ngợm, luôn đưa ra một đồng trò đùa tình quái... hix.hix

Quách Tử Cơ: tiểu thư con tể tướng ở Tân La quốc, nàng là tam phi nương nương là thực nữ rất đoan trang, là người hiền nhất trong Ngũ Phi Nương Nương.....

Ứng Nguyệt Quân: công chúa Cao Ly quốc, là nhị phi nương nương người luôn tạo ra dáng vẻ yêu kiều giả tạo, nàng còn là một nữ tử cao ngạo, luôn muốn hoàng thượng yêu chiều mình...nhưng nàng rất là tốt bụng... “khẩu xà tâm phật”

Trương Dĩ Vân: dưỡng tử minh linh của tể tướng vương triều, nàng là đại cung phi, là người chính chắn nhất trong Ngũ Phi Nương Nương....

Tại đại điện. Hắn đương nhiên ngồi chính giữa điện cùng nó anh trai nó ngồi dưới điện bên phải (mặt sọc tà khí), bên trái hắn là La phi, Tây phi và Quách phi. Bên phải là Ứng phi và Trương phi

- (Ứng phi nương nương bước ra chính điện) muôn tâu hoàng thượng....

- gì? (chàng lạnh lùng đáp, vừa uống rượu mắt vừa nhìn nó... không thêm để ý tới ai cả...)

- (Ứng phi nóng máu ...) dạ...(không muốn nói mà cũng cố nói) để mừng chiến thắng của hoàng thượng. Ngũ Phi nương nương chúng thiếp xin được phép mạo muội....

- ta biết rồi... làm gì thì làm đi (hắn cắt ngang lời Ứng phi nói làm nàng đã tức nay càng tức thêm....)

- tuân lệnh (nàng cúi người xuống thi lễ với hắn và khẽ đưa ánh mắt đầy thù hận qua phía nó...)

- ui...(nó rợn mình run sợ)

- sao thế Lâm? (Thiên thấy nó lạ lạ nên hỏi)

- Ơ... không sao, em không sao! (nó khẽ mỉm cười nói)

Tiếng nhạc trỗi lên, Ngũ phi nương nương bước ra với 5 sắc phục làm ngây ngất lòng người.

La Di Dung: hồng (đỏ) y nương nương

Tây Lạc Thủy: chanh (cam) y nương nương

Quách Tử Cơ: hoàng (vàng) y nương nương

Ứng Nguyệt Quân: thanh (xanh) y nương nương

Trương Dĩ Vân: tử(tím) y nương nương

Điệu múa “Vũ Khúc Nghê Thường” được trỗi lên, các nàng di chuyển một cách nhẹ nhàng và mê hoặc lòng người, thân hình mềm mại với nét uyển chuyển thướt tha.....bỗng tiếng sáo véo von của Tây phi nương nương hoà quyện cùng tiếng trống của Ứng phi nương nương vang lên kèm theo là giọng hát của Trương phi nương nương (múa dây vải).....(hai nàng quý phi còn lại múa phụ hoạ)

“Rượu hồng đào, mừng.

Hãy! uống cho vui say. Chào mừng ngài chiến thắng nước non thanh bình hát vang lời ca khắp nơi....

Hoàng thành. ánh sáng hoa đăng từng bừng cùng, diễm câu ngọt ngào, nhịp nhàng bước chân hoà cùng tiếng đànnn....

Hãy.... uống say! men nồng thấm hương tình... để... con tim.. nói lên những lên bao lời ước mơ

Hãy.... uống say men nồng thấm hương tình... hãy... vui theo tiếng ca hoà cùng tiếng đàn....”

vừa dứt điệu múa thứ nhất, tiếng đàn của La phi nương nương lại trỗi lên kèm theo là giọng hát và điệu múa (múa quạt) của Quách phi nương nương...(ba nàng kia thì múa phụ hoạ)

“ Túng...tùng...tùng...

Điệu nhạc khoan trầm bổngggg....

Nhịp lá lơi thướt tha....

Dâng thánh quân men cayyy....

Với bát cơm ưu phiennn....

Ngàn đèn hoa rực sángggg....

Chào mừng vui hát caaaa....

Như cõi tiên thiên thaiiii....

Chúc thánh quân an lànhhhh....

từng...từng...từng...từng...từng....”

Điệu nhạc vừa kết thúc...

- bốp..bốp..bốp..(tiếng vỗ tay) hay, hay, quả rất hay, trong cung có yến tiệc vui thế này mà ta lại không được mời tới dự à..(hoàng tử Hyon Bin nước Sy Ah Jin bước vào đại điện, theo sau là Ka Yeon. Tử Lang vừa mới bước vào đại điện ánh mắt của mọi người lộ lên vẻ ngạc nhiên hết sức....)
- to gan (Quân Bảo hét lớn) ngươi là ai? tại sao dám tự tiện xông vào đại điện? (truy hỏi Tử Lang như tử tội) - hừ...(Tử Lang không nói gì, chỉ hừ nhẹ)
- tên này, thật ra hắn là ai? (Trung đứng trên đại điện với tư thế hộ giá mà thắc mắc)
- Quảng Ngọc công chúa xin thỉnh an thánh thượng (tiếng của Mã Thuận thái giám quan)
- truyền...(hắn nói)
- tuân lệnh (Mã Thuận lui ra truyền lệnh và một vị nữ tử dáng vẻ cao sang thanh thoát bước vào. Nàng vận trang phục màu vàng nhạt tay cầm một mảnh vải cũng màu vàng.....)
- tiểu muội Quảng Ngọc công chúa xin than kiến hoàng đế ca ca.
- trăm miễn lễ (vừa dứt lời... Tử Lang bước lại gần công chúa)
- chẳng phải nàng nói là không đến đây sao? (hắn hỏi mắt ngược nhìn lên Quân Bảo)
- ừ... nhưng ta nghe nói hoàng huynh đưa về một mỹ nữ dáng vẻ rất xinh đẹp nên ta muốn tới xem mặt nàng (giọng nàng thờ thễ vang lên)
- Quảng Ngọc...(hét lớn làm cho nàng ấy phải giật mình)
- dạ...(hai tay chấp lại để ngang eo, cúi người xuống chờ lệnh)
- vị thiếu niên này là ai? (hắn hỏi mắt đảo qua Tử Lang)
- hoàng huynh. Người không biết người này là ai sao? Hey...(nàng thở dài)
- đúng đó! vị công tử này ở trong cung mà ngươi không biết là ai sao? (nó lên tiếng khi thấy không khí yến tiệc đang lắng xuống)
- cảm mờm... (Ứng phi hét lớn làm nó giật bắn người quay sang nhìn nàng) sao ngươi dám gọi hoàng thượng như thế hả? đã vào cung rồi thì phải có phép tắc trong cung chứ?
- Ứng phi...(hắn khẽ lườm nàng) nàng không thấy mình hơi quá rồi sao? (đưa ly rượu lên miệng nhấp)
- tâu hoàng thượng... (nàng nhón lên định nói)
- thôi thôi...(Phương Trinh phất tay áo) thật mất mặt hoàng gia! (nói rồi nhìn hoàng huynh mình) hoàng huynh! vị thiếu niên này chính là hoàng tử Hyon Bin nước Sy Ah Jin vị hôn phu của muội!
- ừ... vậy sao? (lườm nhìn...)
- ngoa...(Thiên vươn hai tay lên ngáp lớn) yến tiệc thật chán... ta không muốn ở cái nơi vô vị này nữa... ta xin đi trước... đi thôi Lâm (nói rồi lên thẳng điện kéo nó xuống lôi đi)
- nè...(giữ tay nó lại) nàng ấy phải ở lại đây với ta!
- (Thiên quay lại nhìn Bảo_nói) ta biết là ngươi yêu em gái ta! Nhưng mà ngươi cũng để cho nó nghỉ ngơi với chứ? Nó vừa mới bệnh dậy đó (bệnh gì chứ? bệnh giả đò thì có, nó là cao thủ mà làm gì hề chút là mắc bệnh)

- ơ... thôi được...người chờ chút Hoàng Trung...
- dạ...(Trung đứng bên cạnh đáp)
- người hãy đưa Dương phi nương nương cùng anh trai nàng ấy về thánh cung nghỉ ngơi đi? (nháy mắt)
- tuân lệnh...(cúi người nhận lệnh rồi quay lại nhìn nó và Thiên) mời hai người theo hạ thần...
- Nó và Thiên bước ra khỏi chánh điện, bỏ lại bao sự tò mò và căm tức của mọi người ở đây... Thánh Cung...
- Dương phi nương nương (Hong Loan nhìn thấy nó bèn chạy lại ôm nó mà khóc)
- Hồng...Hong Loan tỷ... sao tỷ lại ở đây! (nó ngập ngừng nói) - Dương phi...người (Hong Loan nức nở kể lại hết mọi chuyện cho nó nghe)
- à...thì ra là vậy? vậy còn Phùng đại thúc đâu? (nó hỏi mà nhìn Loan với ánh mắt ngơ ngác)
- ừ! phụ thân của tỷ đã trở về y quán rồi. còn tỷ ở lại chờ muội (nàng lau giọt nước mắt trên gò má rồi nói từ nay tỷ sẽ là cung nữ của muội)
- hử? tỷ nói sao? Sao có thể như thế chứ? Không được đâu? (nó tuôn ra một loạt lời nói)
- sao lại không được? bộ muội không thích tỷ hầu hạ muội sao? (Hong Loan nhìn nó với ánh mắt ái ngại)
- không phải (nó xua xua tay trước mặt Loan)
- vậy thì tại sao muội không cho ta làm cung nữ của muội (Loan nhìn thẳng vào mặt nó)
- tỷ à! Không phải tỷ cũng biết ở trong cung thì...
- tỷ biết! (Loan cắt ngang lời của nó) nhưng tỷ chấp nhận hết mọi chuyện! vì thế muội đừng lo (Loan nói và mỉm cười một cách duyên dáng, Lâm thấy khuyên Loan tỷ không được nên đành kéo nàng vào phòng trò chuyện)

Bích Xuân Cung.

- Trương phi tỷ tỷ! chuyện này phải tính sao đây? (Ứng phi “nữ tử áo xanh” lên tiếng)
- ta... (Trương phi “nữ tử áo tím” ngập ngừng cúi đầu nói)
- chúng ta không thể để cho con tiện tỳ kia cướp đi tiểu Bảo (Quân Bảo á) của chúng ta được? (Tây phi “nữ tử áo cam” tay cầm chặt mảnh khăn màu cam vò nát, miệng thì lầm bầm)
- đúng thế? Chúng ta phải ra tay thôi (La phi “nữ tử áo đỏ” cắn chặt răng mà nói)
- HAAAAAAAAAAAAA

Bỗng giọng cười đầy man rợn ở đâu đó trong Bích Xuân cung vang lên, từ phía sau của cây đại thụ, một nam tử dáng vẻ nho nhã đầy uy nghi và không kém phần thu hút bước ra...đó chính là Hải Thiên. Sau khi đưa Hàn Lâm về thánh cung, anh liền đi tản bộ hóng mát và cũng là để điều tra về địa thế hoàng cung nhưng không ngờ anh lại nghe được chuyện các phi tử của Quân Bảo đang có âm mưu ám hại đứa em gái gốc ghêch của mình.

- các cô... (Thiên quách mắt nhìn 5 vị nương nương)
- Người là...(Quách phi ngập ngừng không nói nên lời)
- Người có biết đây là đâu không?(Tây phi tay chống nạnh hùng hổ nhìn thẳng vào mặt Thiên mà nói) Sao dám tự ý xông vào đây?
- hừ... (Thiên không nói gì, chỉ hừ lạnh một cái mà làm cho 5 vị nương nương phải tổn cả gai ốc)
- Dương công tử...(Trương phi ngập ngừng nói) nơi này là cung tẩm của các vương phi? Công tử vào đây không thấy bất tiện sao? (nàng đảo mắt nhìn các vương phi rồi lại nhìn Thiên)

- Hừ... (lại hừ lạnh) ta chỉ là vô tình đi dạo. Ai ngờ lại lọt vào cung tẩm của các cung phi (quắt mắt nhìn các nàng) nhưng may cũng nhờ sự vô tình đó mà ta biết được chuyện động trời gì sắp sửa xảy ra? (tiến lại gần các nàng)
- Vô lễ... ngươi định làm gì (Ứng phi lên tiếng)
- Làm gì à! (tiến lại chỗ Ứng phi, nàng ta sợ quá lùi lại mấy bước)
- Ngươi....
- Công tử...xin người giữ tự trọng (Trương phi vẻ đẹp đầy uy nghi bước lên trước mặt Thiên và nói)
- Được! Được! Ok...(Thiên dừng bước, giơ hai tay lên theo chiều đầu hàng)
- Hả... (5 vị vương phi nhìn nhau ra chiều khó hiểu)
- (Thiên tiếp lời) Ta sẽ không làm gì các nàng nếu các nàng không ám hại em ta. (chàng đưa ánh mắt hình viên đạn bốc lửa nhìn các nàng làm cho người nào người nấy cụp đầu xuống không dám nhìn lên riêng chỉ có Trương phi)
- Chúng ta của không có ý ám hại gì nàng ấy cả? (Trương phi đồng dạng nói)
- Được (cúi người thấp xuống nhìn Trương phi) là các nàng nói đấy nhen? Hãy nhớ giữ lời (nói rồi chàng quay lưng bỏ đi nhưng...)
- tên đáng ghét... hãy cứ chờ xem ta trả thù ngươi thế nào? (Tây phi lăm bằm nhỏ trong miệng)
- (hắn đột nhiên quay đầu lại làm các nàng bất thành linh lo sợ) Đừng để ta nghe thấy những gì các nàng vừa mới nói (mồm cười huyền bí rồi bỏ đi)
- Trời ơi! hắn là thần hay sao mà chúng ta nói gì hắn cũng nghe thế nhỉ! (Tây phi la toáng lên)
- thôi nào! (Trương phi uy nghi quay mặt về phía các nàng nói) các muội hãy quay về tẩm cung của mình đi! (phất tay áo)
- (4 vị cung phi kia nhìn nhau rồi thi lễ với Trương phi cáo lui) Chúng muội xin được phép lui hải...
- ừ (đáp lại lời thi lễ là một tiếng ừ lạnh nhạt).

Nói sơ qua ấy bạn khỏi thắc mắc. Năm vị quý phi nương nương của Quân Bảo! Tuy trên danh nghĩa là quý phi nương nương(vợ) của hắn nhưng hắn chưa một lần “động phòng” cùng mấy nàng, chỉ xem mấy nàng như tình huynh muội và mấy nàng ấy cũng vậy (đây là cam kết giữ chàng và mấy nàng, sau này sẽ nói rõ hơn) ! chính vì thế mà Tây phi mới gọi Quân Bảo là “tiểu Bảo”! vì thế nếu sau này mấy nàng ấy tìm được “nửa kia” của mình thì lập tức Quân Bảo sẽ ra thánh chỉ ban hôn ấy nàng...hyyhyhy... và đoạn sau hơn sẽ càng thú vị khi... “bí mật khó mà bật mí”

8. Chương 8

Buổi sáng tại Thánh Cung.

“ngoa... mệt quá!” nó vương vai ngáp một cái rõ to

“nương nương. người đã tỉnh dậy rồi à! nô tỳ sẽ mang nước ấm tới cho người rửa mặt.” Hồng Loan cung kính nói

“Loan tỷ à!” mắt nó ái ngại nhìn Hồng Loan “tỷ đừng như vậy! muội không thích”

“tỷ biết rồi” Loan nựng yêu nó “Hàn Lâm muội muội”

“Đương phi nương nương tiếp chỉ.” Nó và Hồng Loan đang vui vẻ nói chuyện thì có tiếng của một tiểu thái giám vang lên, Hồng Loan vội vả thay y phục cho nó và giúp nó chỉnh trang lại. nó bước ra ngoài tiếp chỉ.

“hoàng thượng có chỉ triệu Dương phi nương nương đến Từ Ninh Cung, khâm thưởng” chiếu chỉ ngắn gọn đến bất bình thường. Đọc xong chiếu tên thái giám nhìn nàng...

“thần thiếp xin vâng mệnh” đáp lại gọn ơ. “tiểu công công”

“dạ nương nương gọi thần”

“thật vất vả cho người quá! Hồng Loan” liếc nhìn Loan tỷ một cái... như hiểu được ý của nó, Hồng Loan lấy một sấp ngân phiếu đưa cho tiểu thái giám

“đa tạ! đa tạ Dương phi nương nương! thỉnh nương nương đến cung Từ Ninh” tên tiểu thái giám cúi mình thi lễ với nàng

“ta biết rồi! người hãy về báo lại với hoàng thượng là lát nữa ta sẽ đến” nó liếc nhìn tiểu thái giám rồi mở miệng nói

“tiểu nhân tuân lệnh” nhận lệnh rồi tên thái giám đó lui ra. Sau khi xác nhận tên thái giám đã lui Hàn Lâm liền hỏi hả gọi Hồng Loan.

“Hồng Loan tỷ! Hồng Loan tỷ”

“chuyện gì thế? Sao muội...”

“Tỷ mau giúp ta. Tỷ chọn giúp ta một bộ y phục nào mà đơn giản mà đẹp nhất”

“Ơ...muội” Loan ngớ ngàng

“tỷ còn chần chờ gì nữa nhanh lên” nó nhảy cẫng lên hỏi Hồng Loan tỷ

“hihihi ta biết rồi” Tại Từ Ninh Cung.

“hừ...nàng ta làm gì mà lâu thế nhỉ!” Quân Bảo sốt ruột khi thấy nó chưa tới

“người không cần phải khấn trương vậy chứ?” Hoàng Trung đứng bên cạnh nói

“người nói gì...” liếc xéo Trung.

“her...her...không có gì...không có gì” Trung hoảng hồn khi thấy ánh mắt đầy tia lửa của Quân Bảo

“thần thiếp xin than kiến hoàng thượng! hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế” nó mặc bộ y phục màu cam nhạt có điểm vài đường viền màu trắng, để lộ bả vai (nó không thích mấy bộ đồ này lắm, do Loan tỷ bảo nó mặc đẹp vì để lộ bả vai trắng nõn của một thiếu nữ nên nó mới đồng ý mặc) . tóc nó uốn xoắn phần đuôi dưới và ngang trán có điểm theo sợi dây màu trắng tuyền vòng quanh đầu. trên cổ nó còn đeo sợi dây chuyền hình hồ điệp làm vẻ đẹp của nó càng được tôn vinh.

“hừ... bây giờ nàng mới mò tới đó hả? ta tưởng nàng còn đang yên giấc chứ?” miệng lưỡi tên này ác ghê

“chẳng lẽ hoàng thượng không muốn gặp thần thiếp” nàng cũng đâu chịu thua.

“hừ...” hừ lạnh một tiếng rồi kéo nàng sát lại gần mình “hun”... hai người đang trong trạng thái mãnh liệt thì...

“hai người... đủ rồi đấy!” bất thành linh Thiên bước tới cản hai người họ. Quân Bảo tức khí nói.

“người làm gì mà cứ cản trở việc vợ chồng của người ta vậy hả?”

“hừ...ta chưa chấp nhận chuyện người là chồng của Lâm! Người mau buông Lâm ra” Thiên lạnh lùng nói

“gì chứ?” tay chàng càng ôm chặt nó vào lòng, mặt tức tối nói “ta và em người ngay cả chuyện vợ chồng hay làm cũng đã làm rồi! sao mà người còn chưa chấp nhận chứ?” mặt Hàn Lâm biến sắc khi nghe Quân Bảo nói ra chuyện động trời này nó hoảng hồn nói

“này...” nó ngập ngừng không dám nói, chỉ nhéo nhẹ vào người của hắn. Hắn khẽ nhăn mặt nhìn yêu nó, nhưng bầu không khí đầy hạnh phúc của hai người đột nhiên bị phá vỡ khi hàn khí nóng từ đầu bốc tới. Quanh người của Hải Thiên lúc bấy giờ như rực lửa (không biết là có đốt cháy cả hoàng cung hay không), ánh mắt của Thiên đỏ lên, tà tính trong người anh dường như bộc phát bấy giờ anh không còn là anh nữa,

nó khẽ run sợ trước bộ dạng của Thiên “anh hai! Anh sao vậy” lời nói của nó dường như không có tác dụng gì. Anh nó thẳm lặng nhìn nó rồi quay sang nhìn Quân Bảo (lúc này đội cấm vệ quân đã vây chặt nó và Quân Bảo__do tên Trung kia thấy Thiên nguy hiểm nên đã hạ lệnh hộ giá). Dường như còn giữ được chút bản tính con người Thiên tiến lại gần Quân Bảo và khẽ nói.

“ta và người! giao đấu đi” ai cũng bắt ngờ nhìn Thiên.

“anh hai! Anh nói gì vậy chứ?” nó mỉm cười nhìn Thiên.

“ta nói! Người và ta hãy cùng quyết đấu một trận” Thiên chỉ thẳng vào mặt của Quân Bảo và nói

“được thôi” không suy nghĩ Quân Bảo lập tức trả lời và...

Võ Trường trong hoàng cung (rộng ới là rộng). Tại đây, mọi người trong hoàng cung tụ tập lại bàn tán xôn xao.... Hắn đứng trên võ đài vận bộ hắc y phục. Còn Thiên, đối ngược với hắn anh vận bạch y phục... Hai người hiên ngang đứng trên võ đài. Có thể nói rằng Thiên như mặt trời chói lóa thì Quân Bảo như mặt trăng lạnh lùng huyền bí.

“chuyện này là sao vậy chứ? Khi không anh hai. hừ... thật tức chết đi mà” nó ngồi một góc dưới võ đài, tay đan chéo vào nhau lăm lăm.

“trời ơi! tại sao lại có chuyện này” Ngũ phi kéo đến, Tây phi ở dưới võ đài nói khi thấy cảnh này. “là cô có phải không” Tây phi liếc nhìn nó “thật đúng là hồ ly, từ khi cô nhập cung đến nay chẳng có chuyện gì tốt đẹp cả?”

“đúng vậy! cô nên buông tha cho hoàng thượng đi” Ưng phi nhẹ nhàng cất tiếng. Nàng không nói gì chỉ âm thầm ngược nhìn lên phía võ đài. Trời bắt đầu đổi hướng gió, và lúc này.... Quân Bảo bắt đầu rút kiếm ra và chĩa thẳng về phía của Thiên. “hừ...” Thiên hừ nhẹ một cái rồi dùng bộ pháp di chuyển một cách nhẹ nhàng để tránh đường kiếm. “người không định giao đấu với ta thật sao” Thiên nửa miệng cười nói một cách đầy thách thức....

“người... được rồi! nếu người thật sự muốn thấy thì ta sẽ cho người thấy kiếm pháp thật sự của ta” Quân Bảo khẽ nói nhẹ mặt vẫn lạnh băng....

“hoàng thượng! người sao vậy?” La phi nương nương thấy Quân Bảo không xuất chiêu nữa nên bắt đầu lo lắng.... Quân Bảo đổi chiêu thức, cầm kiếm ngược.

“ta sẽ sử dụng Phi Nhiên Kiếm, kiếm pháp chỉ truyền lại cho hoàng tộc để phân thắng bại với người” Quân Bảo như dồn hết sức mạnh vào thanh kiếm hoà quyện thành một thể thống nhất (không biết có mạnh không mà xem ra rất kinh khủng). Còn Thiên thì vẫn ung dung đứng một chỗ miệng mỉm cười... anh cũng đỡ hết tuyệt chiêu của mình ra (có thể nói võ thuật mà Lâm học được đều được anh dạy lại, anh là sư phụ võ thuật của Lâm đó! Xem ra hai người không kém cạnh gì nhau lắm) Thiên dùng đầu óc của mình suy đoán bước đi thể kiếm của Bảo, xem ra Bảo hơi bị thất thế.

“Hoàng Thượng! tiến ba bước lùi hai bước, dồn lực vào trọng tâm hai chân” Hàn Lâm thất thần đứng dậy trợ giúp cho Quân Bảo (cô rất rõ chiêu thức của Thiên) và đương nhiên Quân Bảo thoát khỏi đường kiếm nguy hiểm của Thiên (đường kiếm mà ai cũng sợ kinh hồn khi nó nhắm thẳng vào người của Bảo). Thiên trong chốc lát khoé mắt như đỏ lên nhìn vào Lâm mà phân tâm “Lâm! tại sao em lại như vậy!” (hix..hix..hix..anh em mà như người yêu ý) và bất chợt Thiên trúng phải nhát kiếm của Bảo, nhát kiếm nhẹ xẹt ngang vai Thiên làm máu cứ tuôn ra và lúc này Thiên như lấy lại bình tĩnh, anh đưa ra đường kiếm đầy sát khí và dứt khoát nhắm vào người của Bảo... (ai cũng nhắm mắt đợi chờ điều xảy ra tiếp theo.....). “Tổng... tổng... tổng... tổng” tiếng máu chảy rơi xuống mặt sàn... Một tiếng hét vang lên. “Ái phi! Nàng... sao nàng...”

Cảnh tượng bây giờ: Thiên cầm thanh kiếm đâm thẳng vào người của Quân Bảo nhưng ai có ngờ rằng Hàn Lâm ở dưới vọt lên đỡ nhát kiếm cho Quân Bảo. Thiên mắt như nhoè đi khi thấy Hàn Lâm bị thương vì tên hoàng đế (đỡ nhát kiếm đó cho hắn) anh vội vàng thả tay ra khỏi thanh kiếm, mắt anh hết nhìn lấy bàn tay đã làm Lâm bị thương lại nhìn Lâm. Còn Quân Bảo thì khỏi nói cũng biết anh giang lấy vòng tay ôm chặt Hàn Lâm vào lòng mặt nhăn lại và hô hét

“Ngự y...Ngự y... mau truyền ngự y... mau lên”

Đám thị vệ cung nữ hồn phách như bay lạc trước tiếng hét của Quân Bảo, ai nấy cũng tất bật lo cho nó... hần bể xốc nó lên (trước khi đi còn liếc nhìn Thiên một cái) đi thẳng về phía thềm cung của hần. Còn Thiên anh tức tối bỏ đi (phải nói là vừa la hét, tay vò tóc rồi chạy thật nhanh rời khỏi nơi vô trường này). Còn 5 vị quý phi thì chạy theo Thiên....

Tầm Cung của Quân Bảo.

“Thật tức chết đi mà” Quân Bảo đứng ngoài phòng sốt ruột. cung nữ Hồng Loan bước ra từ phòng (vì là nữ tử của một vị lương y nên nàng cũng tất bật lo cho nó)

“Cung nữ kia” Quân Bảo thấy nó bước ra vội gọi lại “Dương phi thế nào rồi”

“Đạ... hoàng thượng, tiểu nữ nói ngài phải bình tĩnh đó!” Hồng Loan mắt đầm lệ nhìn Quân Bảo ngẹn ngào mà nói

“Khanh an tâm! trăm rất bình tĩnh” mắt nhìn Loan đầy tia tử khí (bình tĩnh kiểu này người ta đau tim chết)

“Tâu hoàng thượng! mạng sống của nương nương có thể được bảo toàn nhưng mà...” Loan ngập ngừng không dám nói

“nhưng sao... khanh mau nói đi” Quân Bảo hét lớn

“Nhưng đứa bé nương nương đang mang trong người thì không thể nào giữ lại được”

Đoàn... nghe như sét đánh ngang tai... “khanh nói sao...” sau khi nghe Hồng Loan nói hần không còn giữ được dáng vẻ của một vị đế vương mà ngồi bệt xuống... “khanh nói Dương phi...” (nói ấy you biết đứa bé mà Lâm mang trong người là của Quân Bảo, nói sao nhỉ? một lần mà dính thì quả là kì tích! Lúc Hàn Lâm trở về tương lai ở trong bệnh viện Fuda thì bác sĩ không hề khám kĩ cho cô (mà có khám thì cũng không thấy gì vì chỉ mới có mấy tuần ak hyhyhy), cứ nghĩ cô yếu sức nên chỉ truyền nước thôi! Hix..hix.. còn ở doanh trại thì cũng vậy! tên đại phu vì sợ cái tên Quân Bảo này và chưa kịp nói thì bị chặn họng...hix..hix khổ thân chưa) “Không sao... giữ được tính mạng là tốt rồi... đứa bé thì...” hần xua tay một cách đau khổ nói

“Nô tỳ biết rồi! nô tỳ xin phép...” Loan cướp lời để Bảo không kịp nói

“ừ... người đi lo cho nương nương đi” hần đứng dậy lấy lại vẻ uy nghi rồi xua tay nói Loan đi lo cho Hàn Lâm còn hần thì ngẩn ngơ lo lắng đứng trước cửa.....

“thật đáng ghét” Thiên__ (hét lớn) anh đưa nắm đấm đấm mạnh vào bức tường chỗ anh đang đứng khiến tay anh bị thương chảy máu (mà anh chẳng lo gì tới vết thương cả?)

“Dương công tử! anh làm gì vậy?” Trương phi cùng bốn vị phi tử còn lại đứng sau lưng Thiên lên tiếng. Bất giác Trương phi mắt nhoè lệ tiến đến chỗ Thiên cầm tay Thiên lên__nói “Anh có cần phải hành hạ bản thân của mình như vậy không?” cô lấy một mảnh vải ra băng vết thương cho Thiên

Bất ngờ Thiên lạnh lùng đẩy mạnh cô ra nói với vẻ mặt lạnh lùng “Không cần”

Anh quay mặt đi một cách lạnh lùng thì Tây phi & Ứng phi hùng hổ xông lên “Nè! Cái đồ tảng băng kia” Tây phi hét lớn tay chống nạnh (y như bà tám ý). “Cái tên vô lễ!” Ứng phi lấy chân đạp mạnh vào người Thiên (cả năm cung phi sắp vô đánh hội đồng Thiên nhà ta... hix...hix). Thiên nhăn mặt__nói “Nè! mấy cô...”

“mấy cô sao hả?” La phi đỡ Trương phi cũng một miêng chen vô bà tám.

“Các muội! đừng vô lễ” Trương phi lên tiếng.

“Tỷ nói gì chứ! Tên này mà cần gì phải giữ lễ với hần” La phi tiếp lời

“hừ...” Thiên hừ lạnh một cái rồi xông xông tới chỗ Trương phi và bắt ngờ....

9. Chương 9

“ A..a..a..”(tiếng hét của các vị phi tử) Trương phi bất ngờ mở căng tròn đôi mắt ra, bốn vị phi tử kia cũng ngạc nhiên không kém (mắt chữ O miệng chữ A). Mấy nàng ngạc nhiên vì cái gì? ngạc nhiên vì Thiên_hắn đang hôn Trương phi và bàn tay không ngừng làm trò trên người của nàng và chẳng ai có phản ứng gì trước hành động này của Thiên.

“Hừ... thật chán ngắt” Thiên dừng cuộc chơi lại, lấy tay chùi miệng mình mỉm cười và nói ra một câu hết sức lạnh lùng khiến các nàng mất đi bình tĩnh

“Người... tên đáng ghét! Sao ngươi dám...” Tây phi mất hết bình tĩnh mà hét. Trương phi bất chợt giữ tay Tây phi lại...

“Tây phi” Trương phi nhẹ nhàng nói mà mắt cứ rơi lệ. Mấy vị phi tử kia cũng xúm lại nhìn Trương phi an ủi. Thiên thì lúi thủi bỏ đi

“Gi chứ! Con người này” La phi nói. “Trương tỷ! tỷ an tâm. nhất định chúng muội sẽ đòi lại công bằng cho tỷ” Tây phi tiếp lời....

Một tuần sau.

“Ái phi...” tiếng của Quân Bảo đó! “Trẫm tới thăm nàng nè! Ái phi”

“Tiểu nữ than kiến hoàng thượng” Hồng Loan nghe tiếng của hoàng thượng vội vàng bước ra ngoài thi lễ.

“Dương phi đâu” hắn vẫn lạnh lùng nói

“Muôn tâu hoàng thượng! Dương phi cùng Dương quốc cữu đi dạo ngoài vườn thượng uyển rồi ạ!” Loan nhẹ nhàng nói.

“Cái gì? hừ...” hắn nắm chặt tay, chạy thẳng một mạch tới vườn thượng uyển.

“Hahahaha... đẹp quá” nó bay nhảy trong vườn thượng uyển hái hoa bắt bướm (chỉ có một mình nó, Thiên đã đi đâu mất rồi...hyhyhy)

“Xem nàng có vẻ vui nhỉ!” hắn tiến lại gần nó, nét mặt lạnh tanh áp sát mặt nó mà nói

“Hoàng... hoàng thượng! người làm thần thiếp hết hồn” nó vội giật lùi mấy bước thở hổn hển tay vuốt ngực

“Ta có phải là quỷ đầu mà nàng sợ!” hắn nhăn mặt nhìn mà nó nói

“hahaha...y hết quỷ luôn chứ không phải quỷ gì?” nó một tay chỉ thẳng vào hắn mà nói một tay che miệng lại cười...

“nàng nói cái gì?...hừ... được rồi(tay xoa xoa)... ta sẽ cho nàng biết con quỷ này ghê gớm cỡ nào?” hắn vừa nói dứt lời thì Lâm run sợ vội lùi lại mấy bước, còn hắn thì vẫn từ từ tiến lại gần nó. Nó hoảng quá, lật đật ba chân bốn cẳng cầm tà áo lên chạy bất thành linh hắn dùng tay đỡ lấy nó và 1, 2, 3s.... “hoàng thượng... người...người hư quá” nó nhẹ nhàng vòng tay qua cổ Quân Bảo để có thể đứng vững trên mặt đất “thì trẫm là quỷ mà!” Bảo khẽ nói nhẹ (còn cần nhẹ nữa chứ) vào tai Lâm, tay anh nhẹ nhàng vuốt ve từ trên cổ trắng nõn của nó rồi dần dần đưa xuống dưới anh tính cởi bỏ phần y phục của nó thì...

“Á..... cường hiếp....” Quân Bảo và Hàn Lâm giật mình dừng lại việc mình đang làm dở. Hai người nhìn ngang nhìn dọc, nhìn xung quanh thì để ý thấy một cảnh tượng hết sức bất ngờ. Quay lại ít phút trước. (Hàn Lâm sau khi bình phục thì cô hầu như đã bỏ qua mọi chuyện mà Thiên đã gây ra, nên vụ này mình không nói nhiều nữa). Thiên đưa Lâm ra vườn thượng uyển để dạo mát. Thiên thấy Lâm vui đùa nhiều quá (nói chung là chạy nhảy như sáo) chắc cũng mệt nên anh đi lấy ít nước cho nó uống, và khi anh trở về thì thấy cảnh nóng của nó và Quân Bảo, tuy trong lòng anh không vui ấy nhưng anh biết nếu anh chen vào thì Lâm chắc chắn sẽ giận anh lắm nên anh đã êm ả rút lui cho hai người họ được tự do, nhưng có ai ngờ rằng lúc anh rút lui thì 5 bà phi tử kia đến và đã nhìn thấy anh. Tây phi trong lòng chợt nghĩ ra một trò đùa tinh quái: cô tiến lại gần Thiên và bất chợt.... RẦM.... và cảnh hiện tại như ta đã thấy (tiếng hét kia là của Tây phi, chắc các bạn cũng đoán chuyện gì xảy ra rồi chứ! Hyhyhy). Tây phi ngã sòng soài dưới đất, Thiên thì nằm đè lên người của nàng, tay chàng thì đặt lên ngực của nàng còn miệng thì kề miệng nàng và

vai áo của Tây phi thì hơi bị lệch đi để lộ đôi vai trắng nõn nhìn đã muốn cắn của nàng ra.... Hix...hix cảnh này nhìn cũng đúng biết là có chuyện lớn sắp sửa xảy ra.

“Anh hai....” nhỏ hoảng hốt kêu lên khi thấy cảnh rất đầy bất ngờ này. Thiên trong giây lát định thần lại, anh đứng dậy (hok thêm đỡ nàng) vội vàng giải thích “Lâm à! chuyện này...”

“Anh không cần nói” nó chặn họng Thiên, rồi nó chạy lại cạnh Thiên nhéo anh một cái rõ đau... “Sao anh lại làm vậy với con gái nhà lành hả?”

“Trời ơi! Gái nhà lành gì? Có nước quỷ tái thế thì có!” Thiên thầm nghĩ trong đầu và anh chột lên tiếng “Lâm à! Không phải như em nghĩ đâu! thật ra thì...” anh sửa giải thích thì...

“Hix... hix... hoàng thượng! xin ngài làm chủ cho thần thiếp” Tây phi khóc nức nở ngẹn ngào nói

“Nè! Cô nói gì vậy hả? làm chủ là sao” Thiên quay lại lườm Tây phi một cái rồi hét lớn.

“Anh hai.....” nó cũng nhìn anh đầy “cảm xúc”

“Ồ! Lâm anh.....”

“Hoàng thượng! mong người làm chủ cho Tây phi” Ứng phi vội quỳ xuống nói “mong hoàng thượng làm chủ cho Tây phi” ba nàng còn lại cũng bị ép buộc phải nói vậy.

“Nè! Các người làm trò gì vậy hả?” Thiên tức khí... xung quanh anh tràn đầy lượng khí nóng

“Thôi được rồi!” Quân Bảo xoa tay... “Ta đã hiểu chuyện gì rồi!”, anh thầm nghĩ: “đây chắc là quỷ kế của Tây phi đây?”

“Người thì hiểu gì chứ?” Thiên nói nhảm một mình

“Ta biết chuyện này sẽ rất oan ức cho Tây phi nhưng ta mong các nàng nỗ lực ta và Dương phi mà tha cho Dương quốc cữu!” hần mỉm cười nhẹ nhàng nói

“Hoàng thượng...” các phi tử nhìn hần với vẻ luyến tiếc mà nói

“Tuy có thể tha tội chết cho Dương quốc cữu nhưng người cũng phải bị trừng phạt để răn đe mọi người sau này vi phạm” hần lại nở một nụ cười hiểm ác trên môi nhìn hần, còn các phi tử thì cũng bất giác thay đổi cảm xúc.

“Người nói gì! Ta có phạm tội gì đâu...ta” Thiên nhảy nhồm người lên cãi lại

“Anh còn dám cãi... hoàng thượng người hãy trừng phạt anh thiếp thật nặng vào” nó liếc nhìn Thiên rồi nói với Quân Bảo.....

10. Chương 10

“E..hèm!” hần hàng giọng lấy uy phong “Trẫm biết rồi! Dương quốc cữu nghe đây!”

“hừ...” Thiên hất mặt quay đi chỗ khác không thèm nhìn hần Bổng... “ui...da” Lâm đạp mạnh vào chân của Thiên (mặt nó làm việc ác mà vẫn cười tươi như hoa) khiến cho anh chàng nhăn nhó mặt mày cúi người xuống thì lễ với Quân Bảo “Thần đợi lệnh” hần nói mà trong lòng thầm nghĩ: “Con nhóc này! Coi chồng nó hơn anh nó mà!”

“Ừ! Vì nỗ lực Dương phi nên ta chỉ xử phạt quốc cữu nhẹ thôi! Quốc cữu đừng lo lắng!” hần nhìn Thiên mỉm cười một cách khó hiểu

“Hix... hix... mong hoàng thượng làm chủ cho thần thiếp” Tây phi quỳ trước mặt Quân Bảo mà khóc lóc.

“Ừ! Ta biết rồi! Tây phi, nàng đừng khóc nữa! hãy đứng dậy đi nào?” Quân Bảo bước lại đỡ Tây phi đứng dậy! “Để Tây phi không chịu thiệt thòi! Trẫm truyền lệnh Dương quốc cữu phải làm cho Tây phi ba điều mà nàng ta yêu cầu”

“Cái Gì..... ba điều! hừ... Dù là một điều ta cũng không làm đừng nói chi là ba điều” Thiên lạnh lùng đáp

“huhuhuhu... hoàng thượng” Tây phi nhìn Quân Bảo, mắt đỏ lệ mà nói “Thần thiếp! hix..hix.. thần thiếp chẳng còn mặt mũi nào mà sống trên đời này nữa!” nói xong nàng giả vờ rút một cây trâm cài trên tóc ra đâm thẳng vào cổ định tự sát (hix...hix bà này chơi cũng ác thật). Chàng (tức là Thiên) đứng bên cạnh vội xuất chiêu đánh rút cây trâm trên tay nàng xuống, tức giận nói “Cô tính vu oan cho tôi nữa hả? cô mà chết thì tôi có nhảy xuống sông cũng không sạch được nỗi oan này! Thôi được rồi! ba điều thì ba điều” cuối cùng Thiên cũng phải chịu thua bởi quỷ kế của Tây phi. “Cô mau nói đi! Cô muốn tôi làm cho cô ba điều gì?” Thiên sùng sục hỏi Tây phi với ánh mắt đầy lửa hận.

“Hơ...hơ... hix..hix...(oà lên khóc) Dương quốc cữu đáng sợ quá!” nàng ra vẻ ngây thơ khiến Thiên càng tức giận.

“Thôi Được Rồi!” Quân Bảo hét lớn khiến ai cũng giật mình nhìn anh “Ta mệt lắm rồi! chuyện của các người các người tự giải quyết đi” nói xong chàng liền bế Lâm đi một lèo đến thẳng Thánh cung để lại bao nhiêu con mắt ngạc nhiên nhìn chàng và nó (anh này có vẻ tức khí vì cứ bị làm phiền hoài đây! Hyhyhy)

Thánh Cung.... (đoạn hấp dẫn nè)

“hơ...hoàng thượng! ngài... ngài định làm gì thế?” nó_sau khi được Quân Bảo bế vào mật thất trong Thánh Cung và đặt trên giường thì mặt nó trở nên hoảng sợ. Nó không biết rằng Quân Bảo sẽ làm gì nó (ngây thơ thấy sợ)

“Nàng nói ta nên làm gì?” Quân Bảo (ngồi cạnh mép giường) nhìn nó với vẻ tức tối rồi nói

“Hoàng thượng đừng nóng...” nó nhảy nhót lên chạy lại bóp vai cho Quân Bảo “Chuyện có tý xiu mà chàng nóng làm gì?” nó cứ tưởng rằng Quân Bảo tức giận là vì chuyện anh hai của nó trêu chọc phi tử hần, nhưng nó có ngờ rằng chàng tức giận là vì chuyện cứ bị ông anh vợ cản trở việc làm của hần và nó. Bất chợt Quân Bảo ghì chặt nó xuống giường, dùng đầu lưỡi của mình lướt nhẹ trên đôi môi đỏ thắm của nó rồi sau đó mê đắm hôn lên môi của Hàn Lâm, trong chốc lát sự hô hấp của hai người trở nên gấp gáp. Quân Bảo với hơi thở gấp gáp, chàng cởi bỏ những lớp y phục mỏng manh (nhưng không hề mỏng, tới 4 lớp lận) trên người của Hàn Lâm, bàn tay to của chàng cũng luôn tới cởi bỏ lớp nội y của nàng và tay chàng đỡ ngang eo nàng không ngừng vuốt ve làm trò trên người nàng..... Hai người, Bảo và Lâm đang vui vẻ (toát mồ hôi hột chứ vui nổi gì! Hix) thì Hoàng Trung bất thành linh xuất hiện (mình sẽ cho cặp này bị quấy rầy mãi thôi! Hehehehe)

“Muôn tâu hoàng thượng” Hoàng Trung đứng sau bức bình phong hăng lớn giọng mà nói (cố ý chọc tức hần! Hehehehe). Quân Bảo tuy nghe thấy tiếng (và cũng lơ mơ thấy bóng) của Hoàng Trung nhưng hần vẫn không chịu buông tha cho Hàn Lâm, hần vẫn tiếp tục làm công việc của mình, hần đưa tay vuốt ve trên người nàng, miêng hôn lên người nàng, khiến nàng khẽ rên nhẹ. “A...a...a...ừ.ừ.. (hai người này cố tình chọc tức Hoàng Trung hay sao ý! Hihhihi bởi anh chàng này chưa có vợ mà ỉ) ... hoàng... hoàng thượng... Hoàng...Hoàng Trung tướng quân kia” nhỏ khẽ cất tiếng nói.

“Kệ hần ta” Quân Bảo lạnh lùng đáp trả và tiếp tục đưa bàn tay to lớn đè lên ngực của nó. Nó khẽ rên nhẹ và “A...a...a... không... không được hoàng thượng... người...không được” xô mạnh Quân Bảo xuống giường, nó lật đật nằm xuống và lấy nằm trùm kín toàn thân (trùm kiểu này có nước chết ngạt mất). Quân Bảo đưa tay ra sau đầu xoa xoa và lớn tiếng hét “Nàng...nàng làm gì vậy hả?” Đáp lại lời nói của Quân Bảo là sự im lặng của nó “Nàng được lắm! nàng hãy chờ đây!” Quân Bảo tức giận mặc lại y phục rồi bỏ ra ngoài (ra ngoài còn liếc nhìn Trung với ánh mắt đầy tia tử ngoại) khiến cho anh chàng rùn mình e sợ không dám ngán mặt nhìn Quân Bảo.

Tại Đại Điện

“Muôn tâu hoàng thượng” một vị quan đứng tuổi mặc áo cẩm bào màu đỏ lên tiếng (Trương Tế Tướng đó! chức quan không nhỏ đâu) “Hoàng tử Hyon Bin tới nước ta cầu hôn công chúa Quảng Ngọc đã lâu mà hoàng thượng chưa có câu phúc đáp nên...”

“Nên hần nôn nóng muốn ta cho hần câu trả lời phải không?” Quân Bảo nói, hần_vừa phê tấu chương vừa bàn chính sự với các đại thần

“Theo hạ thần nghĩ, hoàng thượng nên tổ chức một buổi yến tiệc để tiếp đãi hoàng tử Hyon Bin và cho người một câu trả lời thích đáng..”

“Ta biết rồi! mọi chuyện ta giao cho khanh toàn quyền quyết định” Quân Bảo cắt ngang câu nói của Trương tể tướng... “còn chuyện gì quan trọng cần chuẩn tấu nữa không?” Quân Bảo giọng lạnh lùng hỏi

“Muôn tâu hoàng thượng! thần vừa nhận được tin báo là ở vùng Lãnh Sơn đang có dịch bệnh hoành hành và nguyên nhân không rõ do đâu” Quan Thị Lang (Hoàng Công Cung: bạn thân của Quân Bảo, hần cũng y như Hoàng Trung cận thần của Quân Bảo) cúi người trước hần mà nói

“Dịch bệnh như thế nào?” Quân Bảo dừng việc phê tấu ngẩng mặt lên nhìn Công Cung nói.

“Dịch bệnh hiện nay lây lan rất nhanh và hầu như không có thuốc chữa” Công Cung nhẹ nhàng nói.

“Ừ!...” Quân Bảo ra vẻ suy tư...mắt khẽ nhắm lại tay chống cằm suy nghĩ

“Thần đã cho người đi tìm nguyên nhân của dịch bệnh rồi! chắc sẽ sớm tìm ra căn nguyên và dập tắt dịch bệnh” Quan Ngự Y (Liễu Phùng Quan: là quan ngự y trong triều cũng là bạn thân chí cốt của hần)

“Ừ! nếu vậy thì tốt...” Quân Bảo khẽ nhún mày nói. “Ta cảm thấy hơi mệt! cần được yên tĩnh một lát, các khanh hãy lui ra ngoài đi!” tay xoa xoa trán nói.

“Chúng thần xin cáo lui” cả đám người cúi mình thi lễ cáo lui. Để lại đại điện chỉ còn một mình hần.....

Nghinh Xuân Điện. Hải Thiên_anh chàng đang suy tư (suy nghĩ) điều gì đó! (điều quan trọng là anh đang đứng cạnh một cái hồ khá sâu! Hehe chuẩn bị tinh thần chờ điều thú vị). La phi một mình nghịch ngợm thấy Hải Thiên đứng đó suy tư, liền bày ra một trò tình quái (điều này anh chàng phải khổ nữa rồi! hoàng thượng có nhiều phi tử không khổ mà toàn là anh nhận không à! Hix..hix). La phi nhẹ nhàng bước lại gần anh và Hô Lê Hấp..... TÔM..... một người bị rớt xuống hồ.....

Sắp Tới Có Một Số Nhân Vật Mới Xuất Hiện. Mình Giới Thiệu Vài Nét Về Họ Rồi Bữa Sau Post Bài Tiếp.

Quỳnh Lan Yên: công chúa Phiên Bang, tính tình kiêu ngạo, độc ác, rất thích Quân Bảo chỉ muốn Quân Bảo là của riêng mình. Nàng phụng lệnh của vua cha sang cầu thân(chuẩn bị thành thân) với Quân Bảo (cái này là điều lệ thông thường của các nước thời PK, chắc các bạn cũng đã biết).... chính vì sự hiện diện của Lan Yên mà sau này Ngũ Phi nương nương hợp sức lại giúp Hàn Lâm giành lại Quân Bảo và đuổi cổ Lan Yên về nước..... hehehehe

Trương Tôn Công Chúc: thân thể của anh là một điều bí mật chưa thể tiết lộ, nhưng vì sự xuất hiện của anh mà đã có không ít náo loạn do Ngũ phi nương nương gây ra (vì khuôn mặt của anh giống ai đó như ban đầu phù thủy đã nói! Kekekeke? Đón thử đi...)

11. Chương 11

La phi nhẹ nhàng tiến lại gần Thiên và bất ngờ đẩy anh xuống hồ nước. Trước trò đùa đầy tình quái của La phi, Thiên hơi bất ngờ và bị mất trấn ngã nhào xuống hồ (không quên kéo theo La phi xuống! hix...hix... anh này ác có chứng chỉ!) Và đối với Thiên, việc bị ngã xuống hồ nước thì chẳng ăn nhằm gì! (vì anh là vận động viên bơi lội mà lị>_ “Cứu... cứu... cứu ta với! ta... ta không biết bơi” La phi quơ chân múa tay khắp hồ nước khiến ặt hồ trở động, nàng cố gắng ngoi lên khỏi mặt nước nhìn Thiên cầu cứu (ông này ở cách xa nàng một đoạn khá dài và bình thần nhìn nàng với ánh mắt đầy lửa hận)

“Mau... mau cứu ta... ta... ta sắp chịu hết nổi rồi!” vừa dứt lời La phi chìm ngấm xuống dưới mặt hồ. Thiên tưởng nàng giả trở trên chọc mình nên thăm nghĩ

“Cô tính định lừa tôi hả? đừng có mơ!” Thiên mặt mày nhăn nhó tính bước lên bờ, nhưng thấy hồi lâu La phi không ngoi lên khỏi mặt nước nên anh mới bắt đầu lo lắng và mất bình tĩnh mà lặn sâu xuống hồ tìm nàng (hix... cảm động muốn khóc đây...hehehehe). Thiên lặn sâu xuống dưới đáy hồ, anh thấy La phi đang bất tỉnh dưới nước, anh nhẹ nhàng lại gần La phi tay vòng qua eo nàng, miệng thì kề miệng nàng (cái này gọi là hô hấp nhân tạo ấy mà! La phi sướng ghê! ước gì người đó là tui! Hix... hehehe). La phi đang bất tỉnh thì chợt tỉnh dậy (do có sự hô hấp của Thiên nên nàng lấy lại được hơi thở) nàng mở to đôi mắt nhìn Thiên không chớp nháy, nàng như đờ cứng người lại. Thiên thấy nàng đã tỉnh lại vội vàng đưa nàng lên bờ, và việc tốt của anh được đáp lại bằng một cái

“.....CHẤT.....Sao người dám đụng vào người của ta chứ!” La phi hét lớn, mắt nhoe lệ mà trong lòng có một cảm giác sung sướng lạ kì!!!

“Cô còn nói nữa” Thiên cũng không thua kém liền cãi lại “do ai mà tôi ra nông nổi này hả? thân thì không biết bơi mà dám đẩy người ta xuống hồ nước” anh lạnh lùng vuốt lại trang phục mà nói với nàng.

“Ai... ai... mà thêm đẩy nhà người xuống nước chứ” La phi đáp ứng, nàng ta cố cãi “ta chỉ muốn hù nhẹ nhà người thôi! (trời! đây mà là hù nhẹ chắc bà con ai cũng yếu tim quá) ai ngờ ta mới chỉ đụng nhẹ (đẩy một cái dùng mà bảo nhẹ) vào nhà người là người đã ngã nhào xuống nước” nàng ta đáp ứng cúi đầu xuống mà nói

“Nhẹ ghê ta! Xem tí mắt mạng mà còn gân giọng lên cãi” Thiên lạnh lùng nhìn nó mà nói

“Ta.. ta có cãi gì người đâu chứ! chẳng qua là ta nói đúng sự thật thôi mà” nàng ta ngẩng đầu lên nhìn Thiên mắt nhoe lệ mà nói.

“Thôi! Thôi được rồi! ta biết sợ nàng rồi đó!” Thiên_anh chàng vừa nói vừa định để tay lên đầu La phi mà có ai ngờ rằng tay bị lệch hướng đặt lên ngực nàng (lệch hướng khôn ra phết) La phi đỏ mặt (Thiên cũng đỏ mặt y như trái cà chua). La phi quay người đi không dám nhìn Thiên (Thiên cũng rút tay lại hix...hix chứ ai dám đỡ tay ở đây quay người đi)

“Ta... ta về cung đây” La phi lên tiếng vừa định bước đi thì bị Thiên dùng sức cản lại

“Nàng định về như vậy hả?” Thiên nói mà mặt không dám nhìn La phi vì thân hình của nàng bị thấm nước trong rất là khiêu gợi (gợi cảm á)

“Tại sao?” La phi ngây ngô hỏi mà khiến Thiên suýt ngã, anh lắc đầu ngao ngán và lấy một chiếc áo (ở đâu ra hok biết miễn có áo là được) ra mặc cho La phi rồi nói “Nàng về được rồi đây!” rồi bỏ đi một lèo. La phi bấy giờ ngó người mới nhận ra mình khiêu gợi. Nàng đỏ mặt bỏ về Tẩm cung của mình. Đại Điện (giờ ngự triều)

“Muôn tâu hoàng thượng! Trương Vương Gia đã được tìm thấy rồi ạ!” Tể tướng vương triều đứng trước đại điện bẩm báo.

“Người nói sao? Đã tìm thấy hoàng đệ của ta rồi à!” Quân Bảo mặc long bào ngự trên long toạ nhón dậy nói

“Vâng! Và người đã trở về đây rồi ạ!” Tể tướng tiếp tục nói

“Thật là hay quá! Mau truyền...” Quân Bảo nét mặt vui sướng nói

“Tuân Lệnh...” Tể tướng cúi người nhận lệnh... “Cho truyền Trương Vương gia”. Vừa dứt câu truyền lệnh của Quân Bảo, một thiếu niên anh tuấn đáng vẻ phi thường bước vào chính điện và anh cúi mình thi lễ trước Quân Bảo.

“Hoàng đệ! Trương Tôn Công Chúc xin than kiến hoàng thượng... vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế” Công Chúc cúi mình xuống thi lễ với Quân Bảo. Và lúc này ai cũng há hốc mồm nhìn anh, nhìn anh đầy vẻ ngạc nhiên, ngạc nhiên vì khuôn mặt anh giống y tạc (cứ như là bản sao ý) khuôn mặt của Hải Thiên người mà Quân Bảo không ưa tí nào? Công Chúc chờ lâu mà chưa thấy hoàng huynh miễn lễ ỉnh nên anh hằng giọng nói “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế...” Quân Bảo như đang lạc vào cõi hư không và lời nói của Công Chúc như đưa anh trở về thực tại “Trẫm miễn lễ! khanh hãy bình thân!” anh chàng nhẹ giọng nói.

“Tạ ơn hoàng thượng” Công Chúc nói xong liền ngẩn mặt nhìn thẳng vào Quân Bảo khiến cho hắn cảm thấy có cái gì đó rất lạ!

“Muôn tâu hoàng thượng! cách đây 15 năm, thái thượng hoàng đã kí viết hiệp ước hoà bình với Phiên bang quốc và đã có hứa hôn Công Chúc vương gia với công chúa Lan Yên của Phiên Bang. Lần này công chúa Lan Yên đến thăm nước của chúng ta! thần nghĩ chúng ta nên có sự chuẩn bị cho lần nghênh tiếp công chúa Phiên bang này!” một vị quan mặc cẩm bào màu xanh bước ra nói (khiến Quân Bảo và Công Chúc phải nhìn đắm đuối ông ta)

“Ừ! Ta cũng đã có nghe qua chuyện này! Nhưng ta muốn hỏi ý ngự đệ xem người có đồng ý hay không?” Quân Bảo nhìn Công Chúc hỏi

“Hoàng huynh cứ quyết định theo ý mình! Đệ không có ý kiến gì?” Công Chúc lạnh lùng nói mắt cúi xuống

“Tốt! (vỗ tay mấy cái) tể tướng!” hét lớn

“Dạ....” quan tể tướng bước ra chính điện thi lễ

“Chờng nào thì đoàn người của công chúa Phiên bang tới đây!”

“Dạ! độ chừng 3 hôm nữa sẽ tới nơi!”

“Ừ! (ngâm nghĩ một lát) Nghe lệnh ta truyền! mọi người hãy lo chuẩn bị yến tiệc để tiếp đãi Lan Yên công chúa!” giọng điệu cứng rắn.

“Chúng thần tuân lệnh” cả hoàng cung vang vọng tiếng của các đại thần.

“Được rồi! còn chuyện gì nữa không” hắn nhìn xuống đại điện mà nói các quan thần nhìn nhau và im lặng “Nếu không còn chuyện gì nữa thì bãi triều.....” dứt lời hắn bước đi một cách khoan thai rời khỏi đại điện. Ba ngày sau. Tại cửa thành Trường An, các quan lại, phi tần cung nữ, hoàng thân quốc thích ra đứng trước cổng thành chào đón công chúa Lan Yên.

hắn_Quân Bảo: không mặc hoàng bào mà mặc một chiếc áo màu trắng tinh khiết đứng sau quan tể tướng (để tể tướng tiếp đón công chúa, tại hắn không thích sự phiền phức)

Hải Thiên: mặc chiếc áo màu xám (phía trong), bên ngoài có lớp áo màu đỏ nhạt bao phủ... đẹp chai hết sức và đương nhiên hắn đứng cạnh Ngũ Phi và nó

Công Chúc: mặc y phục màu đen tuyền(giống y phục của nhị lang thần Dương Tiễn (Tiêu Anh Tuấn đóng) trong phim “Bảo liên đăng” ý)

Hàn Lâm: nàng mặc một chiếc áo có cái yếm màu tím bao phủ bên ngoài là lớp áo màu hồng nhạt. trên đầu nàng toàn là nhúm hoa màu hồng nhỏ! Phía xong tóc là một cái bông màu hồng thật lớn có điểm thêm vài sợi dây rơi xuống (tay cầm quạt trắng có hoạ tiết hình cái bông màu hồng.... hihihi)

La phi: nàng mặc bộ y phục màu xanh có điểm thêm vài lớp lông thú (chồn). Tóc bó lên xéo qua bên phải dính vào vài hạt châu màu trắng và thêm mấy cây trâm hình hoa mai (để rất ít tóc trước, có hơi bị xoắn), tay cầm một mảnh vải màu xanh nhạt

Tây phi: nàng mặc y phục màu vàng nhạt (áo ngắn hở eo khoát thêm vào chiếc áo dài tay không nút ngắn hơn áo trong, váy tách rời áo có buột một sợi dây vải ngang hông, phía sau có áo choàng màu vàng nhạt) tóc nàng cột cao và dùng dây cột là một mảng cẩm thạch màu tím, vòng qua trán nàng còn có sợi dây trâm châu màu hồng nhạt

Quách phi: (không biết nên miêu tả y phục nàng này như thế nào đây!!) nói chung y phục nàng ấy giống y phục của công chúa Seon Duk trong phim “Nữ hoàng Seon Duk” bạn nào có coi phim này chắc biết nhỉ! >_

Ung phi: nàng mặc chiếc áo màu hồng có đường viền màu trắng với hoạ tiết màu xanh (dây cột áo màu xanh) và chiếc váy màu đen dính liền với áo, bên dưới váy còn có mảnh ngọc thạch màu xanh trong thật đẹp. Tóc nàng tết lại cài bên trái một cây trâm ngọc thạch màu xanh dương.

Trương phi: nàng thật kiêu sa với bộ y phục màu hồng nhạt, trên đầu có cài một trâm hình quạt (cài xéo qua phía bên phải) và vài đường hoa cong trên đầu

=> ai cũng mặc y phục đẹp để chào đón Lan Yên công chúa! (vì nghe đâu công chúa này là một đại mỹ nhân hiếm có ở Phiên Bang)

khoảng gần giờ trưa, một đoàn người cỡ: 100 tên lính cầm giáo và hơn 100 cung nữ (người Phiên bang) xếp thành bốn hàng dọc uy nghiêm đi về phía cổng thành, ở giữa là một chiếc xe ngựa cực đẹp (công chúa ngồi trong đó) bên cạnh còn có một tướng quân uy vũ khác thường. Xe ngựa dừng lại, vị tướng quân đó nhảy xuống ngựa tiến lại gần xe mở rèm và đỡ nàng công chúa của nước mình xuống xe ngựa.

Quỳnh Lan Yên: nàng mặc bộ y phục Phiên Bang, có lớp áo trong màu tím nhạt (tựa gần màu trắng) bên ngoài còn khoác áo màu đen có mấy dây tua tua. Trên đầu nàng đội mũ màu trắng có đính lớp lông thú màu tím, thêm vào đó tóc nàng tết lại và đính kèm thêm lớp lông thú màu đen (một mỹ nhân đầy vị Phiên bang)

12. Chương 12

Nàng bước xuống xe ngựa trước bao con mắt đầy ngạc nhiên của mọi người (trừ bọn họ Thiên, Bảo, Chúc, thì đám nam nhân nào cũng mê mẩn nàng) nàng tiến lại gần tể tướng vương triều.

“Ồ! Nàng này có phải là Lan Yên công chúa! đúng như lời đồn, quả nhiên là mỹ nữ Phiên bang, nàng đi đường xa vất vả quá!” Tể tướng nói không ngớt lời

“Ừ! Cũng chẳng mấy vất vả! mà ngài này là!” cô nhỏ nhẹ nói

“Thần là Tể tướng của Thuận Phong triều! còn đây là....” định giới thiệu Công Chúc cho Lan Yên biết mặt thì.

“Ngài không cần nói! tiểu nữ muốn tự tìm vương gia Công Chúc” nàng vừa nói dứt lời thì ai nấy cũng mở to con mắt nhìn nàng đầy vẻ ngạc nhiên! một thiếu nữ xinh đẹp với tính cách nhã nhặn

“Dù hơi kiêu ngạo nhưng lời thỉnh cầu thật tao nhã. Với tính cách và sắc đẹp đó, bất cứ chàng trai nào cũng có thể trở thành tù nhân của công chúa” Tây phi đứng phía sau nhỏ nhẹ nói với mấy vị phi tử khác

“Hừm... lời thỉnh cầu... dễ thương quá nhỉ...” Hàn Lâm cũng boong chen nói

Hàn Lâm thầm nghĩ: “May mà Quân Bảo không đính hôn với cô ta... giả sử Quân Bảo có vị hôn thê xinh đẹp, nhã nhặn như thế, liệu mình có nổi giận không nhỉ...!” nàng nhìn thẳng vào Lan Yên mà suy nghĩ.

“... Soạt...” nàng công chúa tiến lại gần Quân Bảo và Công Chúc (lưu ý: Thiên đứng gần mấy vị phi tử và nó nhưng lại không đứng cùng hàng với Bảo và Chúc nên thoát khỏi ánh mắt tìm tòi của nàng công chúa)

“Hơ... vương gia Công Chúc, chàng chính là vị hôn phu của thiếp” nàng một tay đặt lên vai của Quân Bảo (bà này nhằm người nặng rồi) một tay ôm eo chàng nói “Đúng là chàng rồi”

mấy bà phi tử và nó mở tròn mắt cảm phần. Đột nhiên La phi hét lên “Ồi không, người đó...!”

Hàn Lâm nghĩ trong đầu không dám manh động “Anh ta đã có chủ rồi!”

Tể tướng cũng nói “Công... công chúa... người đó...”

Lan Yên không để ý tới lời của mọi người, nàng vòng tay qua cổ Quân Bảo “Chắc, đúng là nam nhân hiếm có ở Thuận Phong triều, lần này Lan Yên đã được mở rộng tầm mắt”

Quân Bảo bất ngờ bối rối gỡ tay nàng ra khỏi người “Công chúa Lan Yên, ta là...” Quân Bảo chưa nói hết lời thì cô công chúa Lan Yên đã ngự chiếm trên môi của chàng..... Tất cả mọi người và phi tử của hắn (có

nó nữa) mắt chữ O miệng chữ A đầy cảm xúc. Giờ chỗ nó đứng cùng với mấy bà phi tuyết rơi la tả! (đang mùa hè nóng bức mà có tuyết rơi)

Quân Bảo đỏ mồm hôi hột đỡ nàng ra khỏi người chàng “Ồ...Nàng làm gì vậy!”

Lan Yên ôm chầm lấy Quân Bảo “Ôi trời, chàng ngại ư? dễ thương quá....”

Quân Bảo ngại ngần giải thích “Công chúa, hình như nàng hiểu lầm rồi, ta....” Chưa dứt lời thì... Hàn Lâm hét lên “Này, cô kia! Có bỏ tay ra không hả?!” lù lù tiến lại gần hấn và Lan Yên. Quân Bảo bất ngờ “Hàn... Hàn Lâm...! (đỏ mồm hôi hột)”

“Dương phi nương nương, chỉ là hiểu lầm thôi, người đừng quá kích động...” Hoàng Trung đứng bên cạnh khuyên giải nó (không biết khuyên có được hay không đây!)

Công chúa Lan Yên bỏ tay ra khỏi người Quân Bảo nói “Không, khoan đã...! Ta có thể tự giải quyết, người lui đi! (mồm cười nhẹ)”

Hoàng Trung rùn mình “Ồ, Dạ...” không dám dính vào chuyện của hậu cung, rắc rối lắm...

Lúc bấy giờ, Lan Yên công chúa leaver với Dương phi nương nương (mặt đối mặt... điều thú vị sắp sửa xảy ra... hehehehe)

“...HỪM...” mặt Lan Yên đầy sát khí.....

“Ồ... tự nhiên sắc mặt thay đổi...?!” Hàn Lâm thầm nghĩ

“Cách ăn nói vô lễ đó là sao hả? người không biết ta là công chúa Phiên bang và là hôn thê của Vương Gia Công Chúc sao?” Lan Yên nói

“Ồ La La... cô ta phun ra hàng triệu tấn băng làm lạnh cả mặt trời, khác hẳn cô công chúa hiền lành, nhã nhặn khi này...” trong đầu Lâm vẫn nghĩ rồi nàng cũng sung sức nói: “Đã là công chúa phải cư xử ra dáng công chúa chứ. Gặp chàng trai nào cũng ôm chầm rồi hành động như thế sao?” nàng cũng đâu chịu thua kém Lan Yên công chúa. Giờ đây cả đám phi tử và đại thần quan lại đang nhìn hai con cọp cái đấu nhau giành mồi (Quân Bảo... hix...hix)

“Hả, Người...?!” công chúa Lan Yên nói tay chỉ về phía Quân Bảo rồi tiếp lời “Dù sao chàng ấy cũng là hôn phu của ta! (hở nặng rồi bà ơi)”

“Xin lỗi... nhưng ta không phải hôn phu của công chúa...” Quân Bảo nhăn mặt giải thích

“Chàng nói sao...?!” Lan Yên áp úng nhìn Quân Bảo

“Đây chính là Vương Gia Công Chúc...!” vừa nói vừa chỉ thẳng vào Công Chúc (chàng lạnh lùng một cách khó tả, mà t/g giải thích trước rằng chàng này không hề thích công chúa Lan Yên và đây là lần đầu tiên chàng gặp 6 bà phi của hoàng huynh và lần đầu gặp Thiên, chẳng ai để ý tới chàng vì lo ghen tuông với bà công chúa kia! chỉ có Thiên là để ý tới chàng, và chàng bị Hàn Lâm làm trúng tiếng sét ái tình vì sự ngổ ngáo của cô nàng)... “Vậy chàng là...?!” Lan Yên áp úng hỏi

“Ta là Hoàng Đế Thuận Phong...” Quân Bảo lạnh lùng đáp.

“Đúng đó! lại còn tự tiện ôm đàn ông rồi làm chuyện đáng xấu hổ nữa!” Hàn Lâm mặt lạnh băng mà nói trong lòng nàng đầy căn phẫn “Dám xem thường người khác...?!”

Lan Yên như tái mặt. Hàn Lâm vui ra mặt khi thấy Lan Yên như vậy “Hà hà... hết kiêu căng rồi nhé...! Để xem sau này cô làm sao dám ngẩng mặt lên nữa”. Lan Yên nhìn Hàn Lâm khề nhếch miệng cười “Hà... hê hê... vậy chẳng phải càng thú vị hơn ư...!”

Quân Bảo, Hải Thiên, Công Chúc, Hàn Lâm đồng thanh “Hả... cái gì...?”

Lan Yên đưa tay lên che miệng, nàng khề mồm cười nói “Từ đầu ta đã không hài lòng vì phải đính hôn với vương gia Công Chúc mà không phải là hoàng đế Thuận Phong, nhân cơ hội này ta muốn đổi vị hôn phu là hoàng đế Thuận Phong!” (bà này đối ck y như đối một món hàng ý)

“CÔ NÓI GÌ...?!” Hàn Lâm miệng há hốc kinh ngạc hết lớn, còn Quân Bảo, Thiên và Công Chúc thì người như đờ cứng nhìn Lan Yên công chúa. “.....?!”

“Không được!” Ứng phi hét lớn làm Lan Yên quay lại nhìn nàng

“Tại sao lại không được?” Lan Yên ghé sát lại Ứng phi lạnh lùng mà nói

“Ồ...ơ...” Ứng phi ấp úng không biết nói gì? Vì đối với một bậc đế vương việc có thêm phi tần là chuyện một rất bình thường

“Ta nghĩ việc hoàng đế Thuận Phong thành hôn với ta cũng chỉ là chuyện bình thường thôi...!?” Lan Yên khê nghiêng người, tay che đi nụ cười ẩn ý

“Hả... Cái Gì...?! Người không được nói thế...!” Hàn Lâm tức giận hét lớn đồng thời tung quyền cước đánh hạ Lan Yên “...VỤT... VỤT”

“... VÈO.... BỘP...” Vị tướng quân của Lan Yên công chúa ra đỡ cước cho nàng, Lan Yên hoảng quá vội la lên “... ỒI...?!”. Lúc này, mặt người nào người nấy ở Thuận Phong triều điều biến sắc trước hành động của Hàn Lâm. Hàn Lâm bất ngờ vì tên tướng kia can được thế võ của nó “Tên này... thân thủ không bình thường, hẳn biết võ công!”

“Á...Á...Á...! phịch” Lan Yên ngồi thụp xuống đất

“Ồ...” mặt Hàn Lâm nhăn lại

“Ồi, việc này là sao? Thân là quốc khách của vương triều Thuận Phong mà lại bị tấn công thế này sao?” nàng lấy tay che đi những giọt nước mắt giả tạo

“Công chúa, nàng không sao chứ?” Quân Bảo nhẹ nhàng hỏi han.

“Ồ Phiên bang, nếu việc này xảy ra, vị hoàng phi kia sẽ bị chém đầu ngay!” nàng vừa khóc vừa nói vừa chỉ tay vào Hàn Lâm

“Tui chưa làm gì cô mà, đừng ăn vạ như thế!” Hàn Lâm tức sôi máu (lửa bốc ngày một cao) gân cổ lên cãi

“Hoàng thượng (ôm chằm lấy cổ Quân Bảo) thần thiếp sợ lắm! ở Phiên Bang hành vi thiếu ý thức ấy là điều sỉ nhục đấy!” nàng tỏ vẻ khóc lóc ôm lấy Quân Bảo

“Nàng thật quá đáng...” Hàn Lâm tay nắm chặt nắm đấm, mặt gầm gừ mà nói

“Hoàng thượng, nếu người không trừng phạt vị hoàng phi vô phép kia, thần thiếp sẽ cho rằng người không tôn trọng nước Phiên bang chúng thần ạ.” Lan Yên nước mắt rơi lả chả mà nói

“...Hừm...” Quân Bảo khê nhíu mày nhăn mặt “Đúng là con hồ ly tinh! Dùng chính trị để lôi kéo tình cảm, nó định ăn hiếp mình đây mà!” Hàn Lâm trong lòng bực bội mà phát sinh ra ý nghĩ thầm rửa Lan Yên

“Công chúa Lan Yên, ta hiểu tấm lòng nàng, nàng hãy nể mặt ta mà thứ lỗi cho Dương phi nương nương lần này.” Quân Bảo nhìn Lan Yên lạnh lùng không chút biểu cảm mà nói

“Ồi, hoàng thượng... vì chàng mà tha lỗi cho nàng ấy ư...” Lan Yên đưa tay lên lau nước mắt, mép miệng khê run động nhẹ “Vì hoàng thượng đã mở lời như thế nên ta sẽ suy nghĩ. Đổi lại ta có một điều kiện.” Lan Yên khoanh tay lại nhìn vào Quân Bảo.

“Nàng nói đi!” ánh mắt khê dịu lại Quân Bảo hỏi Lan Yên điều kiện

“Ta đã nhượng bộ nên hoàng thượng hãy hứa sẽ đưa ta đi du ngoạn trong 3 ngày nhé!” Lan Yên mỉm cười để lộ nét tinh ranh.

“Hả, Cái Gì?” Hàn Lâm hét mà trong lòng lại tiếp tục **** Lan Yên “Con yêu hồ đó từ đầu đã đợi cơ hội này!” tóc của Hàn Lâm như dựng đứng lên lửa (ghen) cháy cao ngất trời

“Công chúa Lan Yên, đây là lúc để nàng và vương gia Công Chúc tìm hiểu nhau...” tên này không còn sắc thái biểu cảm lạnh lùng mà nói chuyện với Lan Yên công chúa.

“Có gì mà phải vội vàng, dù sao sau này ta cũng gắn bó cả cuộc đời với vương gia mà...” nàng nói mà liếc nhìn Công Chúc, chàng đang đắm đuối nhìn Hàn Lâm.

Quân bảo mí mắt như muốn sụp xuống, mặt không chút biểu hiện

“Trước khi thành thân, ta muốn du ngoạn cùng hoàng đế Thuận Phong vài ngày...” Lan Yên nhìn Quân Bảo mà nói. Lời nói của nàng làm cho tất cả triều thần và các phi tử đều ngạc nhiên.

“Không thể như thế được!” Trương phi lên tiếng.

“Ta không quan tâm việc đó đâu.” Công Chúc lại nhìn Trương phi mà nói (khiến nàng ta đỏ mặt vì trong thấy khuôn mặt giống Thiên y như đúc! Làm mọi người cứ tưởng Trương phi có ý với Công Chúc)

“Công Chúc vương gia, người nói gì thế?” Quách phi đứng cạnh Trương phi lên tiếng

“Đây là vấn đề chính trị, chúng ta không thể tự quyết định hôn ước, công chúa Lan Yên xinh đẹp như hoa sẽ không hài lòng với ràng buộc đó. Dù gì cũng là hôn nhân không có tình yêu, vậy dành chút thời gian vui vẻ với chàng trai mình ngưỡng mộ cũng tốt thôi. Đặc biệt người đó không ai xa lạ mà chính là hoàng huynh hoàng đế Thuận Phong” nét mặt Vương gia Công Chúc không hề biến chuyển (nét mặt có chút buồn rầu)

“Ồ...” Lan Yên công chúa có vẻ ngạc nhiên về điều này (vì lần đầu tiên có hai chàng trai không bị mình mê hoặc)

“Nếu hoàng huynh đồng ý, thì đệ cũng không lo lắng về vị hôn thê này đâu ạ...” Công Chúc tiếp lời.

“Hừm...” Quân Bảo suy tư.

“Sao thế? Tình hình diễn biến thật kì lạ...” Hàn Lâm lại suy nghĩ

“Được rồi, Hàn Lâm quý phi đã thất kính với công chúa Lan Yên nên ta sẽ chấp nhận điều kiện của Lan Yên công chúa.”

“Bệ hạ, không được đâu ạ, Hàn Lâm quý phi bất kính như vậy mà người tha thứ được sao? Vả lại dù là hoàng thượng nhưng công chúa Lan Yên đã có hôn phu rồi, nàng ấy không thể đi cùng chàng trai khác được!” Ứng phi lớn tiếng nói chuyện với Quân Bảo.

“Ồi... nương nương, tiểu nữ chỉ muốn dạo chơi cùng hoàng thượng, chứ có bắt chàng ăn thịt đâu. Chỉ cần cùng dùng bữa và đưa tiểu nữ đi tham quan hoàng cung là đủ rồi...” Lan Yên ánh mắt giận dữ nhìn Ứng phi và Ứng phi cũng không thua kém... đầu mắt với Lan Yên công chúa.

“Được thôi, nếu nàng tha tội bất kính cho Hàn Lâm quý phi, ta sẽ làm theo những điều kiện đó.” Quân Bảo phán ra một câu hết sức lạnh lùng.

“Hả? Hoàng thượng! Không được!” Hàn Lâm miệng há hốc hết lên.

“Hàn Lâm, những việc này là do nàng thiếu suy nghĩ đấy. Trước khi gây ra chuyện nữa, nàng nên sám hối ở thánh cung đi!” Quân Bảo tức giận hét lớn

“Hề hề hề... đúng đấy!” Lan Yên mỉm cười quàng tay Quân Bảo và nói nhỏ “mình thắng rồi”

“Sao lại thế chứ này...?!” Hàn Lâm nghiêng rần ken két tay nắm chặt lại mà nghĩ

“Công chúa! Ta nghĩ chúng ta nên về hoàng cung thôi” này giờ mấy ông bà này đứng ngoài thành Trường An mà nói chuyện... hix...hix... trời nóng mà mấy người đây đứng trong lọng che nên không có cảm giác gì? chỉ tội cho đám binh sĩ và cung nữ mà thôi.

“Ừ...” Lan Yên mỉm cười nhẹ nhàng đáp trả Quân Bảo. Cả đám người kéo về hoàng cung, nó thì tức giận đi riêng và Công Chúc vội chạy theo nó. Riêng Thiên thì bị bà Tây phi kéo lại (tất nhiên 4 bà phi kia cũng ở đây cùng Tây phi)

“Nàng làm gì vậy hả?” bị Tây phi kéo giật ngược cổ áo, Thiên trượt lùi về phía sau mấy bước

“Chàng không quên việc của mình đấy chứ?” Tây phi giọng nhẹ (trong) như tơ mà nói, mỉm cười một cách lạnh lùng

13. Chương 13

“Quên... quên việc gì?” Hải Thiên đáp trả Tây phi bằng một vẻ mặt hết sức ngây thơ.

“Quên cái gì à...?!” Tây phi nhéo nhẹ vào người Thiên, mặt quay đi ngượng ngùng

“Cái gì thì nàng cứ nói thẳng ra đi?” Thiên nhăn mặt chịu trận (thật ra anh này chưa có quên mà giả vờ quên).

“Thì 3 điều mà chàng đã hứa sẽ làm cho thiếp đó!” Tây phi ngượng ngùng nói (xưng hô bằng chàng_thiếp rùi đó)

“Thì ta bảo nàng nói 3 điều đó ra đi!” Thiên tức giận nói (anh có hơi run sợ khi nghe bà Tây phi kêu mình bằng chàng...)

“Ừ!... thật ra thì ngày mai tỷ muội chúng thiếp muốn xuất thành dạo chơi... không biết lúc đó chàng... chàng có thể đi theo chúng thiếp được không” Tây phi ngập ngừng nói

“Chỉ nhiều đó thôi sao?” Thiên vẻ hơi nghi ngờ (sợ mấy bà này lại giở trò ám hại mình mà?)

“Không! chỉ nhiều đó thôi!” Tây phi hoảng hốt lên tiếng.

“Vậy còn hai điều kia...?!” Thiên hỏi tiếp

“Ồ! tạm thời thiếp chưa nghĩ ra! Chàng cứ làm trước 1 điều đó đi!” Tây phi mặt mày vui vẻ cùng 4 vị cung phi kia đi về hoàng cung. Để lại Thiên một mình ngơ ngác. “Thật là phiền phức...!?” anh tức giận thầm nghĩ mà trong đầu anh loé lên niềm vui sướng, đang mơ màng thì nhớ tới nhỏ em Hàn Lâm nên lật đật đi tìm. Nói về phần Hàn Lâm, nhỏ chạy tới một con sông gần đó...!? Và Công Chúc chạy theo nó, anh chàng thấy nó chạy lại con sông tưởng rằng nó định tự tử, trong lòng thầm nảy lên ý “anh hùng cứu mỹ nhân”, anh chạy lại chỗ nó miệng hô hào.

“Dương phi...!? nàng đừng nên nghĩ quẩn...” Công Chúc vương gia chạy lại ôm lấy chăm lấy Hàn Lâm và không may chàng và nàng trượt chân xuống sông, cả hai người cùng nhau ngâm người dưới nước. Hàn Lâm lặn sâu xuống sông không ngoi lên (nàng giống anh nàng: vận động viên bơi lội có tiếng ở trường) làm cho Vương gia lo lắng tưởng nàng chết đuối nên liên tục la hét tìm kiếm nàng dưới sông “Dương phi, nàng ở đâu...!? Dương phi...” vừa dứt lời chàng lại lặn sâu xuống sông tìm kiếm nó, lặn xuống ngoi lên mấy lần vẫn không tìm thấy nó, chàng bắt đầu lo lắng. Và bất thành linh.

“Anh hai...!? (Hàn Lâm nhằm Vương Gia Với Hải Thiên) làm gì mà ngâm người dưới sông lâu thế chứ...? bộ muốn bị cảm lạnh sao... Hihihihì” lên bờ đã lâu... nó ngồi vắt vẻo trên cái cầu bắc ngang sông.

“Ồ...! Dương phi...!?” Công Chúc ngại ngùng bước lên bờ nhìn nó mà nói.

“Ồ...! Anh hai... sao xưng hô khách sáo thế?” nó nhìn Hải Thiên đầy vẻ ngạc nhiên. mắt nó cứ chớp nhoáng

“Thật ra... ta là...!?” Công Chúc định thanh minh thì...

“Không cần nói nhiều... anh ngồi xuống em nói nè!” nó không để Công Chúc nói gì mà kéo chàng ngồi xuống cạnh mình tâm sự. “Anh hai... anh nghĩ sao về việc này... về việc em lưu luyến ở lại đây không chịu tìm cách trở về nhà...!?” nó nói mà mặt mày ủ rũ... “Có khi nào em đã sai không... em...em nhớ mẹ quá...huhuhu” rồi nó bật khóc, nó ngã vào lòng Công Chúc mà khóc nức nở... Chàng thấy nó thật đáng thương và tội nghiệp nên cũng không nói gì, chỉ biết ôm nó vào lòng mà an ủi... lúc hai đang tình tứ với nhau thì Hải Thiên xuất hiện (sau khi thoát khỏi ách thống trị của 5 bà quý phi). Anh há hốc miệng ngạc nhiên khi thấy em gái mình ngã vào lòng của Công Chúc, anh lớn tiếng hét.

“Hàn Lâm... em đang làm gì thế hả...!?”

Hàn Lâm giật thót mình khi nghe thấy tiếng của Thiên, nó lau nước mắt quay lại nhìn thì thấy một người giống Thiên. Nó ngơ ngác hết nhìn Thiên rồi quay lại nhìn Công Chúc. Lúc này Công Chúc mới lên tiếng “Ta là vương gia Công Chúc...” Hàn Lâm bấy giờ mới để ý thấy y phục của Công Chúc khác xa so với y phục

của anh nàng mặc hồi sáng, nàng thầm nghĩ “thôi tiêu con rồi... khôn nhà đại chợ đi tâm sự với ông này...! Hix hix hix”. Công Chúc nhìn biểu hiện của nó mà thầm cười, rồi anh đứng dậy nói

“Thôi! ta đi đây...! Do hồi nãy ta thấy nàng đi ra ngoài sông, sợ nàng làm điều đại dột nên mới đi theo... giờ thì không cần thiết nữa...” chàng mỉm cười lạnh lùng rồi bỏ đi. Thiên cũng nóng mặt tức giận bỏ về, Hàn Lâm vội chạy theo anh trở về thánh cung.

Tại Thánh Cung.

Sau khi hồi cung, nó ngồi lên giường tay đấm đá (vào gối ngủ) miệng không ngừng **** rửa Lan Yên

.....RẦM... (tiếng đập giường)...bộp...bộp...bộp...

“Con nhỏ Phong Lan hay Lan Yên gì đó... nghĩ tới là bực rồi! đã ôm hôn rồi còn muốn kết hôn nữa sao? Còn đi du ngoạn 3 ngày với nhau nữa... hừ, đồ công chúa hư hỏng (miệng la hét lộ rõ răng nanh, tay nắm chặt nắm đấm)”

Bỗng nàng bật dậy.

“Không được... không biết nhỏ đó có làm gì Quân Bảo không nữa... bực quá! Ra ngoài thôi!” nó la hét đẩy cửa đi ra ngoài.... Ngoài vườn thượng uyển. Hàn Lâm tức giận bỏ ra ngoài phòng đi dạo, đi ra tới vườn thượng uyển thì.....

.....SOẠT.....

“Hàn...Lâm nương nương” Hồng Loan (mặt thất sắc) một thân một mình (không phải một mình đâu nhen! Do người kia đã đi rồi!) ở ngoài vườn thượng uyển (trên người cô còn khoát áo choàng màu đen tuyền, xem ra áo khoát không phải của cô nàng... hyhyhy). Cô giật mình hốt hoảng khi thấy Hàn Lâm. “Người làm gì ở đây? chẳng phải người đang sám hối sao?”

“Con nhỏ đó đang ở cùng Quân Bảo, làm sao ta có thể sám hối được chứ!” tay nắm chặt nắm đấm, răng kứa vào nhau mà nói “Tốt rồi, người đưa ta đến buổi tiệc đón tiếp con nhỏ đó đi!” nó nắm tay Hồng Loan nâng nỉ

“Không được đâu ạ. Người phải sám hối. Nếu người đến đó sẽ nhận hình phạt nghiêm khắc hơn đấy!” Hồng Loan nhìn Hàn Lâm đỏ mặt hộc hộc mà nó

“Không sao đâu. Ta chỉ nhìn trộm thôi, xin người đấy...!” Hàn Lâm miệng há hốc, mắt sáng long lanh (nước mắt) nhìn Hồng Loan mà cầu xin

Loan mặt như trắng bệch, cô nàng thở dài. “Ôi...”

Tại Chính Điện. Yến tiệc đón tiếp Lan Yên công chúa tổ chức hết sức linh đình, các vị quan lại ăn uống vui chơi đều hết mình, mỹ nữ múa hát hầu rượu đủ loại.

“Ồ? Không thấy 5 vị quý phi kia?” Hàn Lâm thập thò sau bức tường nhìn ra yến tiệc mà nói

“Chắc đêm khuya nên họ về trước ạ” Hồng Loan đứng sau Hàn Lâm đưa tay lên cầm ra chiều suy nghĩ

“Hừ... mấy bà này làm ăn thất trách quá...!? chồng sắp bị con nhỏ công chúa kia cướp mất mà làm y như không có chuyện gì ý!” Hàn Lâm mặt nhăn nhó. “Ồ? Nhưng công chúa đâu? chẳng lẽ nàng ấy cũng đi ngủ luôn rồi?” Hàn Lâm mặt dáo dác nhìn tìm Lan Yên.

“Để xem...” Hồng Loan cũng nhìn đông ngó tây tìm phụ Hàn Lâm

Leng keng... leng keng.... (tiếng trống nhạc...) “A, Nhìn kia!” Hồng Loan như nhìn thấy được cái gì? Nàng đưa tay chỉ về phía nàng đang nhìn.

“Ồ...?!” Hàn Lâm nhìn theo hướng tay Hồng Loan chỉ mà há miệng ngạc nhiên. Công chúa Lan Yên đang trình diễn một bài múa. Lan Yên mặc áo hở eo tiến lại gần Quân Bảo mà múa, các quan lại triều thần như ngây ngất, ai mắt cũng sáng rực lên. “Ồ HỒ...!”

“Cô ta... đang làm gì thế...?!” Hàn Lâm mặt biến sắc, miệng chữ U mà nói

“Hình như là điệu múa truyền thống của nước Phiên” Hồng Loan mặt cũng đầy ngạc nhiên mà nói. Lan Yên thì cứ tiến lại gần Quân Bảo mà múa, nàng lắc eo, múa tay vũ điệu trong thật tuyệt vời. Phùng Quan, Công Cung ngồi cạnh Quân Bảo (mặc không còn tí sắc) “E HỀM...” hai người họ hàng giọng... (mà quên nói trước là Hoàng Trung cận thần bảo vệ cho Quân Bảo không tham gia yến tiệc... hix...hix... may cho chàng chứ không thì đạn pháo nổ ra... hê hê hê). Các quan lại khác thì... “Hô hô... xinh quá... điệu múa thật tuyệt vời!” bọn họ mắt sáng lên vì vũ điệu của Lan Yên.

“Ôi trời... cái eo cứ lắc qua lắc lại... Ắ định cám dỗ ai thế?” Hàn Lâm đứng ngoài nhìn vào mà thấy tức, mặt nàng giờ đây không còn tí huyết (y hệt Chung Vô Diệm... hehehe... hết làm mỹ nhân nổi rồi)

“Hê hê... không chàng trai nào thoát khỏi vũ điệu của công chúa Lan Yên này, Hoàng thượng cũng sẽ trở thành tù nhân của ta như những người khác thôi...” Lan Yên vừa múa vừa nhìn mặt Quân Bảo mỉm cười mà nói

“ HỒ...(ngáp à nhen! chứ không phải cười đâu)” Quân Bảo ra vẻ buồn ngủ chàng đưa tay che miệng ngáp lớn

“Chàng ngáp ư...?! Xem ta múa mà lại ngáp ư?” Lan Yên mặt đỏ bừng mà nghĩ “Để xem chàng còn ngáp nữa không?” Nghĩ rồi nàng nắm váy xoay một vòng để lộ đôi chân trắng nõn ra ngoài.... bọn quan thị thần mắt hình ngôi sao, trái tim sáng rực lên, mặt thì đỏ ửng... “hô hô hô...!”

“Đó... đó là múa thoát y mà...” Hàn Lâm mặt mày sệt khói, hai tay nắm chặt mà la hét

“Dạ...?” Hồng Loan y hệt Hàn Lâm...

“Thế nào, bây giờ thật sự...” Lan Yên cúi người thắt xuống nhìn Quân Bảo mà nghĩ

“Phùng Quan, Công Cung, trẫm về ngủ trước đây.” Quân Bảo đứng bật dậy, nhìn hai người họ mà nói

“Dạ, Hoàng thượng.” Phùng Quan, Công Cung thi lễ. Còn Lan Yên công chúa thì mặt mày đỏ ửng “.....?!” mặt nàng đổi sang màu tím khi thấy Quân Bảo quay lưng hững hờ bước đi. Mặt nàng tức tối. Bọn quan lại “Ồ, công chúa”

“Sao dừng lại thế?”

“Nàng múa đẹp lắm...” mắt hờn hờ mà nói

...Lan Yên TRỪNG MẮT.....: Quan lại “híc...?!” ... quay đi... “VỤT”

“Vô ích thôi, huynh ấy đi rồi.” Công Cung vương gia tay cầm ly rượu lưng tựa vào tường mà cất tiếng nói với Lan Yên công chúa.

Lan Yên công chúa giật mình khựng lại, nàng quay lại nhìn Công Cung “Chàng nói gì thế?”

“Sắc đẹp của nàng có thể làm say mê các chàng trai trên thế gian này, nhưng không thể giữ chân được hoàng đế ca ca đâu.” Chàng nói mà tay chỉ vào Lan Yên công chúa

“Ý chàng là sao, vương gia Công Chúc?” Lan Yên công chúa lấy lại uy thế, khoanh tay lại nhìn Công Chúc mà hỏi.

“Ý ta là vì trong tim huynh ấy chỉ có hình bóng một người con gái nên không còn chỗ trống cho người con gái khác...” chàng nói mà mặt mày ửng đỏ và nâng ly rượu lên uống rồi bỏ đi.

Lan Yên khoanh tay đứng một chỗ mà nghĩ “Hừm, vì đứa con gái ngô ngáo, thiếu suy nghĩ (IQ tới 230 đó) đó mà không để mắt đến ta sao? Không thể tha thứ...”

14. Chương 14

Sáng Hôm Sau, Tại Bích Xuân Cung, 5 bà quý phi đang tất bật chuẩn bị cho chuyến suất cung du ngoạn, mặt người nào người nấy hỉ hửng vui mừng....

“Trương phi tỷ... tỷ đã chuẩn bị xong hết rồi chưa?” La phi trẻ con, mặt vui mừng hơn hử hỏi Trương phi (tại vì từ khi đến vương triều La phi có được suất cung dạo chơi lần nào đâu! Mà có suất cung thì cũng đi cùng hoàng thượng quân lính bao vây khó chịu ngột ngạt, nhưng lần này thì khác, các nàng (suất) trốn khỏi cung đi chơi! Và còn đi cùng Hải Thiên tuy rằng anh chưa biết mấy nàng này định trốn cung.....)

“Các nàng đang chuẩn bị suất cung đó hả...?” Thiên trong bộ y phục màu vàng nhạt đầy vẻ công tử bước lại gần các nàng quý phi.

“Ồ...Chàng... ừ..!? chúng ta cũng nên đi thôi...?” Quách phi nhẹ nhàng tiến lại gần Thiên mà then thùng nói

“Nhưng nè...!?” Thiên hơi ngập ngừng nói

“Chuyện gì thế?” Tây phi cảm thấy lạ trước cử chỉ của Thiên

“Chuyện suất cung ấy...!” Thiên nhẹ nhàng nói (hix... hix... có chuyện gì rồi đây!)

“Sao, chàng cứ nói đi...!” Trương phi tiếp lời

“Các nàng có thể cho tiểu nha đầu Hàn Lâm đi cùng chúng ta được không...” vừa nói vừa chỉ tay vào đám 3 người bất thành linh xuất hiện ở Bích Xuân Cung.

“Hi... chào các vị tỷ tỷ...” Hàn Lâm mặt mày đỏ ửng, tay quơ lên hình chữ V vẫy vẫy chào 5 vị quý phi.

Năm bà quý phi như muốn ngã ngựa khi nhìn thấy Hàn Lâm, Hồng Loan và một người nữa mà mấy nàng không bao giờ ngờ tới đó là Hoàng Trung thị tiền hậu vệ của Quân Bảo, hix... hix... có chàng đi cùng khác nào tự nhận mình tự ý suất cung (mà sao Hoàng Trung tướng quân cũng đòi đi theo, chuyện lạ à nhen! Hô... hô... hô)

“Ồ... chuyện này” Trương phi ngập ngừng không dám nói

“Sao... các nàng không thích cho Hàn Lâm đi cùng à...!” Thiên khẽ nhún mày nhăn mặt nhìn 5 bà quý phi mà nói

“Không phải là không cho Lâm muội đi mà chúng tôi ngại Hoàng Trung tướng quân thôi...!” Ứng phi nhanh nhẩu đáp trả

“Tại sao quý phi lại sợ thần...!?” Hoàng Trung lạnh lùng hỏi Ứng phi

“Tại... tại đợt suất cung lần này bọn ta chưa được hoàng thượng cho phép! Đang tính định đào tẩu, có người đi cùng ai dám bỏ trốn ra khỏi hoàng cung...” Ứng phi mạnh bạo nói và...tèng téng teng... 3 người Thiên, Loan, Trung bật ngựa ra phía sau khi nghe Ứng phi nói (chỉ có nó là không bất ngờ mà còn thấy thú vị về chuyện này...)

“Thật hay quá...! trốn khỏi hoàng cung... thú vị nhen, ta đi thôi mấy tỷ?” Nó hơn hử kéo mấy bà phi đi thì bị Thiên, Loan và Trung cản lại

“Chưa được phép hoàng thượng mà tự ý suất cung...” cả ba người đồng thanh nói

“Hix... hix... hix... (mắt long lanh đầm lệ muốn khóc nhìn ba người họ) Oa...oa...oa...(y như con nít) tui ghét các người” Hàn Lâm bật khóc, nàng làm cho Thiên, Loan, Trung và 5 bà quý phi kia bất ngờ. Thiên lúng túng dỗ dành nó

“Tiểu công chúa của anh ngon nào...!? nếu em muốn suất cung thì ta cùng đi...” chàng vỗ nhẹ vai nó mà nói “Không được! thưa quốc cụ...(hét lớn) nếu không có lệnh phù (lệnh bài ý!) của hoàng đế bệ hạ thì không ai được phép tự ý suất cung!” Hoàng Trung cung kính cúi người nói. Đang nói chuyện với Thiên thì anh chàng cảm thấy một luồng khí nóng ở phía sau lưng, một luồng khói trắng như bốc lên khỏi đầu anh, anh lật đật quay đầu lại nhìn thì thấy Hồng Loan miệng nở nụ cười đầy dụng ý nhìn anh, anh run sợ lùi lại phía sau dăm ba bước làm ai cũng bất ngờ (nó thì nín khóc mà nhìn hai người này đang giở trò gì)

“Không biết Hoàng Trung tướng quân có thể cho phép chúng tôi suất cung được không...!?” Loạn nói mà mặt nàng từ thiên thần chuyển sang ác quỷ (leaver được nâng cấp một cách nhanh chóng) nhìn Trung. Trung hoảng sợ không dám thốt nên lời, anh chỉ nhìn nó.

“Sao rồi! Hoàng Trung tướng quân...!” Loạn mỉm cười bĩu chi tiến sát lại gần Trung nhìn anh chàng mà nói

“Ồ... không được...! hoàng thượng...” đang nói dở lời thì Hoàng Trung nhìn thấy khuôn mặt đầy ác quỷ của Hồng Loạn mà chuyển giọng... “Suất thành một ngày chắc không sao...” anh chàng méo mào nói

“HU...RA...” Hàn Lâm nhảy cẫng lên vì vui sướng, cô nàng đưa tay hình chữ V lên trời, nàng nhảy bật lên cao tạo cảm giác YOURMOST. Làm cho ai cũng nhìn nàng với ánh mắt ngạc nhiên và ngơ ngác (đương nhiên trừ Thiên ra vì anh đã quen với ngôn ngữ này rồi) “Chúng ta đi thôi...” nói xong nó kéo mọi người đi.

“Hix...hix...hix đợt này thì mình chết chắc với hoàng thượng rồi!” Hoàng Trung đang đi mà đầu óc cứ suy nghĩ viễn vong, không để ý tới ai đó làm cho người đó nhéo mạnh vào tay chàng...hyhyhyhy. Còn Thiên thì nghĩ “May mà có con nhỏ em này theo cùng! nếu không mình phải mang tội danh dụ dỗ quý phi bỏ trốn rồi, một bà còn đỡ lần này tới năm bà mà kể số mình cũng hên... phát hiện kịp thời âm mưu của mấy bà... hừ...” Thiên thở dài... Ngoài Thành.

“Mại zô... mại zô... Mua đi bà con...” Không khí kinh thành vô cùng náo nhiệt, kẻ buôn người bán tấp nập hô hào. Đám người của Hàn Lâm chạy nhảy khắp nơi trong kinh thành (nhất là nó, nhí nha nhí nhảnh), Hàn Lâm kéo tay mấy bà quý phi chạy từ nơi này sang nơi khác... nào là mua kẹo hồ lô, kẹo đường, mua mặt nạ hình quỷ,... nói chung là mua rất nhìn thứ, và không biết thế nào mà mấy người đó lại kéo nhau vào chợ buôn ngựa, ở đó có một con “hắc mã” chưa được thuần hoá và sự tò mò của Hàn Lâm lại trở lên.

“Anh...! Em muốn cỡi thử con ngựa kia...?!” nàng vừa nói tay vừa chỉ vào con hắc mã, mắt nàng sáng rực lên

“Cô nương...! Con ngựa này chưa được thuần hoá... sợ rằng...” người chủ buôn ngựa ngáp ngừng lên tiếng khi thấy Hàn Lâm đòi cỡi thử con hắc mã, ông e sợ nàng sẽ bị thương vì con hắc mã

“Nương... à không tiểu thư...! Ông chủ này nói đúng đó! tiểu thư chọn con ngựa khác đi...!” Hoàng Trung ra vẻ cung kính nói chuyện với Lâm. Và vừa dứt lời Trung nhận được ánh mắt đầy đăm chiêu của Lâm. Để không bị nói nhiều, Lâm lập tức nhảy vào bên trong (khiến mọi người không kịp cản), thoi lên lưng con hắc mã. Hắc mã thấy có người lạ tới liền hí lên mấy tiếng rồi hai chân trước dựng đứng lên không trung, Hàn Lâm bất ngờ vì con hắc mã này, nàng giữ chặt dây cương, đề con hắc mã xuống rồi nhẹ nhàng lấy tay vuốt bõm nó, tưởng con hắc mã đã yên vị nàng mỉm cười vui mừng nhưng ai ngờ nó lại giở chứng, phi lên cao và chạy quanh khắp nơi khiến mọi người ai cũng lo lắng khiếp sợ cho Hàn Lâm, nàng hầu như bị con ngựa kéo đi (trên yên nhen!) không cách nào điều khiển được con hắc mã. Thiên tức giận nói “Tức thật...” và Thiên định nhảy vào cứu nó thì bỗng nhiên một bóng người dùng kinh thiên bộ* lướt qua người chàng, rồi bóng người đó nhảy lên lưng con hắc mã nhẹ nhàng đưa một tay ôm lấy eo Hàn Lâm, một tay nắm chặt dây cương điều khiển ngựa. Chàng dùng lực ở cánh tay ghì chặt dây cương đồng thời cúi người xuống đất nhặt một cái roi quất mạnh vào con hắc mã, hắc mã vì đau đớn mà thoi lên càng mạnh, nó đạp chân sau, nhảy dựng chân trước, nó chạy loạn xạ ngẫu, rồi nó nhảy dựng lên như muốn làm ngã người đó và Hàn Lâm, nhưng sự chống cự của hắc mã chẳng được bao lâu thì dừng lại, nó cúi người ngoan ngoãn nghe theo sự điều khiển của người lạ mặt. Người lạ mặt điều khiển ngựa lại chỗ đám người Thiên, chàng xuống ngựa và đỡ Hàn Lâm xuống rồi thì....

“Sao người có thể làm chuyện nguy hiểm vậy được chứ...?!” người lạ mặt hét (thật ra thì người này là Hoàng Công Cung quan thị lang đang y phục tuần tra thì thấy Dương quý phi nhảy lên con ngựa chưa được thuần hoá này....)

“Công Cung... người cũng đừng nên lớn tiếng” Hoàng Trung nhẹ nhàng nói

“Không lớn tiếng sao được...!? đi chơi như kiểu cô ta chắc có ngày mất mạng quá...!” Ung phi lên tiếng

“Hừ... lần sau sẽ không có vụ suất cung đi chơi kiểu này nữa đâu...!” Thiên khoanh tay trước ngực, mặt mày lạnh tanh mà nói.

“Dạ... em biết rồi...!” nó vẫn hờ hững cười tươi mà đáp trả

“Người nên giữ một chút thể diện cho người hoàng cung đi..!” Công Cung lạnh lùng nhìn Hàn Lâm mà nói, anh không biết tại sao Quân Bảo lại thích một người trẻ con như vậy chứ? Còn Lâm, sau khi nghe Công Cung nói vậy tức khí nhìn hấn đấm đuối thầm rửa “Người hãy đợi đấy! thù này ta không trả, ta thề người không lấy được vợ...!! (thề khôn ra phết). Bọn người Hàn Lâm đang đứng nói chuyện thì một đám người nhào nháo chạy ào tới chen lấn vào nhau.

“Mau đi... mau đi...”

Thấy người dân chạy nháo nhào lên như thế Hoàng Trung mới kéo một người lại hỏi cho biết sự thể như thế nào?

“À... nè xin lỗi! có chuyện gì xảy ra vậy hả? chuyện gì vậy?” Hoàng Trung hỏi.

“Các người từ nơi khác có phải không vậy?” người dân nói

“Hả...!?”

“Chẳng trách gì mấy người không biết! ngày hôm nay, Thiên kim tiểu thư nhà họ Đỗ, mỹ nhân của kinh thành sẽ quảng tú cầu để chiêu thân đó! mọi người đều đi xem náo nhiệt hết rồi” Nói xong người dân kia buông tay chạy đi một lèo

15. Chương 15

“Nè...nè mau đi, mau đi... ta cũng muốn đi coi náo nhiệt nữa...!? quảng tú cầu chiêu thân, ta chưa bao giờ được coi! Ta đi nữa...” nói rồi nhỏ chạy lon ton đến chỗ náo nhiệt khiến ấy người kia cũng phải lật đật chạy theo.... (người tức giận nhất là 5 bà quý phi, tướng suất cung du ngoạn cùng với Thiên mà bị đám người này quấy rầy phá rối). Tại nhà họ Đỗ, Đỗ tiểu thư mặc y phục màu đỏ thắm đứng trên lầu cao nhìn xuống, kế bên cạnh là Đỗ lão gia. Người đi xem lễ quảng tú cầu chiêu thân của Đỗ tiểu thư rất đông, chiếm gần hết con đường kinh thành. Mọi người chen lấn nhau mà xem lễ chiêu thân.

“Ây... tránh ra..” người dân

“Tránh ra...” người dân

“Y... tránh ra nào..?” giọng nó “Ây... Hồng Loan tỷ! ta ra trước coi đi... ra trước coi, mới nhìn rõ được hơn” Nó hớn hờ kéo tay Loan đi, 5 bà quý phi kia cũng ham vui boong chen vào xem lễ tú cầu chiêu thân. Trung, Thiên, Cung đi theo cản đám người dân không cho họ lại gần 6 bà quý phi và Hồng Loan để đảm bảo an toàn tính mạng (không bị hành thích... nếu mấy bà này gặp chuyện gì? có nước mấy ông này chuyển hộ khẩu xuống dưới sống cùng ông bà tổ tiên quá!)

“Nè...(kéo tay Công Cung) ta nghe nói vị tiểu thư này cũng là một vị mỹ nhân...! Vì thế các người đừng để mất cơ hội đấy nhen...!!!” nó la to, mắt nháy lia lịa nhìn Cung “Chút nữa cô ta quảng tú cầu...! ta sẽ giúp người đoạt lấy tú cầu...” nó đùa giỡn nói

“Đừng có làm bậy bạ đó nhen! Đây không phải là chuyện giỡn chơi đâu?” Cung nhần mặt chen lấn trong đám người mà trả lời nó “Cái tú cầu kia! người phải tránh xa thật xa đó nhen...!?” vừa nói vừa chen lấn thấy khổ

“Cái gì..?! cơ hội hiếm có mà...(nó ngẩn mặt lên nhìn Đỗ tiểu thư) woa... cô tiểu thư kia thật là đẹp...! ta sẽ quyết định cho người”

“Tôi nghĩ chúng ta nên rời khỏi nơi này...” Trung lên tiếng và Lâm & Loan quắt mắt nhìn anh.....

“Ôi... ôi!! Không biết ai may mắn giật được tú cầu hen” người dân

“Nghe nói nhà họ Đỗ cũng chuẩn bị cả lễ đường rất là nghiêm trọng đó nhen!”

“Đúng vậy...!”

“Ai mà dô là sướng lắm đó! sướng lắm nhen!”

“Đỗ cô nương à! Quăng tú cầu xuống đi...”

“Cheng...tùng... cheng...cheng” người Đỗ phủ gõ chiêng làm mọi người im lặng, lúc bấy giờ Đỗ lão gia mới lên tiếng

“Quý vị hương thân, quý vị cận lân, quý vị bằng hữu, hôm nay con gái nhà tôi Đỗ Nhược Quỳnh Như quyết định quăng tú cầu chiêu thân...”

“Hay...” Tiếng người la inh ỏi

Đỗ lão gia đưa tay lên như muốn mọi người giữ trật tự “Quý vị hương thân, chỉ cần những người thanh niên độc thân hoặc chưa thành hôn tuổi trên 18 và dưới 25...! bất cứ người nào giật được tú cầu lập tức thành hôn”

“Hay...” tiếng la hét vang dội

“Hay... hay lắm” tiếp tục la hét

“Nếu như người nào giành được tú cầu, ở nhà đã có vợ con, hay tuổi tác không đúng vì vậy tiểu nữ sẽ quăng thêm 1 lần nữa! mong những người đã có vợ rồi hay là những người tuổi tác không thích hợp thì đừng có mạo muội đi giành tú cầu...! được bây giờ chúng tôi bắt đầu” Đỗ lão gia nâng quả tú cầu lên đưa cho con gái mình. Quỳnh Như nhẹ nhàng đón lấy tú cầu, nâng e thẹn cúi mặt xuống nhìn đám người ở dưới.

“Ném đi... ném đi... nàng còn e thẹn gì...?!” đám nam nhân ở dưới la hét.... Và rồi nàng nâng tú cầu nhắm mắt lại nhẹ nhàng ném tú cầu.

hãy thử đoán xem, ai là người giành được tú cầu.... và t/g này mở ý một chút... những chap sau là những chap vô cùng bi thương cho Hàn Lâm và năm bà quý phi... ai nước mắt ra nhiều thì chuẩn bị khăn giấy (vụ này t/g hok cung cấp à nhen?) ai hay lên cơn nóng or hay bốc hỏa thì chuẩn bị nước (hoặc gọi xe cứu hỏa...) Quả tú cầu dần dần bay xuống, người nào người nấy nhón nha nháo nháo nhảy lên giành tú cầu, nó _Hàn Lâm bắt được tú cầu liền nhảy lên cao đánh một phát (y như đánh banh) quả tú cầu bay qua phía Công Cung, Công Cung né tránh (mặt hầm hầm nhìn nó) rồi đánh quả tú cầu bay qua phía Thiên (lưu ý: là có rất nhìn người giành tú cầu mà do mấy người này cao thủ quá nên tú cầu chỉ tới tay của mấy người này), Thiên nghiêng người né tránh làm quả tú cầu bay về phía mấy bà quý phi đứng sau lưng anh, mấy bà này cũng ham vui hùng hổ nhảy lên đánh quả tú cầu quăng đi tới chỗ của Hoàng Trung. Hoàng Trung tím mặt xanh mày vội vàng đẩy tú cầu qua phía của Lâm (mắt thì nhìn Hồng Loan đang hầm hừ...hyhyhy) nó _một lần nữa lại có tú cầu trong tay, lần này nó phát mạnh một cái quả tú cầu lại bay tới chỗ Công Cung (miệng mỉm cười bĩu chi), Công Cung tức xì khói đầu đẩy tú cầu lại phía nó, nó lại đẩy tú cầu cho chàng, và rồi đám người dân ép nó và chàng để cùng giành tú cầu.... cuối cùng nó mất trớn, đánh quả tú cầu bay về phía của một chàng trai khác (chứ rơi vào tay Thiên & Trung thì xong chuyện với ai đó rồi, còn Cung thì chưa muốn có Thê tử hầu hạ... hyhyhy)... và chàng trai giành được quả tú cầu này tên là Lâm Chí Bình, chàng là một sĩ tử nghèo không đủ tiền để nuôi thân nay lại giành được tú cầu e khó sống.

“Ê... cái thằng Chí Bình nghèo rách nát giành được tú cầu rồi...”

“Cái thằng giống thằng ăn mày giành được tú cầu sao?... (khinh người quá đáng)”

“Nè tú cầu đã trúng người này rồi...?!Nhà Người tên họ là gì?” nó hỏi

“Tôi... tôi tên Lâm Chí Bình”

“Lâm Chí Bình...!?Tân lang là Lâm Chí Bình” nó hô hào nói lớn

Đỗ lão gia mặt mày nhăn nhó bước xuống xem chàng rể của mình, ông nhăn nhó khi nhìn chàng rể ăn mặc rách rưới hôi hám.

“Lần này không tính...!? tiểu nữ sẽ quăng thêm lần nữa” Đỗ lão gia nói.

“Tại sao lại không thể? Chính miệng ông đã nói rồi mà, chỉ cần ở nhà chưa vợ, tuổi tác thích hợp, tức là chú rể...?! nè người ở nhà có vợ chưa, bao nhiêu tuổi?” Hàn Lâm lên tiếng hỏi Chí Bình

“Tôi chưa có cưới vợ, năm nay 20 tuổi. Nhưng mà người ta chê tôi, vậy thì thôi đi...! Trả lại tú cầu nè... không dám treo cao... (Chí Bình cúi đầu xuống mà đưa trả tú cầu)”

“Ây khoan đã... Vị Lão gia kia... ông có nhận người này làm con rể không?” nó hùng hổ nói

“Tôi không thích...” Đỗ lão gia lắc đầu

Nó tiến lại gần Đỗ lão gia, kéo theo tay Chí Bình. “Từ hôm nay, người này sẽ là nghi huynh kết bái của ta... Lâm ca ca...nếu huynh có gặp khó khăn về điều gì thì muội đây sẽ giúp cho”

“Ồ... cô nương...”

“Yên tâm (nắm lấy tay Chí Bình ra vẻ hiểu biết mà nói)... nếu huynh có thiếu tiền bạc hay cần sự giúp đỡ gì thì cứ tới phủ Quan Thị Lang thì sẽ gặp được người giúp đỡ” nó mỉm cười, ánh mắt ánh lên sự gian tà

“Phủ Thị Lang...vị tướng quân thân tín bên cạnh hoàng thượng...” Chí Bình há hốc miệng ra nhìn nó

“Đúng tướng quân thân tín của hoàng thượng” nó nói mỉm cười quay về phía Cung mà nhìn.

“Nhưng mà...” Chí Bình hơi ấp úng

“Hong Loan...” Hàn Lâm nhìn Loan như ám chỉ và như hiểu được ý nó Loan tiến lại gần Chí Bình đưa cho anh chàng ba nén vàng ròng (mọi người sáng mắt... ồ lên).

“Đây là tiền chủ nhân ta cho anh... anh hãy dùng số tiền này để tổ chức hôn lễ... nếu còn thiếu thì...”

“Thì tới phủ thị lang mà lấy” nó cứng giọng mà nói

“Đúng...!? cứ tới đây sẽ có người giúp người...?” Công Cung mặt hầm hầm tiến lại gần Chí Bình mà nói (làm con nhà người ta sợ chết khiếp)

“Thế nào...lão gia? Ông còn không muốn gả con gái ông cho người này sao?” Lâm mĩa mai nói

“A... không dám, các vị hương thân, nhà họ Đỗ chúng tôi lập tức tổ chức hôn lễ, mời mọi người vào trong uống ly rượu mừng.” Đỗ lão gia nói

Mọi người đang reo hò vui sướng dự lễ cưới. Đám người của nó_Hàn Lâm cũng tham dự, đang chơi vui thì nó để ý tới một vật rất bắt mắt (không biết vật gì?) và đi theo nó như bị thôi miên, nó bước ra khỏi lễ đường thành hôn đi tới một cái hẻm... và rồi.... BỐP.... một vật nặng đè lên đầu nó khiến nó xiểng niểng đứng không vững và ngã xuống, khi nó ngã xuống thì.

“Các người là ai...!? Sao dám...” Ưng phi cùng 4 bà quý phi thấy nó bước đi một cách lạ lùng nên đi theo và thấy cảnh này... Đám người kia bất ngờ vì sự xuất hiện của ngũ phi nương nương nên khi các nàng lên tiếng đám người đó xông vào và chuốc thuốc mê vào mũi các nàng (mấy bà này ngốc quá... hix...hix) và rồi các nàng ấy cũng y như cảnh ngộ của Hàn Lâm_xiu. Còn đám người Thiên, Trung Cung, Loan không để ý tới sự vắng mặt của 6 bà này mà tiếp tục vui say uống rượu hồng của Lâm Chí Bình Tại một khu nhà bỏ hoang gần kinh thành.

“Thưa chủ nhân... chúng ta nên làm gì...?!” một người trong đám tay sai đã bắt cóc 6 bà phi cung kính lên tiếng.

“Các người làm tốt lắm...?!” một nữ nhân tướng vị nghiêm trang xinh đẹp mặc áo choàng đen, có khăn che mặt lại (giấu đi thân phận) lên tiếng “Hãy đưa con nha đầu này (chỉ vào Hàn Lâm) đến Thanh Tử Lầu* (nơi hắc điểm... lầu xanh vui chơi của các công tử) đi... Ở đó sẽ có người trông chừng cô ta”

“Dạ...!?” đám người kia cung kính nhẹ nhàng đáp trả vị nữ nhân kia

“Chủ nhân, còn 5 nàng này...?!” một nam nhân lên tiếng.

“À... ta nghe nói, vùng Sơn Lãnh hiện nay đang có dịch bệnh lớn hoành hoành... các người hãy đưa 5 người này đến nơi ấy!? ai vào nơi ấy rồi thì không bao giờ bước ra được. Mà nếu có ra được thì về hoàng cung cũng không được... từ nay chàng (hoàng thượng ý) sẽ thuộc về ta” nữ tử kia nói lớn, miệng mỉm cười quay lưng bỏ đi

“Tuân lệnh chủ nhân...” khi khẩu lệnh của nữ tử kia truyền xong lập tức đám nam nhân đó thi lệnh.

16. Chương 16

Tại Thanh Tử Lâu. Nó (y phục cũ nát rách rưới chấp vá với nhau) bị nhốt trong một căn nhà kho cũ kĩ, nó đang mơ màng giấc điệp thì bị một người dột vào một gáo nước lạnh (lạnh thấu xương) làm nó bừng tỉnh.

“Ư...ư...ư đây là đâu...” nó nhào người ngồi dậy cố mở cho được một tiếng

“Đây là đâu à... con nha đầu này...!? Còn không mau đi làm việc” Mụ Bạch bà, chủ nhân của Thanh Tử Lâu dùng roi quất vào người nó lớn tiếng mà nói.

Dây roi quất vào da thịt làm nàng đau đớn như muốn né tránh, đồng thời khôi phục được ý thức và nhớ lại chuyện gì đã xảy ra với nàng. Nàng cố lấy lại bình tĩnh mà nói. “To gan... người biết ta là ai không? Sao dám dùng roi đánh ta” nó lấy cách tay mỏng manh đỡ những đòn roi vọt cực nặng của Bạch bà

“Người là ai ư?... điều đó ta không cần biết, chỉ biết rằng người đã bị bán vào đây thì phải nghe lời của ta, mau đứng dậy.” mụ nói mà đòn roi cứ vọt xuống người của nó làm nó đau đớn phải nghe lời của mụ đứng dậy đi làm việc. “Người hãy chẻ đồng củi này, quét dọn sân đình, nấu cơm, giặt đồng quần áo này, cho gà ăn, giã gạo... làm xong mới được ăn cơm, nếu không thì ngày hôm nay người hãy nhịn đói đi?!” mụ hằng học nói và không quên trút đòn roi xuống người nó “A Khấu, người hãy canh chừng cô ta, đừng để cô ta bỏ trốn, nếu cô ta bỏ trốn là người xong chuyện với ta đó? Còn cô, đừng nghĩ tới vụ bỏ trốn...” mụ nói rồi vút cái roi mây xuống đất, thùng thảng đi vào trong.

“Cô nương, hãy mau đi làm đi...” con nhỏ này cũng không thua kém gì Bạch bà, nó nhặt cái roi lên quất vào người của Hàn Lâm. Hàn Lâm đau đớn kêu lên vài tiếng “Ư...ư...” rồi nhanh chóng xải bước đi làm việc. Nàng tất bật làm việc mà không có chút giờ nghỉ ngơi.

Trời sắp tối.

“Có nhiều đó việc mà làm cũng không xong à!...” mụ Bạch bà lớn tiếng nói quát mắng nó (vì nó làm không kịp) “Tối nay người hãy nhịn cơm đi” mụ tiếp lời quát mắng, rồi bỏ đi ra ngoài nói với A Khấu.

“Người hãy trông chừng ả? đừng để ả bỏ trốn...”

“Vâng xin người cứ yên tâm” A Khấu đáp lời

Sau khi Bạch bà rời khỏi, A Khấu đóng cửa kho nhốt nó lại. Nó ngồi trong nhà kho, chân duỗi thẳng hai tay ôm lấy bả vai đầy vết thương, miệng hơi rỉ máu mà lầm bầm nói : “ta nhất định sẽ ra khỏi nơi này” nói rồi nàng thiết đi vì quá mệt mỏi.

Vùng Sơn Lãnh

“Chuyện này là sao?” Tây phi la ó lên khi thấy mình quần áo cũ nát cùng 4 vị phi tử khác ở trong một căn nhà đổ nát (căn nhà ổ chuột) đầy người dân bị nhiễm dịch bệnh, các nàng run sợ nép mình vào một góc mà nói

“Trương tỷ... Trương tỷ... chuyện này là sao đây? Ta nên làm gì? tại sao... tại sao...” Ứng phi ngáp ngừng mà nói

“Đúng! Trương tỷ chúng ta nên làm gì đây...?!” La phi lên tiếng

“Các muội hãy bình tĩnh lại...” Trương phi nét mặt u sầu lên tiếng, nàng lại gần một người rồi hỏi thăm “Đây là nơi nào...?”

“Cô nương không biết sao? Đây là vùng Sơn Lãnh, vùng hiện đang có dịch bệnh hoành hành” Một vị thanh niên trẻ tuổi mặt mày hốc hác lên tiếng.

“SAO... SAO... SƠN LÃNH” ngũ phi như ngã người các nàng hoảng sợ không biết nên làm gì thì...

“Tại sao chúng ta lại ở nơi này...!? Còn Dương phi đâu? Sao muội ấy không có ở đây?” Trương phi bình tĩnh nói

“Đúng đó! Sao không có Lâm muội ở đây!” La phi tiếp lời, và các nàng như lấy lại bình tĩnh.

“Tỷ... Trương tỷ, tỷ còn nhớ chứ...!?” Quách phi dịu dàng lên tiếng

“Ừ... ngày hôm đó!?” Trương phi lên tiếng

“Chắc chắn đây là một âm mưu rồi... họ muốn *** hại chúng ta” La phi hoảng hốt lên tiếng

“Không...!? người họ muốn hại là Lâm muội” Trương phi tiếp tục nói

“Ừ... cũng đúng!?” Ứng phi đưa tay đỡ cằm ra chiều suy nghĩ

“Vậy giờ chúng ta nên làm sao đây? Trương tỷ...” Tây phi níu vạt áo của nàng mà nói

“Ta nghĩ.... Chúng ta nên tạm thời ở lại nơi này... dù sao giờ có ra cũng không ra ngoài được! ta nghe nói vùng này đã bị hoàng thượng cho phong tỏa...”

“Vậy chúng ta phải sống ở nơi đây sao...?!” các nàng quý phi hoảng hốt nhìn Trương phi mà nói. “Lỡ chúng ta nhiễm bệnh thì sao... không thể được” các nàng lại hoảng hốt

“Các muội im đi...!? (Trương phi hét lớn) trong trường hợp này, chúng ta cần bình tĩnh... ta nghĩ nếu chúng ta cẩn thận thì chắc sẽ không mắc phải dịch bệnh này đâu? với lại nếu thấy chúng ta mất tích thì ắt hẳn tiểu Bảo sẽ cho người đi tìm kiếm....” Trương phi dịu lời an ủi các phi tử khác....

“Ừ...” Các nàng nghe Trương phi nói thế cũng cảm an lòng, và thế là các nàng bắt tay vào dọn dẹp chỗ ở. Thân là công chúa và con gái của các vị đại thần nên việc dọn dẹp đối với các nàng khá khó khăn. Còn về phần đám người của Thiên, sáng hôm sau ở Đổ phủ tỉnh dậy không thấy sự ồn ào náo nhiệt của đám cung phi (trong đó có nó) nên lo lắng chạy đi tìm và kết quả là không thấy ai... mấy người đó lo lắng chạy đi khắp nơi trong kinh thành tìm kiếm

“Hong Loan... cô...cô...cô tìm được chưa? hộc hộc” Thiên thở dốc hỏi Loan.

“Công tử... tiểu nữ...” Hong Loan lắc đầu nhìn Thiên trong dạng lo lắng

“Tức thật...” Thiên nắm chặt tay.... “Lỗi tại ta...”

“Công tử...” Hong Loan nét mặt buồn rầu nhìn Thiên

“Dương quốc cữu...” cùng lúc đó Trung và Cung tới...

“Sao...!? Các người có tìm thấy các nàng không...?!” Thiên kéo áo Trung lại gần và hỏi.

“Quốc cữu... chúng tôi...” Hoàng Trung ấp úng

“Chúng tôi không tìm thấy ai cả...?!” Công Cung dứt khoát trả lời

“Chết tiệt...” Thiên ngồi khụy xuống đất.

“Công tử... tiểu nữ nghĩ chúng ta nên báo lại cho hoàng thượng biết...” Hong Loan đỡ Thiên đứng dậy mà nói

“Không được...?! không được cho hắn ta biết” Thiên nói mà mặt đầy sát khí

“Thế nào hoàng thượng cũng biết... người cần gì phải giấu chứ?!” Công Cung miệng lưỡi đối đáp với Thiên. Thiên lườm anh một cái.

“Ta không cần biết... tóm lại là không cho tên tiểu tử ấy biết chuyện này... ta sẽ có cách tìm các nàng ấy trở về...” nói xong Thiên lại bỏ đi....

“Ta nên làm gì đây...?!” Hong Loan hỏi sau khi Thiên đã đi

“Ta nghĩ chúng ta nên làm theo ý của Thiên quốc công... như thế sẽ tốt hơn... nếu như lâu quá mà không tìm thấy tông tích của Lục phi nương nương thì hãy báo lại cho hoàng thượng” Hoàng Trung nói

“Ta không có ý kiến gì...?!” Công Cung nói xong bỏ đi một lèo.... mặt mày thì lạnh băng... hix...hix...hix

Tại Thanh Tử Lâu.

Một gáo nước (muối) lạnh được dội lên người nó, làm cho các vết thương do roi vọt mà Bạch bà & con nhóc A Khẩu để lại nhói đau. Nó nhướng mình ngồi dậy thì.

“Con tiện tỳ kia... còn không mau dậy làm việc, muốn chết à...?!” A Khẩu giật tóc của Hàn Lâm kéo nó ngồi dậy (hix...hix... ác thấy sợ) và nhóc tỳ này như muốn trêu nó giật xong rồi thả ra làm cho nó ngã nhào đập đầu xuống đất, máu khế tuông ra. Nó ngậm ngùi nuốt cục tức này thầm rửa: “Ta mà ra khỏi đây thì người đừng mong sống sót”

“Nè người nghĩ gì thế hả...? có phải người đang rửa ta không hả? mau đứng dậy đi làm đi?” con nhóc này dùng bạo lực lôi nó đi... Lâm như không còn sức (nhịn đói mấy ngày rồi) nàng đành ngậm ngùi để A Khẩu lôi đi một cách thô bạo... nàng_Hàn Lâm ra ngoài giặt đồng đồ, bên cạnh là A Khẩu canh chừng và nhân lúc A Khẩu không để ý tới, nàng liền chạy bỏ trốn... và tất nhiên mục Bạch bà đã trong thấy và sai người đuổi theo nàng. Nàng chạy đến cổng hoàng cung, định chạy xông vào thì bị bọn lính canh cổng cản lại và đẩy nàng ra một cách thô bạo.

“Con ăn mày kia...?! Mày biết đây là đâu không mà xông vào hả...?! tính đột nhập hoàng cung à...?!” một tên lính lớn giọng thào quát nó

“Cái gì...?! Người có biết ta là ai không... sao dám hỗn láo ăn nói vậy hả...?!” Hàn Lâm không còn sức đứng mà miệng vẫn cứ la hét.

“Mày là ai hả...” tên lính đáp lại

“HA... HA... HA” đám binh lính bật cười lớn....

“Cái con ăn mày không biết thân phận kia... đi mau đi...” một tên lính lấy giáo chĩa vào người nó đuổi nó đi.

Nó ngẩn người ra, thầm nghĩ : “Tại sao bọn chúng dám xua đuổi mình chứ...?!” nó nghĩ rằng ken két và nhìn lại bộ dạng của mình, quần áo te tua dơ bẩn, tóc tai rối bù (đính theo rơm rạ), mặt mày lem luốc, hài mang chân thì rách chân ướm máu, người bốc mùi hôi tanh. Nàng đang ngẩn người suy nghĩ thì...

“Các người làm gì mà ồn ào thế hả...!?” xe giá của Lan Yên công chúa đến, nàng xuống xe và nói....

“Công chúa...?!” đám người gác cổng cung kính nói

“Lan Yên công chúa... người còn nhớ ta không...?!” Hàn Lâm xông vào người Lan Yên công chúa và kết quả là bị tướng của cô ta một chưởng đánh bật ra xa (hix...hix... cô nàng chắc chết)

“Ái... con ăn mày nào thế này...?!” Lan Yên xanh mặt mà nói, tuy rằng nhận nàng ra nó nhưng vẫn giả vờ không biết.... “Mau lôi con ăn mày này đi...!?” nàng lấy một tay che mặt, một tay khế xua bảo bọn lính kéo nàng đi.

“Có chuyện gì đó...?!” Quân Bảo suất hiện, kẻ bên chàng là thái y Phùng Quan

Lan Yên như xanh mặt nàng vội vàng kê sát (ôm) Quân Bảo (còn nó thì đứng hết nổi, chỉ còn nước nằm khụy dưới đất...) “Hoàng thượng...!? có con ăn mày dám xông vào hoàng cung”

“Vậy à... hừ...?!” Quân Bảo lạnh lùng khế nói, anh không nhìn mặt nó mà thẳng tay ra lệnh... “Đem con ăn mày này ra đánh trăm hèo cho ta...?!” anh đang tức xì khói vì vụ nó suất cung đi chơi mà không nói cho anh biết, anh (giận cá chém thớt) mà không để ý tới người mà anh ra lệnh đánh lại là nó... Lan Yên tưởng hấn để ý tới mình nên nùng nịu nói

“Thật khó cho bệ hạ...?! chuyện này mà bệ hạ cũng phải nhúng tay vào” Lan Yên áp sát người Quân Bảo tuy anh chàng lạnh lùng không nói gì

Hàn Lâm như nhói đau, vết thương của cô lại lớn thêm ra... cô buồn rầu ánh mắt tha thiết nhìn Quân Bảo (còn Quân Bảo mặt mày lạnh tạnh nhìn về phía khác). Và đám quân binh lôi nó ra đánh trăm trượng, đợt này khỏi nói cũng biết, cả lết nó lết cũng không nổi, nó nằm dài dưới mặt đất mà nhìn Quân Bảo cùng Lan Yên tay trong tay đi nhau tiến vào hoàng cung, nước mắt nó khế tuôn trào, nó như ngắt liệm đi, vết thương vì bị đánh bằng trượng làm nó đau đớn.... Và nó ngắt đi, rồi..... (Đám người của Bạch bà đuổi theo nó tới hoàng cung thì không dám xông tới)

“Thật tội nghiệp...!? Phối Phối...?!” một nữ nhân mặc y phục màu trắng có hoạ tiết hình bông hoa màu xanh (vải lụa đặc tiền), trên đầu còn cài trâm thoa phượng hoàng...

“Dạ...” một nữ tỳ hầu hạ đến bên cạnh nàng thưa.

“Người hãy đưa người này về Bảo cung cho ta...” Nàng nhẹ giọng nói... giọng nói của nàng trong như tiếng chim hót làm rung động lòng người.

“Tuân lệnh...” nữ tỳ kia đáp lệnh, rồi tiến lại gần Hàn Lâm đỡ nàng vào Bảo cung nơi ở của công chúa Trương Hà Phương Trinh (Quảng Ngọc công chúa... hix... hix... người này ít xuất hiện trong truyện của phù thủy quá nhỉ...?!)

Bảo Cung.

“Công chúa...?! Ta phải làm gì với cô nương này...” Phối Phối nữ tỳ thân cận của Phương Trinh

Phương Trinh công chúa tiến sát lại gần Lâm nhìn mặt nàng “Ừ...Ta xem vị tiểu cô nương này rất quen...ừ...ừ... người hãy chuẩn bị nước tắm cho vị cô nương này đi...!?”

“Tuân lệnh công chúa...” Phối Phối nhún mình một cái rồi nhanh bước đi chuẩn bị nước nóng.

Nước nóng đã được các nữ tỳ trong cung của công chúa chuẩn bị xong, các nàng nhẹ nhàng đưa Hàn Lâm xuống hồ tắm và cẩn thận hầu hạ nàng (công chúa thì ngồi sau tắm rèm che chờ đợi), làn nước ấm trong veo hoà quyện với mùi thơm của các cánh hoa trong nước. Các nàng nhẹ nhàng kì cọ các vết bẩn trên nó mà mắt người nào người nấy không khỏi ngạc nhiên vì vết thương trên người nó. Hầu hạ nàng tắm xong các nữ tỳ đỡ nàng ra khỏi hồ nước, mặc y phục, chải tóc và cài trâm cho nàng... Nàng lúc này y hệt như tiên nữ trong xiêm y màu tím ngọc, tóc búi hai bên đính thêm các mảnh dây lụa rơi xuống theo đường tóc....

“Công chúa...” Phối Phối bước ra thi lễ với công chúa....

“Ừ... xong rồi à...!? Hãy đưa nàng ta lên giường nghỉ ngơi đi...?!” Công chúa khẽ đưa quạt mỉm cười nói

“Tuân Lệnh... các người mau đưa tiểu thư lên giường nghỉ ngơi đi..!?” Phối Phối nhận lệnh của công chúa Phương Trinh xong liền quay lại hạ lệnh cho đám tỳ nữ đang đỡ Hàn Lâm đỡ nàng lên giường. Công chúa bước lại gần để nhìn mặt của Hàn Lâm và nàng bắt gặp....

“Đây không phải là Dương phi nương nương sao...?! Ta nghe nói nàng ấy suất cung du ngoạn mà...?! Sao lại ra nông nổi này...”

“Công chúa...!! Xem ra vị nương nương này bị thương rất nặng... trên người của nương nương...” Phối Phối đứng bên cạnh hầu chuyện công chúa.

“Ta biết rồi...!? hoàng huynh ta cũng thật là... chỉ biết tới cô công chúa của Phiên bang mà chẳng để ý tới ai... mà chẳng phải huynh ấy sủng ái Dương phi nhất sao... tại sao lại tàn nhẫn hạ lệnh đánh đập nàng ấy như thế này?!” Phương Trinh nét mặt u sầu mà nói (vì nàng cũng không thích cô công chúa kiêu ngạo kia)

“Công chúa... chắc chuyện này có ẩn khúc gì đây...?!” Phối Phối tiếp lời

“Ừ... ta cũng nghĩ vậy...?! mà này, người hãy truyền lệnh của ta ọi người hay là chuyện Dương phi nương nương ở đây phải giữ kín không được tiết lộ cho hoàng huynh ta biết” Phương Trinh nắm lấy tay của Phối Phối mà nói

“Tuân lệnh công chúa...?!”

“Ừ... thôi!! các người hãy lui ra để Dương phi an tĩnh nghỉ ngơi”

“Dạ...” dứt lời tất cả các nàng lui ngoài....

Tại Tắm Cung.

17. Chương 17

Quân Bảo tức giận ném lư hương về phía Hoàng Trung vàBỐP... máu từ đầu anh chàng tuôn chảy... cả cung điện im lặng chờ đợi sự thịnh nộ của Quân Bảo thì....

“Người không cần phải hung bạo như vậy chứ...?!” Hải Thiên_chàng bình tĩnh mà lên tiếng

“Hừ... vậy thì người hãy nói cho ta biết... Hàn Lâm đang ở đâu...?! cả ngũ phi nương nương nữa...!?” Chàng như thở dốc mà hỏi

“Ta nghĩ, chuyện 5 bà quý phi nhiều chuyện và Hàn Lâm mất tích ắt hẳn có người đứng sau lưng bày trò...” Thiên lên tiếng

“Thần cũng nghĩ vậy...?!” Cung tiếp lời

“Hoàng thượng chúng ta có nên mở một cuộc tìm kiếm không...?!” Trung cúi người trước Quân Bảo nói

“Không nên... nếu ta điều quân binh đi tìm kiếm các nàng chẳng quá bức dây động rừng...” Thiên trầm ngâm người suy nghĩ

“Ta cũng nghĩ như thế...?! Nhưng chúng ta nên làm gì bây giờ?” Quân Bảo nói

“Thần nghĩ, chúng ta nên tạm thời im lặng không nên làm lớn chuyện...?!” Phùng Quan đứng đó nãy giờ mới lên

“Đúng vậy... tạm thời chúng ta cứ im lặng...” Cung tiếp lời

“Nhưng chẳng lẽ ta cứ im lặng hoài sao...?!” Quân Bảo bình tĩnh ngồi xuống mà nói

“Không...?! ta sẽ một mình điều tra xem các nàng ấy và Hàn Lâm đang ở đâu” Thiên nói

“Ừ.... vậy người hãy cùng Công Cung và Hoàng Trung bí mật điều tra đi... nếu có kết quả nhớ báo lại cho ta” Quân Bảo nói

“Hừ...” Thiên khề hừ lạnh

“Tuân lệnh hoàng thượng...” Cung và Trung thì cúi người thi lễ

Lãnh Sơn.

“Trương tỷ... đã gần một tháng rồi mà sao chưa thấy tiểu Bảo cho người tới đón chúng ta...” Tây phi ngồi gần Trương phi lên tiếng

“Đúng đó...?!” Ứng phi lên tiếng. Vì gần cả tháng nay các nàng sống trong một thế giới mà không phải là thế giới của các nàng, các nàng phải chịu mọi cực khổ...

“Ta nghĩ hoàng thượng chắc cũng đã cho người đi tìm kiếm chúng ta nhưng mà tìm không ra thôi...?!” Trương phi mắt nhìn về phía xa xăm mà nói

“Vậy chúng ta phải làm sao đây hả? Trương tỷ...?!” Các nàng phi tử lòng hoảng sợ lên tiếng

“Ta....” Nàng cúi đầu xuống

“Tỷ phải nghĩ cách gì đi chứ...?! chẳng lẽ chúng ta phải ở đây suốt đời...?!” La phi bật khóc mà nói

Tây phi đang đưa tay lên cầm suy nghĩ thì.... “A... a... tỷ nghĩ ra rồi...?!” Tây phi la lên rồi lật đật chạy đi đến một nơi... lát sau nàng quay lại trên tay cầm một vật trong rất nhỏ bé và dễ thương, các vị phi tử kia chạy lại xem

“Lạc Thuỷ muội muội...?! cái này để làm gì đây...?!” Ứng phi lên tiếng

“Đây là chim bồ câu đưa thư...?! muội sẽ dùng nó để báo tin cho tiểu Bảo biết...?!” Tây phi ngẩng ngẩng mặt lên mà nói

“Liệu có được hay không...?!” La phi lên tiếng

“Không sao đâu...?! chắc chắn là được mà...?!” Tây phi lại nói tiếp rồi nàng nhét vào chân của bồ câu một lá thư nhỏ rồi thả cho nó bay đi, các nàng nhìn theo bồ câu và.... Quách phi nàng ngất xỉu

“Tử Cơ muội sao vậy...?! Tử Cơ...” các phi tử thấy Quách phi ngất xỉu lo lắng....

Tại Kinh Thành. “Hoàng thượng... có tin báo...” Phùng Quan cầm một thứ trong tay chạy vào cung điện (chắc các bạn biết là gì rồi chứ...?!)

“Tin gì...?!” Quân Bảo lạnh lùng nói

“Có bồ câu đưa thư... trong thư nói rằng các phi tử đang ở vùng Lãnh Sơn...” Phùng Quan nói.... Quân Bảo & Hải Thiên đang ngồi nghĩ cách tìm kiếm các bà phi thì nghe Phùng Quan nói thế lật đật bỏ nhào về phía anh mà nói.

“Người nói thật sao...?!” đồng thanh quá....

“Dạ... dạ...” Phùng Quan tái mặt nghiêng người một chút mà trả lời Quân Bảo và Hải Thiên

“Thật tốt quá...?! Mau chuẩn bị xa giá... trăm sẽ tới Lãnh Sơn...” Quân Bảo có chút mừng thầm trong lòng vội vàng truyền lệnh

“Không được... hoàng thượng” Công Cung hô hào lớn tiếng

Quân Bảo, Hải Thiên, Hoàng Trung quay lại nhìn Công Cung mà mặt hầm hầm

“Tại sao lại không được...?!” Quân Bảo nóng lòng hét lớn tiếng

“Muôn tâu hoàng thượng... hiện vùng Sơn Lãnh đang có dịch bệnh hoành hoành e hoàng thượng đến đó không tiện, với lại hoàng thượng là chủ nhân thiên hạ ai lại bỏ ngôi vị, xa giá đến vùng đang có dịch bệnh...” Công Cung cúi người thi lễ đáp

“Vậy thì ta phải làm sao chứ...?!” Quân Bảo ngồi phịch xuống ghế hỏi Công Cung

“Chuyện này...” Công Cung ngập ngừng

“Hãy để ta đi...?!” Thiên lên tiếng “Ta đi sẽ thuận tiện hơn người đi đó...?!”

“Đúng đó hoàng thượng... thần sẽ đi theo trợ giúp cho quốc cữu, sẵn tiện nghiên cứu thuốc trị dịch bệnh giúp dân” Phùng Quan đưa tay trước mặt vẫy vẫy mấy cái mà nói

“Vậy...?! thôi được rồi... Hoàng Trung và Phùng Quan nghe lệnh” Quân Bảo khê hét

“Dạ...” Trung và Quan khê cúi người đợi lệnh

“Ta lệnh cho các khanh đi theo bảo vệ Dương quốc cữu và đưa các phi tử trở về hoàng cung một cách an toàn” Chàng quơ tay mà nói.

“Tuân lệnh...” Trung và Quan khê nghiêng người nhận lệnh. Và cuộc lên đường đến Sơn Lãnh bắt đầu Vùng Lãnh Sơn

“Ừ.... Công tử cứu chúng tôi với...”

“Cứu chúng tôi với...”

Đám người ở vùng núi Sơn Lãnh áp sát người Hoàng Trung, Phùng Quan, Hải Thiên kêu cứu.... (lưu ý là đi tới một đám quan binh rất đông)... Bọn họ khăn che mặt, từ đầu tới chân kín mít....

“Đây... đây chẳng phải là bệnh thủy đậu sao...?!” Thiên khê lên tiếng

“Quốc cữu...?! người biết loại bệnh này sao...?!” Trung và Quan ánh mắt ngạc nhiên nhìn Thiên mà nói

“Ừ....?! Đây là một loại bệnh ngoài da do virus gây ra, rất thường gặp ở trẻ em (tuy nhiên người trưởng thành cũng không ngoại lệ). Tác nhân gây bệnh là do virus varicella-zoster. Và bệnh lây truyền rất nhanh, Thủy đậu biểu hiện bằng sốt nhẹ từ một đến hai ngày, cảm giác mệt mỏi toàn thân, và phát ban (thường là dấu hiệu đầu tiên của bệnh). Một số rất ít trường hợp, bệnh nhân có thể bị bệnh mà không thấy phát ban. Ban thủy đậu thường dưới dạng những chấm đỏ lúc đầu, sau đó phát triển thành mụn nước, vỡ ra thành

vết lở, rồi đóng vảy. Thường phát ban đầu tiên ở da đầu, xuống thân mình (nơi ban trở nhiều nhất), sau cùng xuống đến tay chân. Những phần da nào sẵn bị kích ứng như hăm tã, eczema, chấy ngứa v.v. thường bị ban thủy đậu tấn công nặng nhất. Ban thủy đậu thường rất ngứa.” Thiên cứ thao thao bất tuyệt giảng bài mặc kệ Trung và Quan há hốc mồm ngạc nhiên

“Hay thật...hay thật, tôi là ngự y bao nhiêu năm nay mà chẳng biết có loại bệnh như thế này?... thế người có biết cách điều trị không?” Quan nhìn Thiên hỏi

“Ừ... cách thì có nhưng mà...?” Thiên hơi ngập ngừng nói, anh nghĩ: “Ở nơi này thì làm gì có Acetaminophen(Tylenol) hay Chlorpheniramine, fexofenadine để điều trị chứ...?”

“Cách gì... người mau nói đi...?” Quan thúc dục Thiên nói

“Ta....” Thiên ngập ngừng như không muốn nói

“Báo.... Đã tìm thấy các vị nương nương...” một tên lính chạy lại báo tin

“Sao... các nàng ấy ở đâu?” Thiên, Trung, Quan đồng thanh hỏi

“Dạ... họ ở căn nhà phía bên kia...” Tên lính quì xuống đáp

“Vậy ta mau đến đó...!” Trung, Thiên, Quân lật đật đến chỗ của các quý phi. Thiên vừa đặt chân vào cửa thì....

“Huhuhuhu... thật đáng sợ...” một đám 4 bà phi tử chạy lại ôm chầm lấy Thiên mà oà lên khóc (trừ Quách phi ra vì nàng đã nhiễm phải dịch bệnh và đang nằm trên giường).

Thiên ngại ngần (còn Trung & Quan thì mắt cứ dán vào Thiên mà nhìn) Thiên khẽ đỡ tay mấy nàng ra và hỏi.

“Có chuyện gì thế...?” Chàng khẽ dịu dàng nhìn các nàng mà hỏi

“Tử Cơ muội muội... muội ấy... muội ấy...” các nàng nói trong tiếng nức, tay chỉ về phía Tử Cơ đang nhiễm bệnh nằm trên giường bệnh... Thiên thấy thế liền tiến lại gần thì

“Công tử... nếu người lại gần sẽ bị nhiễm bệnh đó...?” La phi lên tiếng (bây giờ mấy người kia đứng xa Quách phi một khoảng)

“Hừ... không sao...!” Thiên khẽ nói, rồi anh tiến lại gần Quách phi làm các nàng thêm cảm động. “Nàng ấy nhiễm bệnh bao nhiêu ngày rồi” anh hỏi

“Khoảng 6 ngày...” mấy nàng nhẹ nhàng nói

“Hừ... vậy à...?” Thiên khẽ hừ rồi quay lại nhìn Quách phi, anh thầm nghĩ : “cũng chưa nặng lắm...!? có thể điều trị kịp”

“Quốc cụ...!!! ngài nghĩ thế nào? Có chữa trị được không” Quan nhìn Thiên hỏi

“Ừ...!! Có thể... ta sẽ cố gắng” Thiên liếc nhìn Tử Cơ mà nói

“Các người... hãy chuẩn bị cho ta mấy quả cam” Thiên hạ lệnh

“Tuân Lệnh” đám binh sĩ lập tức thi hành

“Thiên huynh... huynh định làm gì thế?!” Ưng phi nhìn Thiên mà lên tiếng. Và...Đoàn... mấy người kia nghe mà muốn té xỉu, chỉ trừ Thiên là vẫn còn đứng vững.

“Ồ... vì trong cam có Vitamin C (Ascorbic 500mg) có thể đẩy lùi được căn bệnh Thủy đậu...”

“Thưa... cam đã có...” đám lính đem cam vào

“Đưa đây cho ta...” Thiên lấy cam, anh ép lấy nước và cho Quách phi uống “Được rồi...!? nàng ngoan lắm, nàng hãy nằm nghỉ đi...?! người đâu... hãy dọn cho sạch sẽ nơi này đi...?”

“Tuân lệnh”

“Quốc cụ...” Quan nhìn Thiên, ánh mắt đầy nghi hoặc hỏi

“Ta biết người định hỏi gì rồi... theo ta?” thế là Thiên dẫn Quan đi điều chế thuốc chữa trị cho Quách phi và người dân (chỗ chữa trị này phù thủy không nói nhiều đâu nhen...?!)

5 ngày sau

18. Chương 18

“A... khoẻ lại rồi...?!” Quách phi chạy nhảy lung tung vui mừng reo lên

“Nàng mới khoẻ lại... đừng nên chạy nhảy lung tung” Thiên hét

“Ừ... Thiếp biết rồi?!” Quách phi ngoan ngoãn nghe lời Thiên. Dịch bệnh ở vùng Sơn Lân đã được Thiên và Quan đẩy lùi, lúc bấy giờ Thiên mới hỏi

“Hàn Lâm đâu...?!” câu hỏi lạnh lùng của Thiên khiến ai cũng giật mình kinh sợ.

“Chúng thiếp không biết...?! lúc chúng thiếp đi theo Hàn Lâm muội muội thì Lâm muội đã bị đánh ngất đi, và bọn thiếp cũng bị chuốc thuốc mê... nên” Ưng phi lên tiếng

“Vậy à... chuẩn bị về cung” Thiên mặt mày như quỷ tái thể... chàng lạnh lùng nói mà khiến ai cũng phải khiếp sợ

“Tuân lệnh” quân binh không dám nói gì chỉ biết nghe lời

Kinh Thành. Hoàng Cung

“Chuyện này là sao...?! tại sao lại không tìm thấy nàng” Quân Bảo nhìn Thiên (sau khi đi Sơn Lân về) hầm hằm mà nói.

“Ta cũng không rõ... ta mà biết ai làm chuyện này thì kẻ đó không xong với ta đâu...” Thiên nói mà tay nắm chặt

“Thật mệt mỏi...” Quân Bảo ngã người ra sau ghế mà nói “Các người lui ra hết đi...!? trẫm muốn yên tĩnh một mình” Quân Bảo nhắm mắt đưa tay như xua đuổi mọi người... “À mà khoan.... Mã Thuận” chàng ngồi nhồm dậy “Người hãy đem đến một bình mỹ tửu cho ta...”

“Tuân lệnh” Mã Thuận đáp trả rồi vội vàng đi lấy bình mỹ tửu cho Quân Bảo

Hãy đón xem chuyện gì sẽ xảy ra khi Quân Bảo buồn rầu nhớ Hàn Lâm mà uống rượu say mèn (đánh người ta gần lên bờ xuống ruộng mà zậy... hix hix)....Lan Yên sẽ bày mưu kế độc ác nào nữa để có được Quân Bảo? Và Hàn Lâm sẽ xuất hiện như thế nào, cô sẽ trở về tương lai ra sao khi anh cô vẫn còn ở thời quá khứ... hãy đón đọc vào tối Chủ Nhật (vì sáng phù thủy đi múa rồi...) Quân Bảo ngồi một mình trong phòng uống rượu say mèm, chàng ngồi trên ghế tay cầm bình mỹ tửu nốc cạn... miệng thì lẩm bẩm...

“Hàn Lâm...!!! nàng đang ở đâu... nàng có biết rằng trẫm rất nhớ nàng hay không...!!! Hahahaha!!!” Quân Bảo đang lẩm nhẩm thì cười lớn tiến

“Nàng thật sự to gan lớn mật... dám rời bỏ trẫm... 1 lần, 2 lần, 3 lần... (nói xong tay ném mạnh bình rượu xuống xuống đất)... 3 lần nàng chạy trốn ta sao...”

Quân bảo uống say, mem rượu như toả xung ra quanh người chàng, làm chàng như cơ hồ không biết chuyện gì đang xảy ra.... Nói nhiều và uống rượu cũng nhiều chàng đâm ra mệt mỏi và leo lên giường nằm ngủ... Trong lúc này, một bóng đen thoát ẩn thoát hiện ở tấm cung của Quân Bảo.... bóng đen đó đến bên giường của Quân Bảo, thả rèm che xuống rồi tự nhiên thoát y, khé miệng nhếch lên khẽ mỉm cười, rồi nằm bên cạnh chàng.... (Điều hay sắp sửa xảy ra...).

Sáng Hôm Sau Tại Bảo Cung.

“Hàn Lâm tỷ tỷ...” Quảng Ngọc công chúa từ ngoài phòng bước vào mật thất trong phòng nàng nhìn Hàn Lâm mà nói. Vốn từ ngày hôm đó, Hàn Lâm sống ở Bảo cung của Quảng Ngọc công chúa (sống trong mật thất của công chúa) số người biết nàng sống ở đây rất ít.... Hôm nay, nàng đang ở trong mật thất xem sách thì Quảng Ngọc bước vào và nói

“Chuyện gì...?!” nàng lạnh lùng ảm đạm nói

“Cũng đã đến lúc tỷ nên tha thứ cho hoàng huynh của muội đi chứ? Tỷ mà cứ giận hoàng huynh hoài thì công chúa Phiên bang sẽ chiếm được hoàng huynh mất...” Công chúa âm ngữ dịu dàng, miệng khẽ mỉm cười nhìn Hàn Lâm nói

“Ý muội là ta nên tha thứ cho Quân Bảo?” Hàn Lâm ngạo mạn gọi thẳng tên của hoàng thượng

“Ừ...” Quảng Ngọc khẽ đưa mắt nhìn nàng rồi gật đầu

“Được thôi...!! Ta sẽ tha thứ cho Quân Bảo..?!” Hàn Lâm khẽ đóng quyển sách đang đọc dở lại mà lạnh lùng nói

“Thật vậy thì tốt quá...!?(Quảng Ngọc nét mặt thanh tao khẽ mỉm cười) vậy ta nên đi thỉnh an hoàng huynh chứ...?!” Nàng thúc giục Hàn Lâm đi gặp Quân Bảo

“Được rồi...!? ta đi thôi” Hàn Lâm khẽ nâng người khỏi chiếc ghế, bước chân nàng thanh thoát rời mật thất.

“Khoan đã... tỷ tỷ...?! (Quảng Ngọc vội kêu giắt Hàn Lâm lại) các người hãy chuẩn bị cho ta một bình trà ô long” nàng ngữ khí điệu dàng ra lệnh cho đám cung nữ

“Tuân lệnh” đám cung nữ đem 1 bình trà tới cho Quảng Ngọc và Hàn Lâm. Hàn Lâm khẽ đưa tay đón lấy khay trà rồi bước đi nhanh chóng đến Kim Loan Điện (tẩm cung của Quân Bảo...hix...hix... giờ mới nghĩ ra được cái tên đó...?!)....

Trường Lạc Cung “Hàn Lâm... Hàn Lâm...” Quân Bảo mơ hồ gọi tên nó. Còn nữ tử kia, tuy đã tỉnh dậy từ lâu nhưng nghe tiếng hoàng thượng gọi tên nó mà nàng cảm thấy đau lòng... nàng vẫn giả vờ nằm cạnh Quân Bảo. Quân Bảo khẽ nghiêng người qua, ôm lấy thân hình bé nhỏ của nữ tử kia mà cứ tưởng là Hàn Lâm... chàng khẽ hé mở đôi mắt ra nhìn người nằm bên cạnh mình là ai...? và chàng thất kinh khi thấy Lan Yên công chúa thân hình loà lổ nằm ngay cạnh mình.

“Hả...!?” chàng ngồi nhồm dậy mặc lại y phục, Lan Yên lúc này cũng đã tỉnh giấc, nàng lấy y phục choàng quanh khắp người để che bớt cơ thể đầy cảnh ngày xuân.

“Lan Yên công chúa... tại sao nàng lại ở đây...?! Nàng có biết đây là tẩm cung của ta không” Quân Bảo thất thần hỏi Lan Yên

Lan Yên khoát áo vào người rồi mắt bỗng tràn ngấm lệ...

“Hix...hix...hix... Hoàng thượng.... đêm qua, thần thiếp không tài nào chợp mắt được nên thần thiếp định đi dạo quanh hoàng cung, khi bước tới nơi này thì thấy hoàng thượng ảm tửu một mình... hoàng thượng đối diện với thần thiếp nên... nên...” Lan Yên khẽ cúi người ngập ngừng mà nói

“Nên đã sao...?! Ta đã thế nào...?!” Quân Bảo mặt như biến sắc, vô cảm xúc mà nói

“Nên hoàng thượng đã ái sắc động tình... cho nên...nên...nên chúng ta đã...?!” Lan Yên lúc này mặt mày đỏ bừng e thẹn cúi người (tuy nàng cùng Quân Bảo chưa làm chuyện ấy nhưng mở miệng nói ra cũng khiến nàng cảm thấy xấu hổ... bà này mà cũng biết xấu hổ na ta...)

“Ồ ngôn... loạn ngữ...” Quân Bảo khẽ rít lên

“Hoàng Thượng” Lan Yên nước mắt khẽ rơi

“Đêm hôm qua, ta nhớ rõ ràng rằng chỉ có một mình ta ở nơi chốn cung đình. Trong giấc điệp mơ màng ta nào đâu thấy ai...Nàng là công chúa của Phiên bang, một đất nước hùng mạnh đừng nên gieo tiếng tai không hay nơi chốn hoàng cung, nàng sẽ phải cam rơi đầu vì điều này dù rằng nàng là công chúa đi chăng nữa, nàng hãy mau rời xa khỏi nơi cung lầu tấc thì” Quân Bảo khẽ rít lên

“Hoàng thượng.... Thật đau xót cho thân phận nhan hồng... (nàng cúi đầu mà khóc)....Đường đường là công chúa của một bang quốc hùng mạnh mà giờ đây như một kiếp hoa tan nát để người ta giẫm đạp. Ngài nghiệp tử đế vương (hoàng đế hùng mạnh) xin chớ gieo sầu bi cho phận nữ nhi, tuy không được là chánh thất nhưng tôi cũng xin hầu người nơi cung hoàng” Lan Yên khẽ rút chiếc khăn tay ra đưa cho Quân Bảo

“Hoàng Thượng...” nó và Quảng Ngọc công chúa đứng đó từ bao giờ

“Hả....??? Hàn Lâm” mắt chàng như sáng lên khi thấy Hàn Lâm, chàng như quên đi việc vừa mới xảy ra....

“Hoàng huynh.... chuyện này là sao... thật không thể tưởng tượng nổi...” Quảng Ngọc nhìn thấy cảnh này ngao ngán lắc đầu

Còn Hàn Lâm, nó thả rơi khay trà (người như bất động không thể nói nên lời) rồi chạy đi một lèo.... Quân Bảo vội khoát y phục lên người chạy theo nó.... Quảng Ngọc cũng không nói gì rời khỏi Trường Lạc Cung....

Hàn Lâm chạy một lèo, nàng chạy mà chẳng biết đến thứ gì.... nàng vừa chạy nàng vừa khóc.... Khóc mà lệ như đầm máu.... Và rồi nàng đâm vào Hải Thiên đang trên đường đến cung điện gặp Quân Bảo... (vì chàng nghe được tin Hàn Lâm vừa suất hiện ở cung Quân Bảo_tin nhanh nhĩ!)

“Lâm...Hàn Lâm... đúng là em rồi...?! bao lâu nay em ở đâu? tại sao lại không báo cho anh biết... em có biết là anh lo lắng cho em lắm không...?” Thiên đưa tay lên nắm chặt bả vai nó mà nói

Lâm nước mắt lã chã nhìn Hải Thiên mà khóc... nàng không thể nào nói thành lời vì sự đau khổ này.

“Em sao vậy Lâm...?! Đã xảy ra chuyện gì với em...?!” Thiên đưa tay lắc mạnh người Hàn Lâm

“Anh hai... em... em...” Lâm đang nói trong tiếng nức thì.... một luồng sáng nhỏ khẽ chiếu vào người của Lâm và như đang nằm mơ, ánh sáng ấy kéo cô ra khỏi vòng tay của Thiên đưa cô biến mất trong không trung.... (lúc này Thiên, Trung, Cung, Quan và Bảo vừa mới chạy tới mất đầy ngạc nhiên nhìn trong không trung)

“Lâm... Hàn Lâm...” Quân Bảo khẽ rít

“Nương nương biến mất” đám thái giám và cung nữ hầu cận xì xầm to nhỏ

“Điều này là sao...?!” Trung ngạc nhiên hỏi

“Chuyện này... chẳng lẽ Lâm trở về tương lai... nhưng sao mình vẫn còn ở đây...?!” Thiên ra chiều suy nghĩ

“Người đâu.... chuẩn bị thiết triều...!?” Quân Bảo hàn khí lạnh ngút trời nhìn mọi người lạnh lùng ra lệnh

“Hả....!?” Mọi người ai nấy ngạc nhiên khi thấy Quân Bảo như thế... dường như sắp có chuyện động trời xảy đến với hoàng cung.

19. Chương 19

Kim Loan Điện

“Người đâu.... Mau mời Lan Yên công chúa đến đây cho ta....” Quân Bảo mặc hoàng bào màu vàng có thêu hình con rồng đầy vẻ uy nghi và sự lạnh lùng cũng không kém.... Trung, Quan, Cung, Chúc, Thiên, Quảng Ngọc, Hyon Bin và ngũ phi nương nương cũng tham gia thiết triều (vì bị Quân Bảo ép buộc), Lan Yên được mời vào Kim Loan Điện... Nàng vui mừng nghĩ rằng chắc là kế sách của nàng đã thành công và hoàng thượng triệu nàng vào cung là để Quân Bảo phong tước quý phi.... Nhưng....

“Lan Yên công chúa.... chắc nàng biết ta cho nàng vào đây là vì lý gì chứ...?!” Quân Bảo lạnh lùng, người toát ra mùi đầy sát khí nhìn Lan Yên mà nói

“Dạ... thần thiếp chưa hiểu ý...!?” Lan Yên khẽ rung mình vì sát khí toát ra từ người của Quân Bảo...

“Nàng chưa hiểu hay cố tình không hiểu...?!” Quân Bảo nói gằn ra từng chữ như muốn Lan Yên nghe cho rõ

“Đạ... thần thiếp không hiểu” Lan Yên lại khẽ rùng mình, nàng như không còn đứng vững trước khí thế của Quân Bảo.

“Liều Phùng Quan....” Quân Bảo hằng lớn giọng kêu Phùng Quan ngự y mà mình vẫn đầy sát khí

“Có vi thần...” Phùng Quan đứng ra giữa điện tay chấp lại, cúi người xuống mà nói

“Nếu muốn biết một người con gái còn tiết ngọc giá trong thì ta nên làm gì...?!” Quân Bảo ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Lan Yên.

Cả cung điện dường như im lặng trước lời nói của Quân Bảo, chỉ có Lan Yên công chúa thì giật mình run sợ, Quảng Ngọc thì gật đầu trong lòng thầm nghĩ anh mình quả là thông minh

“Đạ.... nếu muốn biết người con gái ấy còn ‘tiết ngọc giá trinh’ hay không.... chỉ cần khám xét ‘thủ cung xa’ của người con gái ấy tất mọi chuyện sẽ rõ....” Phùng Quan tuy không hiểu chuyện gì nhưng vẫn nói

“Được.... tốt.... người đầu.... Mau đưa Lan Yên công chúa vào ngự phòng... truyền lệnh các nữ y khám xét thủ cung xa của nàng....” Quân Bảo lạnh lùng nói mà khiến cho ai cũng tò mò không biết điều gì, Thiên thì dường như nhận ra điều gì? Nhưng anh cũng im lặng chờ chuyện xảy đến

“Hoàng thượng.... như vậy không được....?!” Lan Yên mình mẩy lắp bắp, đứng không vững mà nói

“Tại sao không được.... nàng sợ điều gì....?!” Quân Bảo ánh mắt đầy vẻ nộ khí nhìn Lan Yên mà nói

“Hoàng thượng....” Lan Yên dường như không nói được điều gì....

“Nếu thật sự có chuyện ta cùng nàng chung chăn gối thì ta nhất định sẽ không để nàng chịu thiệt, nàng cứ vào đó để nữ y khám xét đi.... hay là nàng sợ điều gì...!?” Quân Bảo không ngại ngần gì mà nói ra tất cả. mọi người trong điện dường như đã hiểu được ý của Quân Bảo, riêng Thiên thì nắm chặt tay mà nhìn Bảo...

“Hoàng thượng....”

“Y lệnh...” chàng lạnh lùng, lời nói dứt khoát. Đám y nữ ra đưa Lan Yên vào phòng khám xét thủ cung xa. Và kết quả thật mỹ mãn đối với Quân Bảo.

“Muôn tâu hoàng thượng.... Lan Yên công chúa” Phùng Quan sau khi nhận được kết quả từ các y nữ chàng liền ra giữa Điện mà tâu

“Như thế nào....!?” Quân Bảo tia mắt đầy sát khí, ngữ điệu lạnh lùng toát ra hàn băng khiến cho cả điện như ngừng thở

“Lan Yên công chúa.... thủ cung xa vẫn còn... nàng không hề bị thất tiết....” Phùng Quan nhẹ nhàng cất giọng thanh tao mà nói và kết quả là...

“HAHAHAHAHA.....” Quân Bảo ngồi trên điện mà cười như điên, sắc mặt ánh lên vẻ điên dại “TỐT LẮM... LAN YÊN... NÀNG ĐÃ CHƠI QUẢ NHÂN THÌ ĐỪNG TRÁCH TRẦM ĐỘC ÁC” Quân Bảo hàn khí như bốc ra tột cùng.... “Mau giải Lan Yên vào đây cho trẫm” chàng ngưng cười.... khuôn mặt lại ánh lên nét đầy sát khí

Đám thị vệ, cung nữ đưa Lan Yên vào Chính Điện, nàng ta sợ hãi nhưng ngữ khí vẫn điều ngoa

“Thuận Phong hoàng đế.... Người dám làm gì ta.... Người đừng quên ta là Lan Yên công chúa của Phiên bang.... nếu người làm gì ta thì hiệp ước giữa hai nước sẽ...” nàng hằng giọng mà nói

“HAHAHAHA...” một lần nữa chàng lại bật cười.... “Người nghĩ trẫm không dám làm gì người ư... người thật quá ngây thơ... người nghĩ trẫm cần cái hiệp ước giữa hai nước ấy sao...?!” Quân Bảo sắc đá mà nói

“Người... người không định phá bỏ hiệp ước chứ!” Lan Yên người run sợ mà nói

“Bỏ thì bỏ... chứ có gì mà không dám làm... người độc ác như cô thì phải nhận quả báo thích đáng... muôn tâu hoàng thượng chuyện Dương phi và chúng thần thiếp bị bắt cóc đều do cô ta gây ra cả đấy...?! sau khi hỏi cung, chúng thần thiếp đã âm thầm điều tra cô ta và biết rõ âm mưu đen tối ấy” Ung phi tức giận bước ra giữa điện mà nói với Quân bảo, mắt thì liếc nhìn Lan Yên.... Lan Yên lúc này hạ bộ không còn vững được nữa... nàng khụy xuống giữa điện

“Truyền lệnh của trăm, tuần trăng đến sẽ suất binh thu phục Phiên bang quốc....” Quân Bảo tức giận truyền lệnh, lời nói dứt khoát của Quân Bảo khiến những triều thần nghe xong cũng phải khiếp sợ run bần bật

“Hãy giam Lan Yên công chúa vào ngục thất cho ta... những người theo hầu công chúa cũng chém hết cho ta..... không còn chuyện gì nữa... bãi triều” Quân Bảo lời nói như tảng băng đè nặng lên người của văn võ bá quan

“Thuận Phong.... Người đối với ta thật quá tàn nhẫn... tàn nhẫn quá...?” Lan Yên bị bọn quan binh lôi đi, vừa đi nàng vừa khóc vừa la hét, mắt căm thù nhìn Quân Bảo. Tương Lai....

“Thưa chủ tịch... chiều này người có một cuộc hẹn với người phía bên tập đoàn Trọng Hiền...”

“Ta biết rồi... người ra ngoài đi”

Một nữ nhân sắc đẹp tựa thiên thần nhưng nét mặt lạnh lùng, cử chỉ nho nhã ngồi trên chiếc ghế chủ tịch tập đoàn đá quý Hồng Ngọc. Người đó không phải ai khác mà chính là Hàn Lâm, sau khi cô quay trở về tương lai đã thay thế anh mình điều hành công ty (tất nhiên là cô đã tốt nghiệp, tuy chưa đến tuổi tốt nghiệp), Hàn Lâm vẫn nhớ những chuyện đã xảy ra ở quá khứ, và cô cho rằng đám đàn ông không ai đáng tin tưởng (nên đâm ra ghét con trai) đã hơn 1 năm cô lao đầu vào làm việc cật lực để quên đi sự đau khổ kia.

“Cậu đang suy nghĩ điều gì đó...!?” Doanh Phương & Doanh Viên đột ngột suất hiện làm tư tưởng của Hàn Lâm bị gián đoạn

“Không có gì...!? Các cậu tại sao lại đến đây?” Hàn Lâm như bừng tỉnh, nét mặt trở nên vui vẻ hơn nói chuyện với 2 chị em sinh đôi này.

“Bộ chúng tớ không được đến nơi này à...?” Doanh Phương vui tính trêu đùa Hàn Lâm

“Hey...Các cậu thôi nghịch ngợm giùm tớ tí đi...?! ” Hàn Lâm thở dài nhìn hai người này mà nói

“Thôi được rồi... làm gì mà cậu thở dài thấy ghê thế...?” Doanh Viên nhìn Hàn Lâm mà nói

“Nghe nói chiều nay cậu có cuộc hẹn với bên tập đoàn Trọng Hiền phải không?” Doanh Phương tiếp lời

“Ừ... sao các cậu biết... các cậu tính giở trò gì nữa đây...?! ” Hàn Lâm mặt nghi ngờ nhìn Doanh & Viên

“giở trò gì đâu... chẳng qua là mình nghe nói chủ tịch của tập đoàn Trọng Hiền rất trẻ và đẹp trai.... chỉ với mấy tháng mà đã tạo dựng được tập đoàn lớn như tập đoàn Trọng Hiền... thật đúng là nhân tài hiếm thấy...” Doanh tấm tắc khen chủ tịch tập đoàn Trọng Hiền

“Thật vậy sao.... Tên đó tài giỏi vậy à...! hừ cùng lắm thì cũng chỉ là đám con trai ăn hại thôi mà...” Hàn Lâm lạnh lùng nói, nàng đã không còn muốn có bất cứ quan hệ gì với nam nhân....

“Cậu thật là... nói như vậy mà nghe được à... tớ thấy anh chàng đó hợp với cậu lắm đấy... cậu thử gặp anh ta đi” Doanh nói đùa

“tớ mệt các cậu quá....?! Đi thôi...” Hàn Lâm đứng dậy khỏi ghế và bước đi khoan thai, Doanh và Viên cũng chạy theo

Nhà Hàng Ánh Dương

Trước cửa nhà hàng, 3 cô gái xinh đẹp bước xuống xe, nhẹ nhàng bước vào bên trong nhà hàng....

“Không biết là hần ta đến chưa...?” Lâm vẻ mặt không mấy gì vui vẻ mà nói

“Cậu không cần phải “mặt ủ mày chau” như vậy chứ?” Viên nói hòa theo Lâm

“Kệ tớ...” Lâm bực mình nói

Trong nhà hàng, ánh mắt người nào người nấy cũng đổ ý tới 3 người mỹ nữ này... các nàng như là ánh hào quang của thế giới này....

“Hình như hần ngồi đằng kia phải không?” Doanh chỉ tay về phía của hai nam nhân đang ngồi ngay cạnh cửa sổ mà nói

“Hình như không đúng... chẳng phải bên đó chỉ nói là có một mình chủ tịch của bên đó đi gặp Hàn Lâm thôi sao?” Viên đưa tay lên cầm ra chiều suy nghĩ

“Thì Lâm đưa mình đi theo thì chắc hẳn cũng phải đưa người của hẳn đi cùng chứ?” Doanh ra chiều hiểu biết mà nói,

Còn Lâm lúc này, nàng như lặng thinh vì nhìn thấy hai nam nhân kia.... “Họ... họ chẳng phải là Cung và Quan đấy sao...? Không không thể nào... chắc chắn là người giống người thôi... mình thật là hoang tưởng....” Lâm trong lòng thầm nghĩ

“Cậu nghĩ gì thế...!?” Doanh & Viên đồng thanh lên tiếng

“Không có gì...?” Hàn Lâm đẩy Doanh và Viên ra, thẳng tiến bước lại gần hai nam nhân kia

“Cho hỏi hai người có phải là người bên Trọng Hiên...” nàng thẳng giọng mà nói

Hai người thấy nàng tiến lại gần hỏi mà bất thành linh đứng dậy khiêm tốn chào nàng

“Thật lâu quá không gặp người...!? người thay đổi nhiều thật....?” nam nhân kia nói

Hàn Lâm bất giác rùn mình “Lâu quá không gặp.... ý người là sao... ta có quen người à”

“Ô La La... cậu thật quá đáng à nhen! Quen được 2 mỹ nam nhân mà chẳng giới thiệu cho chị em biết gì cả?” Doanh nói

“Quen gì...?! tớ đâu có biết họ...?!” Lâm thầm đau đầu mà nói

“A... chủ tịch đến rồi....” hai người kia đang nói chuyện với Lâm thì bỗng chuyển ánh mắt qua nơi khác... và một nam nhân, có thể nói là 1 hotboy của thế giới suất hiện... chàng không ai khác mà chính là Quân Bảo.... Hàn Lâm không thể nào quên được khuôn mặt của chàng nhỏ khê rít lên từng tiếng.

“Người.... sao người lại ở đây...!?”

“Nàng ngạc nhiên lắm phải không...?” hẳn khê tiến lại gần Lâm nắm lấy tay nàng mà nói

“Tại sao người lại đến được đây...?!” Nó khê rít lên “Điều này thì.... Là do anh nàng đấy....?” chàng ánh mắt dịu dàng nhìn nó

Thật ra, sau khi xử lý công chúa Lan Yên, Quân Bảo cho quân sang Phiên bang thu phục Đại Hãn của Phiên bang.... Mọi chuyện làm xong thì Thiên lúc đó tạo ra một đường hầm xuyên qua không thời gian, anh giúp cho Quân Bảo xuyên không tới gặp Lâm với một điều kiện là từ bỏ ngai vị.... và Quân Bảo đã đồng ý, anh trao ngai vàng lại cho Công Chúc, ban hôn cho Thiên và cùng ngũ phi nương nương... Quảng Ngọc cũng đã thành thân với Hyon Bin, Trung thì ở lại phò tá Công Chúc (chàng cũng đã kết hôn với Hồng Loan).... Còn lại Quan & Cung đi theo Quân Bảo đến tương lai lập nghiệp và kết quả là chàng trở thành một chủ tịch của một tập đoàn lớn nhất nhì trên thế giới.... ngang hàng với tập đoàn Hồng Ngọc.

“Thì ra là vậy...?!” Lâm sau khi nghe Quân Bảo kể lại, mọi hiểu lầm của nàng dường như biến mất và đột nhiên Quân Bảo quỳ xuống trước gối của Lâm và nói

“Hoàng hậu của ta.... Nàng có muốn cùng ta tổ chức 1 lễ cưới trang trọng không....?” Lâm như bất ngờ, nàng không biết nói gì thì

“Woa.... Lãng mạng thật.... Hàn Lâm cậu nhận lời đi.... nhận lời đi mà....” mọi người thúc dục nó

“Ồ.... Tôi”

“Nàng không chấp nhận ta sao...” Quân Bảo ngược mắt lên nhìn nó

“Ồ...(nó khê mỉm cười nhìn Quân Bảo rồi đưa tay nó ra) em bằng lòng”

Như cởi mở được tấm lòng, Quân Bảo vui quá bế nó lên và ôm chặt nó vào lòng hô hoán..... còn Doanh, Viên, Quan và Cung cũng như có tình với nhau.... Và một lễ cưới cũng được tổ chức ở tương lai.... một lễ cưới của một vị đế vương thời xưa và một tiểu thư của tương lai.... hạnh phúc đã đến với họ

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-den-tu-tuong-lai>